

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Lilivm Inter Spinis

Sterre, Jean Chrysostome van der

Antverpiæ, 1627

Vita B. Ioseph Sacerdotis Et Confessoris Canonici Ordinis
Præmonstratensis in Steiueld.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43032

VITA
 B. IOSEPH
 SACERDOTIS
 ET
 CONFESSORIS

*Canonici Ordinis Præmonstraten-
 sis in Steinueld.*

PROLOGVS.

ESV Christe, qui cum
 Patre & Spiritu sancto
 facis mirabilia magna so-
 lus, siue hæc per Angelo-
 rum, siue hominum ministeria ope-
 rari digneris: Vitam mirabilem beati
 IOSEPH Fratris nostri, & mortem
 in conspectu tuo pretiosam, & mira-
 cula speciosa, quæ propter eius merita
 operari dignatus es, scripto cupiens
 commendare, ad pedes Misericordiæ

A tuæ

tuæ supplex & deuotus accedo : per
 eius te, Domine, obsecrans charita-
 tem, vt eius laudi (quæ verè tua est) be-
 nignus aspires, inpires veritatem scri-
 benti ; qui ficta laude non indiges,
 mendacium execraris, & diligis veri-
 tatem. Coram tuis enim oculis hoc
 non timeo protestari, qui es testis in
 cælo fidelis, me ex proposito nihil
 fictum describere; sed ea, quæ à suis fa-
 miliarissimis, vel ab eius ore cognoui,
 vel quæ apud Fratres ita celebri opi-
 nione vulgata sunt, vt ijs nulla tergi-
 uersatione debeat contradici. Sunt ta-
 men paucissima, quæ non à certis rela-
 toribus fide dignis, vel ab ipsius ore
 fideli mihi facta fuerint manifesta.
 Ob quam etiam causam me oportet
 quædam mirifica silentio præterire:
 quæ licet firmiter credam vera fore;
 tamen quia radicem veritatis non ha-
 beo, id est, testes de visu & auditu,
 scripturæ veritatis nolui pro certis du-
 bia commendare. Ex his extat vnum,
 nostris

Apoc. 1.

*Fides huius
 historia.*

nostris temporibus valdè mirabile:
 scilicet, quòd infans quidam à matre Infans de-
 dormiente oppressus, post compassio- functus ad
 nem matri lamentanti exhibitam à vitam re-
 nostro IOSEPH, & orationem in uocatus à
 Ecclesia ab eo fufam ad Dominum IOSEPH
 IESVM, & ad beatam Matrem eius, puero.
 beati adhuc pueri meritis fuerit susci-
 tatus. Quod factum licet fidem diffi-
 cilem mereatur, non esse tamen incre-
 dibile poterit confiteri, qui sequenti-
 bus, non dubiè veris, fidem voluerit
 adhibere. Hoc autem dubium ideò
 præfenti paginæ decreui non commit-
 tere; vt cetera, non dubia, fide * tantò * MS. ha-
 firmiori credantur, quantò plus cla- bebat tan-
 ruerit, quòd nullum dubium (quan- tum, sed
 tumcumque ad laudem Fratris nostri tantò le-
 posset operari) pro certo scribere di- gendum.
 gnum duxi. Mira quippe scripturus
 sum, & quæ apud propriæ laudis ama-
 tores, & apud inuidos detractores, qui
 non Dei, sed suam gloriam quærunt,
 quantacumque sint veritate subnixa,

vix fidem debeant inuenire. Propter quod etiam credo, Dominum Deum ipsum tantis post mortem clarificasse miraculis, vt vita mirabilis commendetur per miracula facta post mortem: nihilominus quoque, vt per vitam mirabilem, miraculorum factorum post mortem, veritas confirmetur. Difficilius enim illis miraculis, post decessum cuiuscumque patris, fides poterit adhiberi, quæ non firmum à vita mirabili præcedenti testimonium fortiuntur. Vita etiam Sanctorum mirabilis non omnino sine periculo prædicatur, quæ post mortem nullis miraculorum testimoniis roboratur. Sunt tamen quidam, & apud Deum & apud homines gloriosi, quorum vel vitæ vel morti miracula defuerunt. Ille autem dignè omnes detractores interimit, cuius tam vita quàm mors miraculis commendata, sibi inuicem suffragantur. Si enim vitæ mirabili non credatur, vel etiam
detra-

ORDINIS PRAEMONST. 5
detrahatur; clamat mors miraculosa
pro vita: si verò derogetur miraculis
mortis pretiosæ; ipsis miraculis vita
mirabilis attestatur. Iam nunc igitur,
Domine I E S V, Via, Veritas & Vita,
tuo scriptori larga benignitate serenus
adesto: & per vitam mirabilem Serui
tui, mihi via & dux aduenire dignare;
vt, intellectu deficientis in me scien-
tiæ serenato, omni veritate subnixus,
& mortem pretiosam, & vitam lau-
dabilem Serui tui dignè valeam ex-
plicare. Tui, Domine, dicamus, an no-
stri? Si verum fatebimur; & tuum il-
lum dicemus, & nostrum. Nam etsi
tui solius est seruus; (tu enim solus es Philip. 2.
Dominus, cui omne genu flectitur,
& omnis lingua confitetur) noster ta-
men Conseruus est, cum quo com-
munem Dominum, te, habemus.
Tuus est, Domine I E S V, I O S E P H
noster: quem è cunctis Fratribus præ-
electum, polymitâ omnium virtutum
tunicâ & talari singulariter vestiuiſti,

A 3   & in

& in exemplum omnibus posuisti; vniuersis quidem mirabilem, imitabilem verò paucis. Noster quoque est, Domine I E S V, tuus I O S E P H: quem (vt de tua, Domine, bonitate speramus) non solùm ob salutem Fratrum suorum, & vnius familiæ, verùm etiam totius Ecclesiæ, de carcere corporis mortis huius, ad Regnum, non iam Aegypti, sed cælestis illius Ierusalem (quam totis toties votis optauerat) transtulisti. Tuus est, Domine I E S V, tuus I O S E P H; quem à primis infantia rudimentis, tibi benedictione speciali singulariter vendicare, & vsque in finem fortiter conseruare dignatus es. Noster etiam est, Domine I E S V, noster I O S E P H; quem in terris habuisse Confratrem, cùm inter nos viueret quasi vnus ex nobis, nunc autem in facie Maiestatis tuæ pro nobis propitium gaudemus habere Patronum. Per huius, Domine I E S V, intercessionem & merita, ad hoc opus ma-

*A puero
diuina fuit
gratia cum
mulatus
IOSEPH.*

ORDINIS PRAEMONST. 7
manuum mearum respicere, ipsum-
que dirigere, & tibi sanctificare di-
gnare: vt sicut ille laudes suas, cum
nobiscum mortalis adhuc viueret,
modis omnibus subterfugit, vt paucis
pauca de secretis suis faceret manife-
sta, semper dicens factis, & etiam ver-
bis aliquando: Secretum meum mihi; ^{Isa. 24.}
secretum meum mihi: (ne si reuelare-
tur indignis, perderet quod habebat;
sicut etiam mihi aliquando refere-
bat:) ita nunc eiusdem serui tui, in tuta
omnino statione locati, laudes & me-
rita tu ipse tuis reuelare dignare: vt
ille magnificetur per te; & tu, Domine
IESU, magnificeris in illo, qui num-
quam in se, sed in te magnificari
curauit.

A 4 CA-

CAPVT I.

*Nascitur Colonia Agrippina B. IOSEPH,
& in Baptismo HERMANNVS
vocatur.*

*Patria
B. IOSEPH*

HABVIT igitur B. IOSEPH locum natiuitatis suæ, illam inclytam ciuitatem Coloniam: in qua parentes illius inter suos conciues admodum honesti & diuites, quantum ad sæculum, commanebant. Post ortum verò illius, orta est simul & rei familiaris necessitas; vt iam necesse foret ipsum infantem (sicut ipso postmodum referente cognouimus) non in delicijs, sed in paupertate nutriri. Genitus autem, cum in Baptismi lauacro regenerationis Sacramentū acciperet, nomen HERMANNVS accepit: quod in nostra lingua, Vir honoris siue Vir exercitus dici potest: quæ vtraque expositio nominis, ipsi nominato valdè conuenienter aptatur. Vir enim honoris

noris meritò dictus fuit: quem Dominus tamquam diademate gloriæ & honoris, tam in gratuitis, quàm in naturalibus, coronauit in terris; nūc verò illa inestimabili gloria & honore beatam illius animã coronat in cælis. Nec caret corpusculum sacrum, licet corruptioni subiectum, priuilegio honoris sui: ad cuius sepulchrum tot miraculorum beneficia sunt patrata, tanta remedia infirmantibus sunt collata. Dignè etiã Vir exercitus dictus fuit: cuius anima, etiam dum adhuc esset fragilitate circumdata corporali, tanto omnium virtutum vallabatur exercitu, vt ei à Sponso suo meritò diceretur: Pulchra es & decora, filia Ierusalem, terribilis, vt castrorum acies ordinata. & illud: En, lectulũ Salomonis sexaginta fortes ambiunt. Ipse enim puerulus, à tempore regenerationis suæ, veri fuit lectulus Salomonis: in quo ipsi Spõso, sacri Baptismi veste candidã cõseruatã, sine intermissione placuit desiderata,

*Ad sepulchrum eius
multa edicta
& miracula.*

Cant. 6.

Cant. 3.

A 5 biliter

IO VITA B. IOSEPH
biliter habitare. Ambierūt hunc Spon-
si lectulum incessanter sexaginta for-
tissimi: id est, perfectio operum Deca-
logi; siue perfecta sanctorum custo-
dia Angelorum, quibus Dominus
Sanctum suum in omnibus viis suis
custodire mandauit.

CAPVT II.

Egregia pueri sancti infantia.

ELECTVS itaque Dei puer, quem
elegit, & super quem posuit Spiri-
tum suum, in infantia teneriore sub
paupertate nutritus, didicit iam tunc
nulli animum subdere voluptati; sed
subdi parentibus & quibusque maio-
ribus, cum metu & reuerentia; & cum
coæuulis suis societate benigna, & so-
ciali benignitate connecti. Nulla illi
proteruia vultus, & verborum blas-
phemia, & inordinata omnium mem-
brorum disiectio; quæ plerosque in-
fantium nostri temporis maculare
con-

ORDINIS PRAEMONST. II
conſueuerunt ; ſed vultus omnino ſe-
renus, oculique blandiffimi, & qui,
quid intus contineretur in corde, læti-
ficis quibuſdam ſcintillulis emican-
tibus demonſtrarent. Habuit fanè
hanc gratiam vſque ad finem vitæ
mortalis ; vt ſiquando ſine inuidia vi-
deretur, tam vultus illius, quàm oculi
omnimodis columbini, & ſpiritualis
lætitix plenitudinem in ſe oſtende-
rent, & in ipſum intendentibus mini-
ſtrarent. Oris cuſtodiam ita ab ineun-
tis ætatis tempore ſtudiuit conſeruare,
vt neque nos, qui cum ipſo vna in do-
mo pariter habitare conſueuimus, ver-
bum iactantiæ aut contumeliæ, aut
opprobrij vel maledictionis in quem-
quam, aut turpiloquij aut ſcurrilita-
tis alicuius, multò minùs detracti-
onis aut mendacij, audiuerimus aliquan-
do. Nonnumquam tamen (ne eſſe ſu-
per hominem videretur omnino) ad
diſſimulandum quod erat, cunctis ſe
ſocialem exhibuit ; & iocis blandiffi-
mis,

*Mirus cæ-
dor in ocu-
lis eius &
vultu.*

*Oris cuſto-
dia.*

mis, quibus seipsum deprimeret, & alios in lætitiā erigeret, vtebatur. Sed quia in hæc quadam præoccupatione dilapsi sumus, iam nunc ad illius infantiaë rudimenta manum simul & animum aduertamus.

CAPVT III.

*Scholis applicatus rara pietate colere
incipit Virginem-matrem.*

*Discit lite-
ras.*

SEPTENNII tempus cùm puer Domini attigisset, studijs est applicitus litterarum: ad quas pro possibilitate puerilis ingenij capiendas Deidocibilis fatis habilitatus est. Mox mirum in modum, diuino Spiritu inspiratus, totus ad Dei seruitium puerulus est conuersus: & ceteris conscholariibus suis (sicut moris est) festiuis diebus ludentibus, hic se ab eorum consortio segregabat, & Monasterium B. MARIÆ virginis & Dei genitricis ingressus, ante illius imaginem, for-

*Pietas rara
adhuc
pueri.*

formam IESV in sinu gerentem, constare consuevit; & modò cum imagine Matris, modò cum Filij, tamquam cum viuis, columbinæ simplicitatis puerulus, loquebatur: & siquid fortè manu gerebat panis aut fructuum, (vt pueris est consuetum) nunc Matri, nunc Filio porrigebat. * Opinata valdè est, & à suis familiaribus nobis tradita, res miranda, quam loquar. Stetit aliquando (sicut sibi morem fecerat) ante iconem beatæ Virginis puer sanctus, & pomum quod tulit, illi cum magna instantia & deuotione præbebat. Et ecce, benigna Mater, vt deuotionem pueri commendaret, & ne sibi deuotum contristaret infantem, imaginis manum extendit, & porrectum sibi munusculum de manu pueri gratanter accepit. O verè beata pueri innocentis infantia, quæ tam tempestiuis reuelationibus meruit consolari! Quid torqueris, ô Inuidia? Exspecta paululum, & rumpèris. Magis verò conuer-

* Celebris
valdè est,
correxit
Surius.

Res admirabile
ratione
digna.

conuertere, & sanare; vt cum charitate hunc puerum nostrum possis inspice-
re, & dicere cum his, qui tantum prin-
cipium cum gaudio admiratur: Quis
putas puer iste erit? in quo non dubiè
manus Domini operatur.

CAPVT IV.

*Datur IOSEPHO cum puero IESU
ludendi facultas.*

VBERIORI gaudio Mater gaudij
tantum gaudium multiplicare
dignata est, crebrioribus de cetero &
manifestioribus reuelationibus suo se
puero manifestans. Cùm igitur die
quadam, (sicut consueuerat,) se cum
ludentibus non commiscens, puerulus
Monasterium introiisset, vidit iuxta
pulpitum, quod in medio Ecclesiæ si-
tum est, in eminenti quadam via, in
specie viuentis virginis, beatam Vir-
ginem, virginum Reginam, & cum
ea custodem ipsius Virginis, Ioannem
Euan-

Euangelistam; & coram Matre puerum IESVM, se cum Ioanne quasi quibusdam puerilibus lusibus exercentem. Et dum staret puer noster, mentem & oculos in eos cum delectabili admiratione & admirabili delectatione defigens, vocauit eum nutu manus & voce Mater benigna, puerum proprio nomine familiariter sic appellans: HERMANNE, adscēde ad nos. At puer, Quomodo, inquit, adscendere potero, cū Chorus sit clausus, & scalam, per quam adscendam, non habeam? Cui beata Mater; Tenta, ait, si quo modo possis: quia te iuuabo, porrigens tibi manum. Paruit puer: & dum non præualeret; benigna Mater manum sibi porrigente, adscendit ad illos. Solebat autem familiaribus hoc narrare, quòd dum niteretur adscendere, clauus unius ferrei, qui ad munimentum Chori affixus erat, sensibilem quidem, sed non visibilem, iuxta locum cordis, fixuram accepit: quam etiam

*Testantur
hac sancti
pueri mi-
randam
puritatem
& inno-
centiam.*

etiam multis postea temporibus cum dolore portauit: dixitque, fixuram illam fuisse præsagium multarum tribulationum & dolorum, quos postea tamquam crucem suam quotidie usque in finem vitæ suæ portauit. Semper enim, (sicut postea referam, Domino adiuuante) cum profecisset in virum, tribulationibus corporis vel doloribus cordis, vir miræ innocentiae vexabatur. Cum verò in pulpitum, adiutorio beatæ Matris, superius ascendisset; ipsa monente, puero nostro cum puero IESU data est ludendi facultas: beata Matre sedente, & ludos pueriles familiariter inspectante. Et cum in tam mirabili delectatione aliqua pars diei transacta fuisset; appropinquante Officio vespertino, puer, eâ, quâ iuuante & iubente adscenderat, etiam tunc ministrante, descendit, eandem consolationem eodem in loco sæpiùs accepturus.

CA-

CAPVT V.

*De Christi, ac Matris eius atque Sancto-
rum apparitionibus disseritur.*

SOLENT à legentibus, in his factis Totum hoc
caput à
Suario pra-
termissum
est.
Spuerilibus, non pueriles quaestio-
nes moueri: quas quidem tangere,
non autem soluere decreui: quia me
fateor ignorare, & velle doceri potiùs,
quàm docere. Quærunt autem, quo-
modo Dominus I E S V S, qui sine du-
bio in ea carne, quam assumpsit de
Virgine, abiit in cælum; siue etiam
quo modo eadem beata Virgo, de qua
præsumitur quòd ipsa quoque cum
corpore sit assumpta; soleant homini-
bus apparere: videlicet, vtrum in ea-
dem carne, quam habent, an tantùm
in anima: & an anima tunc à corpore
separetur: vel quomodo maneat in
corpore in cælo; & tamen nobis sine
corpore illo, vel etiam cum quo cor-
pore appareat: an aliquis Angelorum

B pro

pro ipsis appareat. quod etiam quæri-
rur de animabus Sanctorum, quorum
corpora sunt in puluerem resoluta.

* *D. Ro-*
stius sic le-
gendum
parat: Hec
autē quo-
modocū-
que fiant:
modo mihi
incognito
fuit: quod
tamen
fiant, &c.

* *Hæc autem quocumque modo, mi-*
hi incognito, fiant; quod tamen fiant,
salua fide Christiana, cognosco. Nec
enim dubium iam est, Dominum Ie-
s v m, post adscensionem suam, &
beato Petro & Paulo apparuisse &
alijs multis: quod testimonio Scriptu-
ræ poterit confirmari. Quod quidem

* *Fortè, ad*
credendū:

de Deo non est difficile * credendum:
cuius Diuinitas intra omnia est, sed
non inclusa: extra omnia, sed non ex-
clusa: quæ etiam sine humanitate as-
sumpta per ministerium creaturarum
suarum, quocumque modo vult, po-
test se hominibus reuelare. De beata
autē Virgine MARIA, (si cum corpo-
re simul assumpta est) & de animabus
aliorum Sanctorum, vel etiam dam-
natorum, mihi magis incognitum
est, quo modo reuelentur: quod ta-
men reuelentur, vsus Ecclesiæ iam
rece-

recepit. Scriptum est enim, & legitur in Ecclesijs, & in publico recitatur, ipsam apparuisse Theophilo & alijs quibusdam: Christum quoque, cum discipulorum numero, apparuisse B. Ioanni Euangelistæ, de sæculo migraturo. B. quoque Gregorius refert, beatos martyres Ioannem & Paulum cuidam apparuisse Matronæ, & pro oblationibus suis illi gratias reddidisse: & à nonnullis Sanctorum viæ sunt etiam animæ damnatorum. Exercitent se in istis,

Ingenium quibus est, & mens diuinior, Horat. l. x.
atque os Serm.

Magna sonaturum: —

sufficiat mihi, & lectoribus meis, rei veritatem tenere, etsi eam non possumus comprehendere ratione: quæ certè nonnulla est; licet mihi adhuc fortè non fuerit manifesta.

CAPVT VI.

*Miro modo paruuli IOSEPH inopiam
subleuat Mater misericordie.*

CVM die quadam, secundum consuetudinē suam, Ecclesiam B. Virginis puer Domini introiisset, & in asperitate brumali nudis incederet pedibus: videns puerum Mater misericordie in tanto frigore corporali, à cordis feruidi deuotione minimè tepuisse; consuetâ sibi misericordiâ mota est. Et aduocans paruulum, statuto coram facie sua ait: Quare in tanto frigore nudis incedis pedibus? Respondit puer: Non habeo calceos. Sciens autem beata Mater, parentes pueri rei familiaris inopiâ laborare, dixit illi: Vade ad lapidem illum, (& lapidem digito demonstrauit) & sub eo quatuor denarios inuenies, quos tolles, & cum eis tibi calceos facies comparari. Credidit puer fidelis, & paruit

paruit iussis: & sicut fuerat demon-
stratum inueniens, ad altricem suam,
beatam Matrem, redijt cum denarijs
latabundus. At illa subiecit: Quoties
cumque aliquo indigueris; calceis, ta-
bulis, aut stylis, aut alijs necessarijs; ad
locum accedes eundem, & inuenies
denarios, quibus tua necessitas suble-
uetur. Quis hæc referre, scribere, cre-
derève præsumeret; si non paucis die-
bus ante mortem suam, pia calliditate
inductus à nobis, hæc nobis confessio-
ne propria prodidisset? Gratias tibi
Domine I E S V Christe; quòd hæc ex
confessione beati oris illius me nosce-
re voluisti. Hac inaudita & tam mira-
bili veritate constante; quid erit, quod
de te credi non possit, ô beatissime
paruulorum? Sed non minùs miran-
dum reputo, quod subscribo. Non
diu latuit alios pueros, vbi puer purif-
simus toties sibi necessaria reperiret,
& ad locum accedentes eundem, diu-
que quærentes, nihil talium poterant

*Miro modo
eius inopiã
subleuat
Mater Dei.*

22 . T 2 VITA B. IOSEPH
inuenire; haud dubium, quòd eos à
tali solatio magna meritorum distan-
tia & prærogatiua specialis gratiæ
separaret.

CAPVT VII.

Videt Christum in forma Crucifixi.

REVELAVIT se post hæc puero
suo, nostro Samueli, ipse Domi-
nus I E S V S, non in formâ pueri, sed
in specie Crucifixi. reuelauit autem
sic: Contigit in ciuitate Coloniâ non-
nulla domorum mœnia incēdio con-
flagrare, vbi puer Domini vicinus
tunc temporis habitabat, Ruentibus
multis, vt, si possent, sedarent incen-
dium; vel (sicut moris est) saltem in-
spicerent; beatus puer etiam inter
alios festinus accurrit. Et ecce, mirum
in modum in medio incendij Basili-
ca quædam stabat: quæ licet vndique
ignibus premeretur, protectione di-
uina permansit inuista. Admirantibus
cun-

cunctis, & miraculum sibi inuicem demonstrantibus, puer admirabilis coepit hęc cum ceteris admirari: cumque Basilicam diligentius admirando respiceret, ecce, apparuit illi Dominus *Videt Christum in forma crucifixi.*
 IESVS in specie Crucifixi, stans in vna parte summitatis Basilicę non ardentis. Sensit & intellexit puer sensatus, illam partem Basilicę, propter pręsentiam Crucifixi, non ardere. Sed rursus pueriliter est dubitare permisus, (vt mirabilibus mirabilia succederēt,) quare in alijs Ecclesię partibus, in quibus formam Crucifixi non vidit, non posset incendium dominari. Et cüm omnes Ecclesię partes curiosius circuiret: quocumque se vertebat, eandem speciem Crucifixi, in omnibus partibus contra se stare prospexit, & domum propriam ab incendio defensantem. Mirabatur sanè tunc corporaliter fieri, quod etiam spiritualiter multò potius fieri postmodum est expertus: videlicet, fidem & me-

moriam, & maximè imitationem vitæ Domini crucifixi, contra omnia vitiorum incentiua valere, vt verè
 Psal. 137. posset dicere cum Psalmista: Si ambulauero in medio tribulationis, uiuificabis me Domine; & super inimicos meos extends manum tuam, & saluabit me dextera tua.

CAPVT VIII.

*Duodecimo ætatis anno mundum deserit,
 ac Steinfeld:æ candido Præmonstrati
 Ordinis habitu induitur.*

IN tantis reuelationum cōsolationibus infantiâ teneriore decursâ, (quæ ex plurima multitudine ad nostram notitiam peruenerunt paucissimæ) statim vt potuit persentire, quid esset; benedictionem dulcedinis (qua præuentus erat à Domino) indicijs euidentibus puer Domini declarare studebat. Et cum iam circiter duodecimum ætatis annum ageret; relicta latâ
 & spa-

& spatiosâ viâ sinistri lateris (quæ multitudinem hominum per eam gradientem deducit ad mortem) arctam & angustam viam dexteræ, per quam graditur paucitas saluandorum, fortiter concupiuit. Iam enim totum mundum pessimarum cupiditatum incendio conflagrare conspexit, & solos illos à mortiferis æstibus posse saluari, qui sub salutare alas confugerent Crucifixi: sicut sibi per saluatam, protegente Crucifixo, Basilicam corporaliter fuerat demonstratum. Sapienter ergo breuiterque decreuit, mundus adhuc Mundum immundum relinquere, & inconfusus recedere de medio Babylonis. Apposuit igitur gratiam concomitantem Dominus, qui gratis dederat gratiam præuenientem, & gratiam perficientem daturus erat: & per quosdam notos suos, illum itinere prospero in Ecclesiam Steinfeldt, Colonienfis Diocesis, Ordinis Præmonstratensis, perduxit.

B 5

duxit.

*Adhuc
puer cōfert
se ad Cæ-
nobium
Steinfeldt
diēse Ordinis
Præmon-
stratensis.*

Pfalm. 67. duxit. Benedictus Dominus Deus salutarium nostrorum die quotidie: qui tanto puero prosperum fecit iter, vt ad domum nostram in nomine Domini perueniret. Cumque ibidem aliquo tempore moraretur, antequam habitu monastico vestiretur, contigit Dedicacionem Capellæ S. Michaëlis Archangeli aduenire. Habet autem idem Archangelus Capellam in Ecclesia Steinfeldiensi, in eminenti loco, super testudinem, in parte Occidentis sitam: cuius Occidentalis murus, tunc temporis pro quadam necessitate fuerat in modum ianuæ patefactus. Stante itaque puero Angelico in prospectu Capellæ B. Archangeli, vidit per prædictam ianuam muri Occidentalis, quamdam flammam tantæ quantitatis erumpere, cum tanto impetu & violentia, vt totum Monasterium intrinsecus timeret incendio iam consumi. Iamiamque clamaturus erat, & opem ferri ardenti Monasterio petiturus;

Visio eius.

turus; sed repressus puerili pudore & humilitatis verecundiâ (qua vsque ad finem vitæ, etiam super ipsum sexum femineum moderabatur in omnibus) vel potius ipsum gratia interiore docente, silentio se continere decreuit, donec rei exitum comprobaret; quoniam omnes circumstantes vel non videre, vel dissimulare, nimium mirabatur. Ipse autem ignis, mirabiliter visi, alium non vidit effectum, nisi quòd ad suscipiendum Religionis habitum nouo & tam valido succendebatur affectu, vt se à susceptione illius, præ dulcedine flammæ & flammâ dulcedinis (quam intus acceperat medullitus) grauissimè contineret. Iam enim & ipse totus in quemdam ignem Diuinum conuersus erat, vt illi in habitu Angelico ministraret, qui facit Angelos suos spiritus, & ministros suos ignem vrentem: quorum ministerio, in sua festiuitate in ignis visione apparentium, Angelum nostrum credo

Viso hoc igne mirabiliter ad suscipiendū quātoq̄us candidum habitum succēditur.

psal. 103.

do tam validè fuisse succensum; vt agnosceret illum ignem spiritualem fuisse, qui non corpora sed spiritum succendisset.

CAPVT IX.

In Frisiam ad vltiora studia mittitur.

SVSCEPTO tandem, secundum desiderium suum, niueo sacrae Religionis amictu, cœpit puer religiosus, tam apud Deum quàm apud homines proficere scientiâ & ætate: sed quia nondum annos discretionis attingerat, (ante quos in Monasterio illo pueri ad Religionis habitum recipi non solebant) missus est in Frisiam cum alijs coæuulis suis, & vt ætatis scandalum tolleretur, & vt in scholis proficeret in doctrina. Profecit itaque super omnes coætaneos suos, tam in scientia, quàm in moribus: ita vt se doctorem minoribus, & Angelum socijs exhiberet. Nihil vitiorum in illo, quo

quo illud genus hominum (scholares dico) implicari videtur, (videlicet, insolentia, mendacium, inobedientia, simulationes, rixæ, contumeliæ, lacerationes, & verbera, verborum scurrilitas, sed & * cordis grauitas ad doctrinam) inerat: magis autem quadam spiritali alacritate perfusus, ad discendum promptus, ad quælibet iniuncta obediens, ita mirabiliter coætaneis suis morem gerebat; vt & apud illos specialem fauorem, & apud Deum gratiam mereretur. Tum verò in nomine Domini IES V miro succensus affectu, nihil illi in omni doctrina libebat audire, quod non salutare nomē Domini* resonaret. Quoties more puerorum fabulas poëtarum vel discere iubebatur vel legere, non sustinuit patienter: imò & ipsos se docentes, super quos iam intus spiritali vnctione docente profecerat, reprehendit, asserens, quòd Deo vero contumeliam irrogarent, falsorum deorum nomina

* Cordis grauitas ad doctrinam, idem est quod indocilitas. Substituit Surius: animi nausea & torpor ad discendum.

* Resultaret habebat MS. sed legendum resonaret.

mina in poëtarum libris etiam recitanda. Solebatque nobis postmodum de quibusdam magistris suis, qui ceteris religione præminere videbantur, narrare: se non sufficere admirari, quòd viri religiosi in scriptis possent poëticiis delectari; cum tanta sint scripta, veritate subnixa, per quæ ad Dei possit notitiam perueniri. Quis enim nisi stultus quærat lilium inter spinas, vnde sine punctationibus non possit abstrahi, quod facilius & utiliùs sine læsione possit acquiri? Nominare Iouem omnipotentem, Iunoni nomen diuinitatis attribuere, iurare per Herculem & per Castorem, quibuscumque falsitatibus delectari, spinæ sunt, & lacerant animam, quibus puer Domini animæ suæ temerari noluit puritatem, qui iam in solo & vero Deo didicerat delectari.

CA-

CAPVT X.

Miro modo capitis eius scabies curatur.

TANGO rem breuiter, non perfunctoriè transeundam; sed magna animi cōsideratione pensandam. Quantam enim curam de pueri sui puritate Pater misericordiarum gesserit, in hac re liquidò apparebit. Contraxerat aliquando puer beatus, à patre & matre derelictus, sed à Domino ^{Psal. 26.} assumptus, tantam capitis scabiem; vt inter conscholares suos non posset sine verecundia comparere. Erant enim ei molesti, & deridebant eum: (sicut esse solet illud genus hominum inquietum) & puer, licet patiens & quietus, ad quotidianas subsannationes animo tabescebat, & rubore verecundiæ vrebatur. Vidit itaque Dominus continuam afflictionem tam mentis, quam corporis, sibi pauperis derelicti, & mirabiliter in adiutorium pupilli ^{Psal. 9.} fide-

*Sanatur
mirabiliter
scabies ca-
pitis eius.*

* *Fortè
deest an.*

* *Fortè pu-
rulentam.*

Psalm. 9.

fidelis adiutor intendit : nam nocte quadam , cùm corpusculum sopori dedisset , sensit leniter quoddam animal (nescio * reptile seu volatile) aduenire , & rostro suo cum tanta cautela totam illam * prurulentam scabiem amputare , vt nihil de ea residui remaneret , & puer Domini in illa corrosione nihil molestiæ sustineret. Secuta est euestigiò totius capitis integritas , & puritas indilata : ita vt , cùm sequenti die ad conscholares intrasset , omnibus inopinata in eo sanitas appareret : & quia res tam manifesta celari non poterat ; irruunt ad puerum sigillatim , & causam tam subitæ sanitatis inquirent. Aperuit ille , quantum potuit , quod factum fuerat , simplicitate confueta : sed corde exhibitam sibi Domini misericordiam collaudabat. Verè Dominus memor dictorum , quæ per Prophetam locutus est : Tu , Domine , laborem & dolorem consideras. tibi enim derelictus est pauper : orpha-

orphano tu eris adiutor. Et iterum:
Ego autem mendicus sum & pauper: *Psalm. 39.*
Dominus sollicitus est mei.

CAPVT XI.

*Ministerio Fratrum applicitus à Virgine
Matre instruitur.*

VERVM vbi, post profectum scien-
tiæ & morum, puer Domini à
Frisia ad propriam Ecclesiam est re-
uersus; ad seruiendum Fratribus in
Refectorio cum Fratre alio, se maio-
re, est aliquando deputatus: quod of-
ficium licet deuotus impletet; trista-
batur tamen non modicum, quòd
præ corporali labore continuo non
potuit consuetis & debitis orationi-
bus, lectioni ac contemplationi vaca-
re. Doluit enim auferri à se partem
optimam, quam iam dudum elegerat:
videlicet, aut sedere ad pedes huma-
nitatis tuæ, Domine I E S V, aut audire
verbum tuum, quod & ore & exem-
C plis

plis nobis ministrare dignatus es; aut
 Psalm. 54. assumptis alis columbe, cum illis qua-
 tuor animalibus, ad Diuinitatis tuæ
 Psalm. 33. faciem subuolare, gustareque & vide-
 re tuam, Domine, suauitatem: quam
 illi profectò perfectiùs percipere con-
 sueuerunt, qui actu fuerint minorati.
 Sensit hoc puer, qui iam in adolescen-
 tiæ processerat pubertatem: & agrè à
 speciosæ Rachelis auellebatur am-
 plexu. Videns igitur Mater misericor-
 diæ, adoptatum sibi filium, pro caus-
 sis huiusmodi grauer animo tabe-
 scentem; suam illi præsentiam exhibe-
 re curauit: & consueta illi suauitate
 blandita, quomodo se haberet, scisci-
 tata est. At ille, se competenter habere
 respondens, hoc vno se asseruit valdè
 grauari: quòd quotidianis grauatus la-
 boribus, orationibus consuetis vacare
 non posset; & præcipuè illis, quas se-
 cundùm Ordinis constituta deberet.
 Sentiens pia Mater, adolescentem ze-
 lum quidem bonum habere, sed non
 secun-

secundum scientiam; breui quidem, sed eximia illum sententia sic instruit: Scias, inquit, nullum maius debi-
 tum te debere, quam vt in charitate seruias Fratribus tuis. Dixit; & fecit
 intelligere docibilem adolescentem, quod dixerat; vt depositam timoris sarcinam, Fratribus de cetero cum securitate seruiret. Necessarium reor, murmuratores in hoc praesenti sermone moneri, qui ad omne officium sibi iniunctum remurmurant & oblatrant; & cum conuenientes excusationes suae pigritiae, & (quod periculosius est) inobedientiae inuenire non possunt, in iniunctis officiis sua se preterdunt deuotione fraudari. Cuncta paene Monasteria talibus querimonijs sunt repleta: in tantum vt vita Praelatorum (quibus incumbit de singulis officijs ordinare) per tales ad amaritudinem perducatur. Audiant, vtinam, vtinam & exaudiant, Matris Domini I E S V plenum auctoritate responsum: nul-

*Dei mater
 eum conso-
 latur &
 instituit.*

lum magis debitum se debere, quàm Fratribus cum charitate seruire. Sciât etiam, tale seruitium debito sibi præmio minimè cariturum; cùm seruorum bonorum, fidelium, & non pigrorum, remunerator aduenerit Christus I E S V S, qui seruum pigrum, à bono torpentem opere, pro sola pigritia condemnabit. Timeas, ô Frater, quicumque*, pigri te serui, & talentum sibi creditum nolentis expendere, sententia condemnandum; si cor ad meditandum, linguam ad corrigendum, vocem ad cantandum alacriter & legendum, manus ad operandum, pedes ad ambulandum, in iniunctis tibi officijs nolueris exercere: semper habens in mente, talentum esse Domini tibi creditum; quidquid in omnibus animæ viribus, quidquid in omnibus membris corporis, tibi à Domino, districto iudice, est collatum.

* Piger
(aut talis)
es; deesse
videtur.

CAPVT XII.

*Quanto feruore se in Fratrum seruitio
exercuerit.*

SACRAE Matris colloquijs & mo-
nitis adolescens docibilis conforta-
tus, cœpit secum altiori tractare con-
silio, cuius in hoc seruitio formam
videretur habere: & occurrit animo
eius (sicut ipse nobis in gaudio spiritali
narrare solebat) ille summus & humil-
limus suorum seruus feruorum, Do-
minus IESVS: qui vt se seruum osten-
deret, seruitium suum & verbis pari-
ter & exemplis ostendit. Et verbis qui-
dem: Quis, inquit, maior est? qui mi-
nistrat, an qui recumbit? nōne qui
recumbit? Ego autem in medio ve-
strūm sum, sicut qui ministrat: Filius
enim hominis venit non ministrari,
sed ministrare. Docuit hæc verbis
Christus Dominus; sed & humilli-
mus hæc impleuit exemplis. In tan-

Lucæ 22.

Matth. 23.

Ioan. 13.

*Obseruent
hac quibus
ex officio
seruire
Fratribus
incumbit.*

tum enim se inclinavit Dominus Ma-
iestatis, vt seruorum suorum pedes la-
uaret, coram illis etiam corpore incli-
natus, & extegeret linteo, quo erat
præcinctus. Tanti Domini, seruiens
seruis suis, formam se gerere humilis
Frater noster, seruiens Fratribus suis,
semper in corde gerebat: ex quo tanta
se sensit alacritate portari; vt quoties-
cumque tale Fratribus seruitium ex-
hibebat, non se ire aut currere, sed po-
tius volitare putaret, nimiùm animi
leuitate in leuitatem corporis trans-
eunte. Magna distantia beati Fratris
huius à plerisque Fratribus: qui vel su-
perbia eriguntur, vel grauantur ace-
dia, ne in spiritalem lætitiã erigan-
tur, vel humiliter inclinentur; vt Deo
ministrent in Fratribus, & Fratribus
propter Deum. Discant * exemplo præ-
senti, non solum sine murmure, ve-
rùm etiam humiliter & alacriter Fra-
tribus ministerium exhibere: & di-
scant glorificare Deum, & Dominum

* An deest
hi?

I E-

IESVM, cuius ministrantis figuram
 in corde & corpore suo portant: vi-
 deantque nihilominus, quantam Mi-
 nister noster ex ministerio suo fuerit
 gratiam consecutus: nam Domini IESU
 (cuius se formam gerere recogno-
 uit & sensit) gratia * debriatus, & spiri-
 tuali satietate relictus, multo tempore
 famis & sitis corporalis detrimenta
 non sensit; ita ut ultra quam credi pos-
 sit, abstinentiam protelaret, pia fraude
 circumueniens Fratrem illum, cum
 quo in Refectorio pariter seruebat:
 inueniens quippe causas, propter quas
 vel ante vel post illum comederet; illo
 ignorante, simplicis panis & aquae,
 quasi consuetudinaria fuit refectione
 contentus. Mira gratia! ut propter abs-
 tinentiam diuturnam, nec in corpo-
 rali labore deficeret, nec tanto tempo-
 re acceptae diuinitus perderet gratiae
 suauitatem.

* Inebria-
 tus habet.
 Surius.

Nota mirā
 abstinentiā

C 4

C A-

CAPVT XIII.

*Ad Sacristæ officium promotus contem-
plationi vacat.*

Cant. 1.

*Ad Sacri-
stæ officium
promoue-
tur.*

MULTIS itaque Dei Electus, in officijs ad actiuam vitam pertinentibus, beneficijs subleuatus, (per hanc enim ad contemplatiuam iter est ordinatū, vt per laborem Liæ ad Rachelis ascendatur amplexus; & Sponsa se prius denigratam esse, & filiorum Matris suæ pugnas sustinuisse, declarat, antequam in Regis cellaria duce- retur) tunc demum iuuenis speciosus ad Sacristæ officium est vocatus, in quo pleniùs & securiùs posset contemplationi vacare. Sic enim Dominus (qui omnia ordinatè disponit) electi sui vitam voluit ordinare, vt manu sciret vtraque pugnare: ne, sicut plerique Fratrum, in actione fieret dissolutus, & in contemplatione remissus. Multi enim videntur, qui cùm ingre-
diun-

ORDINIS PRAEMONST. 41
diuntur ad contemplandum, ad ne-
cessariæ actionis opera numquam vo-
lunt exire, & omnem corporalem la-
borem subterfugiunt obstinatè; in tan-
tum, vt tandem in acediæ torporem
dilapsi, etiam in contemplationis vir-
tute deficient: nec ad illam reuocare se
sciant, ad quam aliquando animus
(sicut est humana infirmitas) tepefa-
ctus, per actiuæ * exercitia reuocatur. * Vitæ vi-
detur omis-
sum.
Alij verò cùm foràs, necessitate po-
scente, egrediuntur ad opera actionis;
ita se totos effundunt in illa, vt con-
templationis præteritæ nec saltem me-
minerint, nec ab illa doleant se auul-
sos, nec se ad illam cogitent reuersu-
ros. Non sic Frater noster à Domino
& Magistro optimo noscitur institu-
tus: sed sic officium actionis exercuit,
vt labores corporis alacritate spiritus
temperaret, ne dissolutio sequeretur:
ita ad contemplationem pertinenti in-
hæsit officio, ne tamen ad exercitium
corporale fieret tepidus aut remissus:
C 5 & sic,

Iudic. 3.

& sic, exemplo Aod, athletæ fortissimi, vtraque manu utebatur pro dextera; dum vtraque vita non minùs sapienter quàm fortiter vsus est, vt per vtramque ad desiderabilis dexteræ sponsi anhelaret amplexum.

CAPVT XIII.

*Exercitijs deuotionis admodum deditus
longis se vigilijs ac strati duritie affligit.*

*Sanctorum
quædam
miranda,
non temerè
imitanda.*

ANTE QVAM cetera contexam, necessarium puto, commonere lectorem, ne cuncta, quæ de Fratreno-
stro proponimus explicare, in consequentiam sibi trahat: magis autem sciat, quædam sic esse scripta, vt ea tantùm miremur in eo qui fecit; &, qui ea per hominem facere voluit, Dominum collaudemus: quædam verò ob hoc scriptis nouerit exarata, vt ea etiam imitemur. Si enim ea, quæ super naturam sunt, Sanctorum exemplis incitati, voluerimus imitari; non ædifica-

ORDINIS PRAEMONST. 43
ficationem, quam quærimus, sed rui-
nam potius inueniemus in illis. Item,
si in Sanctis omnia quæ de eis scribun-
tur, tantum voluerimus admirari; in
nostra tarditate manebimus, & sine
fructu nostro, Sanctorum scribentur
& legentur exempla. Proinde lecto-
rem moneo, diligenter attendere &
discernere sapienter, quid admiran-
dum & quid imitandum sit: vt in ad-
mirandis, Deo, mirabili in Sanctis suis,
digna gratiarum actio referatur; in
imitandis verò, per exempla virtutum
vita legentium emendetur. Non enim
hæc me solum mouet intentio, vt Fra-
trem prædicem, & magnificem Do-
minum; sed etiam, vt legentes, per
meæ ministerium paupertatis, ali-
quid utilitatis acquirant. Sed iam ad
narrationis ordinem redeamus. Acce-
pto officio, quod contemplationi
quàm plurimum competebat, mirum
in modum (tamquam tunc primùm
ad seruitium diuinum accederet, qui
prius

*Longa eius
preces &
vigilia.*

prius alios superauerat in omnibus exercitijs spiritualibus) feruore spiritus excitatus, cœpit semetipsum etiam superare. Nequaquam enim communibus vigilijs orationibusque contentus, nouas sibi, suæ deuotionis dulcedini respondentes, nec non & ipsam deuotionem mirabiliter excitantes, orationes composuit, & plurimas gratiarum actiones; quibus sibi ad memoriam reuocauit omnia, quæ Dominus Deus humano generi beneficia contulisset. Præcipuè in Matrem Domini, susceptricem suam, feruore mirabilis deuotionis exarsit: quam etiam nouorum verborum gaudijs, gaudia sua ipsi referentibus, & multiplicato Angelicæ salutationis versiculo salutauit. Addidit & singulis gaudijs & salutationibus genuflexiones singulas: & talibus exercitijs, tam corporalibus, quàm spiritualibus, maximam noctis partem deduxit insomnem. In tantum autem talibus vigilijs & orationibus operam
dedit,

dedit, vt modum humanæ naturæ excederet; & nullus Fratrum, illius vigiliis obseruantium, per aliquod tempus illi similiter vigilare valeret. Tanta quippe orationum, contemplationum & reuelationum dulcedine * ferebatur, vt corporalium necessitatum oblitus, solius se spiritus pabulo crederet victitare. Fecerat itaque sibi consuetudinem, (quia custodia Monasterij penes illum erat) in talibus studijs vsque ad tempus matutinalis Officij vigilare: & cum per primæ campanæ sonitum Fratribus dormiētibus signum surgendi dedisset; ipse se lectulo reclinauit, donec ad terciæ campanæ sonitum (facto signo nolæ in Dormitorio, vt Fratres Chorum intrarent) ipse quoque cum ceteris introiuit, & Officij interfuit matutinis. Nonnumquam à Patre domus, & à Fratribus monebatur, ne tam inhumanis se laboribus cruciaret: sed non potuit in illo desiderabilis dulcedinis & dulcis desiderij
 vehe-

* Surius legit tenebatur.

vehementia cohiberi. Habuit enim corpus satis habile ad laborem, & ex aptis lineamentis compositum, & bene ex primis componentibus ordinatum, quod non credebatur posse laboribus aliquibus exhauriri. Addidit & his laboribus strati duritiam, capite super lapidem, & corpore super ligni duritiam requiescens. Totum enim presentis vitæ tempus reputans pœnitentiæ deputatum, superfluum reputabat & vanum, siquid misero corpori indulgisset. O quàm dissimilis nobis miseris, qui toto conamine, ne in plenitudine * semper simus laboribus, reluctamur.

*Notent
strati hu-
ius duritiæ,
quotquot
carnem ni-
mis delica-
tè fouent.*

** MS. ha-
bet spe si-
mus; sed le-
gendum
semper
simus.*

CAPVT XV.

*Suauissimo calitus ad templi ingressum
sæpè reficitur odore.*

RAPTVM igitur tanto spiritus impetu, corpus prementem, spiritum eleuantem, & in cunctis se virtutibus

tutibus exercentem, beatum iuuenem
 amplior est gratia consecuta; seruo
 cum Domino, discipulo cum Magi-
 stro, quasi quodam certamine dimi-
 cante. Quasi contendebat Dominus
 & Magister, seruum & discipulum
 suum in cunctis benedictionibus dul-
 cedinis præuenire, & diuersas illi gra-
 tias ministrare: ille quoque quasi è
 contrario decertabat sequi toto stu-
 dio, quacumque se nouerat diuina be-
 nedictione præuentum: sed & gratia
 Dei in eo vacua non fuit, quam alacri-
 tate mentis & bonorum operum exer-
 citio in se suscitare curauit. Sequen-
 tem itaque quò vocabatur, & se rece-
 ptibilem amplioris gratiæ exhiben-
 tem, Dominus ad gustum dulcedinis
 & suæ suauitatis odorem, crebris, imò
 quotidianis consolationibus prouoca-
 re decreuit. Nam quotiescumque post
 refectorem corporalem, Psalmum
 Miserere mei Deus, in gratiarum actio-
 ne canendo, à Refectorio Monaste-
 rium

*Mirū mu-
 nifici Dei
 cum IOSE-
 PHO cer-
 tamen.*

Psalm. 50.

*Miram ca-
litus perci-
pit fragan-
tiam.*

Cant. 4

rium introiuit; odor aromaticus, imò
paradisiacus, illum tantæ suauitatis
exceptit, vt se paradifum Domini cre-
deret introire. Et verè Ecclesia est Do-
mini paradifus: in qua sunt viui flores
rosarum, & lilia conuallium, humili-
tatis violæ, cypri cum nardo, nardus
& crocus, fistula & cinnamomum,
myrrha & balsamus, cum vniuersis
optimis & primis vnguentis; quæ om-
nia in viris spiritualibus, qui in Eccle-
fia sunt, est spiritualiter inuenire. Non
homo, sed immundum pecus est, &
indignus etiam corpore-tenus Eccle-
fiam Domini introire, qui horum non
fuerit delectatus odore. Est & in Mo-
nasterio haud dubiè sanctorum præ-
fentia Angelorum, coniuñtorum
pfallentibus; in medio iuuenularum
tympaniftriarum. Est & corporaliter
Dominus Angelorum, flos virgulæ,
Virgunculæ facratiffimæ, ad cuius
odorem reuiuifcunt mortui. An non
mortuus, qui tantorum florum &
aroma-

aromatum, & præcipuè illius Floris præcipui, floris omnium florum, non delectatur præsentia? O si videamus, in cuius præsentia stamus in Choro! ô si intueamur, quorum nobis est coniuncta societas! ô si intelligamus, cui psallimus, & quantus sit qui nostris studijs delectatur! haud dubium, quin delectaremur & nos, & quoties in hymnis & canticis spiritualibus in conspectum Domini intraremus, cælestem, imò diuinum, cum charissimo Fratre nostro, sentiremus odorem. Quantum, putamus, potuit habere odoris & delectationis in corde, qui etiam corporaliter tantum persensit odorem? Nihil dubium, quin ab omni delectatione & carnis & mundi fuerit alienus, & totis animæ desiderijs, in conspectum tuum, Domine, introiret; qui etiam corporaliter ad te

* Legendum videtur introierit, ut habet Surius.

introiens, corporalis odoris fragrantia est reffectus. Ignorans autem in primis gratiam esse diuinam, quod senserat,

D vel

*Sibi ipse
semper vi-
lis fuit
B. IOSEPH*

vel potius sibi specialem, (tantæ enim sibi abiectiois semper esse consueuerat, vt nihil sibi specialiter vendicaret de meritis) innuit socijs suis, Fratribus secum inrantibus, si aliquid delectabile caperent odoratu. Proditam gratiam, sibi soli debitam, statim perdidit; donec tandem eam prodendo sapius, & perdendo, iterumque recipiendo, eam non esse prodendam, ne perderetur, cautior redditus intellexit.

*Diuini fa-
uores ne
perdantur,
subinde oc-
cultandi.*

Solebat ipse hoc cum vehementi cordis contritione, quibusdam ex Fratribus dicere; se inexplicabiles per manifestationem incautam gratias perdidisse.

CAPVT XVI.

*Magna eius erga nomen Virginis Deiparæ
reuerentia.*

ILLVD quoque silentio præterire non possum; quòd Mater omnis dulcedinis & suauitatis filium suum, quem

ORDINIS PRAEMONST. ^{SI}
quem sibi à primis infantia rudimen-
tis specialiter adoptare dignata est,
odore simili frequentius recreauit.
Hoc quoque ex ipsius relatione didici-
mus: sed nihil eum ex hoc molestia
comperimus pertulisse. Vnde non in-
conuenienter conijcitur, quasdam re-
velationum nulli nec vniquam, quas-
dam certis personis sed tempore de-
bito; quasdam verò omnibus reuelari
debere. Paulus reuelationes suas nulli
aliquando reuelauit. Beata Mater &
Virgo, reuelationes conceptus & par-
tus sui certis personis, tempore debi-
to, manifestare curauit. Prophetæ re-
uelationes suas in audientia totius po-
puli effuderunt. Et has reuelationum
diuersitates in Fratre nostro leuiter
possumus inuenire; si tantummodò
diligentem apposuerimus intellectum.
Sed redeamus ad rem. Moris est vsita-
ti in Ordine nostro (puto, quòd & in
alijs) vt quotiescumque Nomen ve-
nerabile Virginis venerandæ in Colle-

D 2   ctis,

ctis, in Symbolo, in Præfatione, & in Salutatione Angelica, quæ dicitur pro Inuitatorio, nominetur, Conuentus pro tempore veniam petat; in diebus afflictionis & non celebribus super genua, & in diebus festiuis cum manu. Sed noster Sacrista, quotiescumque in diebus festis Conuentui non interfuit, ad nomen amabile & amatum velocissimè se terræ prostrauit; &, quantò diutiùs potuit sine scandalo, terræ prostratus adhæsit. Cumque frequenter hoc faceret, contra Ordinis consuetudinem, quidam familiarium suorum eum super hoc conuenire decreuit; petiuitque suppliciter, vt ei causam talis inconsuetæ consuetudinis explicaret. Intelligens ille, se reperisse personam, cui hoc secretum posset impunè & cum vtilitate committi; Ecce, inquit, quotiens ad nomen sacrę Virginis prosternor ad terram, odor omnium florum & aromatum, cum tantæ suauitatis abundantia mihi de terra redole-

re

*Reuerentia
IOSEPHI
erga nomen
Sanctissi-
mae Ma-
tris Dei.*

re videtur, vt semper ibi vellem recumbere, in his delicijs, si liceret. Spe ergo recreationis istius ad procumbendum festinus; sed, quia ægrè tantam delectationem amittere me oportet, sum tardior ad surgendum. Et hîc quoque quamdam delectabilem mihi videor videre contentionem, dum Mater Maria & Filius I E S V S, contendunt beatum iuuenem similibus gratiarum insignibus adornare. Quanta, putas, fragrabat dulcedine in corde illius memoria Matris Domini, ad cuius nomen auditum, terra naribus corporis eius tantum asperfit odorem?

Verè dixerim, memoriam Mariæ * in compositione factum opus pigmentarium. In omni ore * indulcorabitur quasi mel eius memoria, & quasi musca in conuiuio vini, redolens quasi flos rosarum in diebus vernis, & quasi lilia, quæ sunt in transitu aquæ, & quasi thus in odorem suauitatis. Studeamus & nos, nares animæ nostræ

D 3 (quas

Eccli. 49.

* Forè in compositione odoris factam opus pigmentarij.

* Quasi mel indulcabitur e. m. habet ibidem textus. Eccli. 50.

(quas puto posse dici vim concupiscibilem) purgare ab omni delectatione peccati; vt in memoria abundantia suauitatis Domini, & charissimæ Matris eius, nos quoq; delectari possimus.

CAPVT XVII.

Videt Angelos in Matutinis Laudibus incensum ministrantes.

ALAVDE Dei & commendatione Fratris nostri, & ab ædificatione morum non vacat & illud, quod eodem Fratre nostro referente cognouimus: videlicet, quòd in Laudibus Matutinis, cùm cantaretur ex more Euangelicus Hymnus, Benedictus Dominus Deus Israël, quia visitauit, & cetera; Dominus eum, quem ex omni plebe sua sibi peculiariter elegerat, suauitate mirifica visitare dignatus est, faciens illum sentire suauitatem odoris incensi. Quippe, cùm in Ordine nostro. tantùm in quatuor solemnitatibus

Lucæ i.

Sub Cantico Benedictus similem sentit fragrantiam.

ORDINIS PRAEMONST. 55
tibus praecipuis, Natiuitatis scilicet, &
Resurrectionis Dominicæ, & sanctæ
Pentecostes, & Dedicacionis Ecclesiæ,
ad Matutinas deferatur incensum:
Beatus iste, qui in corde quotidianam,
imò continuam solemnitatem agebat;
in benedicendo Dominum in omni Psal. 33.
tempore delectatus, quotidianis quo-
que diebus, in Hymno Benedictiõnis
Dominicæ solemnem non immeritò
persensit odorem. Agitur nihilomi-
nùs & contra acediæ nostræ torporem
quæstio in hoc, * qui pigri ad surgen- * Fortè
quòd.
Psal. 118.
dum nocte media, cum Psalmista: pi-
gri ad gloriosum & laudabilem col-
laudandum, veloces ad recurrendum
in pigritiam strati nostri, in laudibus
Domini non perseueramus in finem.
Spero etiam, quòd ea de causa, in eo
Cântico in quo Dominus benedicitur,
pro eo quòd visitauerit plebem suam;
tam crebrò gratiam spiritualem per-
senserit Domini benedictus, vt ei pri-
mùm, postmodum & nobis daretur

D 4 aduer-

aduertere, quòd ipse specialem à Domino legillatore gratiam percepisset: vt per eum Dominus plebem suam, & specialiter Ecclesiam in qua gratiam illam sensit, visitare redimereque deberet; ipsumque in cornu salutis erigeret in domo, in qua fuerat à puerili ætate nutritus. Hoc autem valdè notandum est, quod nobis ipse (haud dubium, quin de seipso, tamquam de alio) referre solebat: videlicet, quòd in eodem tempore, quo ipse mirificum odorè in Laudibus Matutinis persensit, quidam de Fratibus duos Angelos, dextra læuaque Fratibus præbentes incensum, conspexerit: & quibusdam quidem præbebant hilariter, & deuotissimè inclinabant; alios verò, sub quadam negligentia, præteribant; à quibusdam verò, tamquam in quodam horrore, * resilierunt omnino. Facile autem dabatur intelligi, quid Angeli in Fratibus vel venerarentur, vel fugerent; cùm noster contempla-

tor

*Videt duos
Angelos
ministran-
tes incen-
sum.*

** Fortè re-
siliabant.*

tor nomina exprimeret singulorum. Illi enim quibus Angeli thurificando & inclinando exhibuerunt honorem; tales cognoscebantur existere, qui Dominum & corde & voce laudarent: alij verò, quos negligentius præteribant, vel non cantando, vel minùs aduertendo quid canerent; se aspectu Angelico * reddiderunt indignos: tertij verò, quorum vita mors erat, siue cantantes, siue tacentes, à sanctis ministris tamquam fœtencia cadauera * fugiebantur; nobis procul dubio documenta præbentibus, quantum nostris bonis studijs & bonis actibus, maximè in Dei laudibus, sancti Angeli delectentur; & quantum peruersitatem morum nostrorum, & nostram accediam exsecrentur.

* Fortè reddiderant.

* MS. habebat fugiebantur, sed legendum fugiebantur.

D 5 CA-

CAPVT XVIII.

Creberrimis Virginis Matris apparitionibus honoratur.

REM relaturus mirabilem, & omnibus sæculis inauditam, credulos & fideles me oportet postulare & habere lectores; ne in multitudine magnitudineque verarum virtutum (quas in seruo suo, & cum ipso, Domina & Regina virtutum operari dignata est) sibi mentiantur, si eas negauerint inimici virtutum. Apponens igitur deuotum sibi iuuenem, & suis laudibus incessanter instantem, Virgo magnificare beata; ipsi non semel aut bis, aut quoties numero possit facile comprehendere, dulcissimam præsentiam suam exhibere curauit: & tanta sibi familiaritate per creberrimas reuelationes connexuit; vt etiam inter homines quoscumque, quos charitas solet coniungere specialis, tanta vix aliquando

Creberrime se ei visendam exhibet Sanctissima Deipara.

ORDINIS PRAEMONST. 59
quando potuerit familiaritas inueniri.
In tantum enim in charitate familiari-
tas, & in familiaritate charitas, profē-
cerunt vtrimque, vt cunctis iuuenem
cognoscentibus certissimum habere-
tur, quòd noster fidelis Samuel (sic
enim propter tam tempestiuas reuela-
tiones non immeritò nominatur) à
Beata Virgine non tantùm in seruum
fidelem, sed potiùs in amicum vnami-
nem esset, ex omnium electorum suo-
rum numero, singulariter praelectus:
& verè sic erat. Frequentiùs illi audi-
uimus accidisse, quòd, cùm in vna ab-
side Monasterij orationibus esset ac
meditationibus occupatus, vocem
Dominæ & amicæ charissimæ, in op-
posita parte stantis, audiuit; & non du-
bium, à qua vocaretur (vocem enim vo-
cantis ex consuetudine frequētata cog-
nouit) transiuit ad illam: & in aliquo
secretiori loco pariter confidentes, ille
Beatæ Matri de statu suo singula re-
quirenti respondit; & ab ea vicissim,
quæ-

quæcumque voluit, requisivit. Talibus deductionibus nocturnas vigiliis solabatur: tali consolatrice quoscumque aduersos sustinebat euentus: talis Matris consolatorijs vberibus fouebatur: tali magistra multa dubia & incerta se instruente cognouit. Quid dicemus ad hæc? Miremur, miremur tanta mirabilia in Sancto mirabili; in ipso Dominum, & ipsum in Domino collaudantes, quem in his mirabilibus non possumus imitari. De beato & egregio Martino, Turonensi Episcopo, scribitur, legitur, creditur, & pro magno ducitur, quòd B. Virgo Maria, cum quibusdam alijs conuirginibus suis, ipsi se aliquoties curauerint reuelare, & cum ipso fuerint collocutæ. In alijs quoque Sanctorum mirabile reputatur, quòd iam glorificati, ad adspectum, colloquium, & consolationem mortalium aliquoties admittantur. Sic & in Fratre nostro mirabile; & tantò mirabilius, quòd hoc ei non aliquoties,

ORDINIS PRAEMONST. 61
quoties, sed valdè multoties nouimus
accidisse.

CAPVT XIX.

*Vocat eum gloriosa Deipara Capel-
lanum suum.*

OTIOSVM non erit, si etiam que-
dam minora, veritate & iucun-
ditate subnixa, viri meritum, & fauo-
rem mirabilẽ B. Virginis erga ipsum
continentia, in medium deducamus.
Venturus erat aliquando, necessitate
cogente, ad quamdam Sororum Ec-
clesiam, Regimini Ecclesiæ Steinuel-
densis subiectam. Et ecce, beata Ma-
ter (in alijs etiam Ecclesijs volens fa-
miliaris sui meritum declarare) ve-
nientem, tamquam fidelis ministra,
& dilecto suo locum præparatura,
præuenit; & cuidã tam religiosę Soro-
ri, vt de eius sanctitate non debuerit
dubitari, se cum verbis huiuscemodi
reuelare dignata est: Venturus est ad
locum

S. MARTA
vocat eum
Capella-
num suum.

locum istum hodie fidelis Capellanus
 meus; fatagite, vt cum honore & be-
 nignitate suscipiatur à vobis. Credidit
 virgo fidelis reuelationi fideli: &, vt
 testes veritatis haberet, quibusdam se-
 cum manentibus, quod intellexerat,
 intimauit. Æstimo in hoc facto, Ma-
 trem dulcissimam verecundiæ pudorati
 iuuenis pepercisse: qui in locis,
 maximè inconsuetis, vbi erga se fami-
 liaritatis indicia non aspexit, peregri-
 num se & hospitem reputabat; nec
 (sicut plerisque iuuenū Fratrum moris
 esse videmus, ad conciliandos sibi in
 fauorē Sororum animos ignotarum)
 alicuius ignotæ aliquando eum fami-
 liaritates agnouimus expetisse. Erat ta-
 men non inhumanus, sicut quosdam
 è regione videmus, qui omnem sexum
 femineum execrantur; sed miræ be-
 nignitatis circa quasdam feminarum,
 virginumque præcipuè, in quibus
 cor deuotum per exteriora deuotionis
 indicia poterat experiri; vtile dans ex-
 emplum,

ORDINIS PRAEMONST. 63
emplum, ab incognitis cum verecun-
dia abstinendi, & benignitatis affe-
ctum circa beneficas exhibendi.

CAPVT XX.

*Post incisam venam incautiùs dormienti
IOSEPH Virgo Mater apparet.*

SUBNECTERE delectat quiddam
breue, delectationis eximiæ, quod
Lectorem in sui iucunditate faciat ad-
mirantem, & in admiratione iucun-
dum. Phlebotomatus aliquando iu-
uenis speciosus (sicut moris est) incau-
tè se ad dormiendum super lectulum
reclinavit, ita vt super brachium vul-
neratum toto corpore periculosè iace-
ret; & si illum Procuratrix fidelissima
non muniuisset, salutem corporis,
quam sanguinis minutione quæsierat,
cum ipso forsitan sanguine minuisset.
Sed non passa, vt suus vnanimis, cui
fidelitatem debebat, vitæ detrimen-
tum casu tam miserabili pateretur,
(quod

*Obserua
quàm fœ-
rit charus
Matri Dei.*

(quod leuiter potuerat dormiendo) festinanter aduenit; & iam dormitantem verbis huiuscemodi excitauit: Cautelam tibi adhibere curato; quia minùs cautè subtus te minutum brachium posuisti. & post hæc brachium vulneratum beatis manibus apprehendens, docuit dormiturum, quomodo & illud, imò & totum corpus, ne aliquod pateretur periculum, collocaret. Quid est * hoc? Auditane sunt talia, aut scriptis alicubi commendata? Ficta putentur, si non ab ipsius ore hæc ad præmunitionem Fratrum iucundissimè * sunt relata. Neque enim talia aliquatenus reuelare consueuit, nisi ad salutem animæ cuiusquam aut corporis pertinerent; maximè postquam quarumdam amissione consolationum à magnorum reuelatione est coërcitus secretorum; vel, nisi cum reuelatione pariter reuelaretur eidem, cui & ob quam causam foret, quod acceperat, reuelandum. Nos autem & propter

* Hoc MS. deerrat. Surius: Quidnam quæso est isthuc?

* Fortè essent.

ORDINIS PRAEMONST. 65
propter hæc & propter sequentia be-
nedicamus in mulieribus benedi-
ctam, & seruum eius fidelissimum, &
amicum in amicis eius omnibus be-
nedictum.

CAPVT XXI.

*Deum non sine ratione Sanctorum suorum
nomina subinde commutasse.*

AVSCVLTO iamdudum & ani-
maduerto murmura hæc legen-
tium: quare, & quomodo sit muta-
tum nomen charissimi Fratris nostri,
quod in Baptismo acceperat, & quod
ipsi etiam specialiter expositione mo-
rali conuenire monstraui. Non frau-
dabo pia quæstione Lectorem: nam
& huius rei veritatem ex ipsius con-
fessione cognoui; ita vt hanc audeam
scripturæ veritatis committere confi-
denter. Adesto Auctor veritatis, sum-
ma Veritas, Deus meus, nec me à tua
veritate aliquatenus aberrare permit-

*Totum hoc
caput Lau-
rentius Su-
rius omisit.*

E te.

te. Sed, antequam rei propositæ tractatum exordiar, æstimo non superfluum, simplicibus & inquietis exemplo Sanctarum demonstrare Scripturarum, non esse superfluum, si nomina personis, etiam morali interpretatione, conuenientia, commutentur; dummodò & ipsa, quæ nouiter imponuntur, spirituales, & maximè ipsi personæ, & causæ (propter quam imponuntur) congruentem contineant intellectum. Demonstratur hoc, in veteri Testamento, in Abraham, & in Israël: quibus cum priora nomina (nam antè Abram & Iacob vocati fuerant) conuenirent, & (sicut notum est) à mysterijs non vacarent; non tamen superfluum Dei Sapia iudicauit, si suis actibus & causis (propter quas mutata fuerunt) conuenientia noua nomina sortirentur. In nouo quoque Testamento, ipsum Dominum & Saluatorem nostrum, quorumdam Apostolorum* (quos utique præ

* Nomina
deest.

præ ceteris familiares habebat) bona quidem, & ipsis benè conuenientia, & secundùm præceptum Domini in Sacramento Circumcisionis imposita (quæ tunc vicem Baptismi, & effectum ex parte, gerebat) legimus commutasse: & (ne in hoc quisquam vim faciat) non hæc ipsum mutasse legimus in Baptismo; dum eum, qui Simon antea vocabatur, Petrum, Iacobum & Ioannem filios tonitruui appellauit. Quare autem quidam eorum, quorum nomina sunt mutata, prima nomina omnino amiserunt; quidam verò prima pænè omnino retinuerunt; aliqui verò, & primis & secundis indifferenter, separatim & etiam coniunctim aliquando nominentur; quare me non fatear ignorare? Nec enim me legisse memini vel audisse, si huiusmodi dubium aliquando fuerit in quæstione adductum; sed tamen dubium non est, sic se veritatem habere. Nam Abraham iam à nullo Abram,

sed Abraham nominatur, abolito penitus primo nomine: Iacob verò, licet Israël sit vocatus, vsitato nomine, non Israël, sed Iacob potius appellatur; ipso Domino dicente: Ego sum Deus Abraham, & Deus Isaac, & Deus Iacob. Princeps Apostolorum, nunc sigillatim Simon, nunc Petrus, nonnumquam utroque pariter nuncupatur: quod in prænominatis minimè inuenitur. Filij Zebedæi, rarissimè filij tonitruui vocantur; nisi ille locus Evangelij aut causa talis nominis recitentur. Noster verò *binomius, cum Principe Apostolorum, in nominis appositione, maximè conuenire videtur; eò quòd nunc, licet rarò, primo nomine nisi cum appositione secundi, nunc secundo nomine sigillatim & frequentius, nonnumquam verò utroque coniunctim soleat appellari.

* Binomius.

CA-

CAPVT XXII.

Quomodo IOSEPH vocatus, ac Beatissima Deiparæ Sponsus effectus sit.

HIS itaque, cogente quadam necessitate, præmissis; iam ad ipsum, diu expectatum, rei ordinem veniamus. Nescio, * ex qua causa, nisi * ex voluntate diuina nouimus accidisse, vt Frater noster, vasculum niuæ castitatis, à quibusdam Fratribus IOSEPH inciperet nominari. Tulit ægrè (sicut nobis ipse fatebatur) duorum valdè insignium virorum se nomine æquiuocò nuncupari: illius, videlicet, Patriarchæ eximij, qui erat sanctissimus inter fratres; & illius sanctissimi, qui ad hoc electus erat ex omnibus, vt esset ei Mater Domini desponsata. Causa autem molestiæ, quam pro hoc nomine in corde suo sustinuit, erat illa: quia in nulla virtute se illis similem inueniret, quorum vocabulo censeretur. Tan-

* Fortè ex qua causa factum sit. * quòd deesse videtur.

Vnde cepit IOSEPH nominari.

tum igitur, pro iniuste (vt asseruit) imposito sibi nomine, cordis incurrit angorem; vt, die sequenti, Fratres ipsum cognominantes proclamare proponeret in Capitulo corrigēdos. Nocte vero media, cū in consuetis orationibus & gratiarum actionibus vigilaret, stans in extremis sedibus, iuxta stallum Abbatis, & super formas, more solito, se inclinans; ecce, respexit in medio Chori, ad gradus Presbyterij, Virginem inenarrabilis pulchritudinis, regali schemate insignitam: duo iuxta illam iuuenes pulcherrimi, dextra leuaque videbantur assistere, quos esse Angelos intellexit, tantæ Dominæ paratos ministerium exhibere. Stante beato Fratre, mox beatiore futuro, & visionis nouitatem & dulcedinem admirante, vnum Angelorum audiuit ad alterum sic dicentem: Cui desponsabimus Virginem istam? Respondit alter: Cui desponsamus eam, nisi Fratri præsentî? At ille; Veniat ergo, inquit.
Vocatus

Vocatus processit cum pudore verecundiae: sed, sicut alibi dicitur, Pudor ipse decebat. tanta enim visorum & auditorum incredibili nouitate non potuit non stupere. Verum ubi usque ad praesentiam Reginae processit, vnus illum Angelorum affatus est: Oportet, inquit, vt tibi haec puella clarissima desponsetur. Territus tanta dignatione Frater humilis & pudicus, indignitatem suam allegare coepit; & tanta sponsa & sponsi nomine se omnino proclamauit indignum. Cumque coepisset in obediendo morari; manum eius dexteram Angelus apprehendit, & manui sacratissimae Virginis copulauit, & sub his verbis desponsationem perfecit: Ecce, inquit, hanc Virginem tibi trado in sponsam, sicut fuit desponsata IOSEPH; vt nomen sponsi pariter cum sponsa accipias: & de cetero, IOSEPH erit nomen tuum. Quis calumniari praesumat, si factum est, quod promisit Angelus, veri Dei ve-

Beatissimam Virginem in sponsam accipit, & IOSEPH ab Angelo vocatur.

72 VITA B. IOSEPH
rus nuntius? In omnem terram iam
exiuit sonus nominis huius; & in fines
orbis terræ nomen IOSEPH, quod
ab Angelo vocatum est.

CAPVT XXIII.

*Puerum IESVM in visione portandum
suscipit, ac IOSEPHI nomen ei
confirmatur.*

ET si fortè sit aliquis, qui adhuc ali-
quid quærat adijci ad confirma-
tionem nominis IOSEPH; audiat
quod subnecto. Ipso IOSEPH veri-
tatem narrationis huiusmodi coram
me & quibusdam alijs Fratibus con-
fite, sicut superiùs protestatus sum,
gavisus me occasionem habere, vt ab
illius ore, quod ab alijs satis audieram,
extorquerem; (nam, sicut ait quidam,
*Et quamquam sapor est allata dul-
cis in vnda,
Gratiùs ex ipso fonte bibuntur aque.)*
extemplò subieci: Hoc etiam nobis
petimus

petimus enarrari, qualiter hoc nomen
 Ioseph in te per os beatæ Virginis
 iuxta maius Altare fuerit confirma-
 tum. At ille subridens; Hoc, inquit,
 visio fuit. Fuit autem hæc visio talis:
 Cùm in nocte quadam diutinis fuisset
 orationibus occupatus, & de labore ad
 requiem lectuli rediisset; cùm iam so-
 porari inciperet, ad eundem locum
 sibi rediisse, à quo ab oratione recesser-
 rat, videbatur: & ecce, respiciens ad
 Altare maius beatissimam Virginem
 sibi videbatur videre, * & puerulum
 pulcherrimum inter brachia baiulan-
 tem. Cumque tam Matrem, quam
 puerum cum magna delectatione re-
 spiceret; tandem ad Matrem Domini,
 ab ipsa familiariter vocatus, accessit:
 tactusque & tractus desiderio deside-
 rabilis pueri, & consueta fiducia ani-
 matus; Charissima, da mihi Filium
 tuum, inquit. Protrahens illa petentem
 aliquantulum, (puto, vt magis accen-
 deretur desiderium) tandem illi sum-

* Et abun-
 dare, aut
 aliquid
 deesse vi-
 detur.

*Puerulum
IESVM in
visione
portandum
suscipit.*

** Fortè
habeas po-
tius.*

mè desideratum porrexit infantem; & adiecit: Porta filium meum, sicut ab Sponso meo, IOSEPH, portatus est in Ægyptum; vt sicut idem onus, ita etiam similem honorem eiusdem nominis * habeatis. Confirmatum est itaque nomen IOSEPH in nostro IOSEPH, & confirmabitur in æternum, & vocabitur ei nomen nouum, quod os vniuersalis Dominæ nominavit. Monitus etiam à Domina & sponsa sua, ne de cetero super IOSEPH nomine aliquatenus murmuraret, tulit nomen honorificum de reliquo sine onere: & sic in consuetudinem est redactum, & in consuetudine præfatis auctoribus irrefragabiliter confirmatum, vt augmentum animæ glorioſæ etiam nomine comprobetur.

CAPVT XXIV.

*Quomodo assumpta vetulae specie B. Virgo
IOSEPHO apparuerit.*

REVOCATVR mihi factum memorabile ad memoriam, quod in moribus valeat vtiliter ædificare Lectorem. Accidit, iuuenem tanti profectus, cuius conuersatio iam in cælis erat, & supra homines ambulabat, fragilitatis humanæ defectu aliquantulum titillari; vt non omnino solitæ deuotionis feruore obsequium, quod Beatissimæ Matri debebat, per dies aliquot adimpleret. Erat autem tam modicus ille torpor acediæ, vt nullatenus illum in se deprehenderet, aut se reprehenderet propter illum. Fuit eo tempore magna importunitas effraetorum; qui Monasteria & Ecclesias effringebant, & pretiosis quibuslibet spoliabant. Sollicitus igitur B. IOSEPH, ne in Monasterio, suæ commisso custodiae,

stodiæ, sinistri aliquid eueniret; ab orationibus & laudibus familiaris sibi Dominæ se aliquantum abstraxit, & Monasterij aditus obseruauit. Non ferens ergo, quæ continuis Angelorum laudibus satiatur, deuotionem Fidelis sui, quibuscumque de causis, sibi deminui; occurrit iuueni, iam non sibi, sed custodiæ Monasterij uigilanti, tamquam anicula, rugis habēs faciem deformatam. Quam cū uidisset & minimè cognouisset, uehementer expauit, propter timores nocturnos, & exclamans ait: Quid est hoc? At illa; Ego sum, inquit, Custos huius Monasterij, sicut tempore multo fui. Cognoscens ille loquentem, quam non nouerat in adspectu: Tūc es, inquit, ô ROSA. Sic enim ex nimia familiaritate, suppresso nomine reuerentiæ, eam uocitare consueuit. Quæ respondit: Ego sum. Stupefactus ille; Quæ causa est, ait, quòd tam uetulæ vultum tibi assumere uoluisti? Cui illa;

Beata Virgo ei in forma uetula apparet.

ROSAM
conuenit
uocare
SS Dei
Matrem
MARIAM

illa; Talis, ait, oculis tuis appareo, qualem me in corde tuo delegeris retinere. Ego enim iam tibi vetula facta sum. Vbi enim est repræsentatio gaudiorum meorum? vbi Angelicæ Salutationis lætifica memoria? vbi ille feruor deuotionis, iuuentus animæ tuæ, & cetera exercitia spiritualia, quæ mihi consueuisti hæctenus exhibere, quæ me tibi, & te mihi iuuenem reddiderunt? Nolo, vt per custodiam Monasterij, à meo seruitio te excuses; quod in ea custodia multò meliùs conseruabit. Correctus iuuenis correptione seuera, tantæ Custodi curam Monasterij de cetero decreuit committere: & tam se, quàm Dominam suam, ad pristinam reducere iuuentutem, & in ea conseruare spondit. Quid dicimus? Quis torporem & teporem hunc pessimum, animæ vetustatem, non timeat, in quem tantus potuit athleta dilabi? In quantam vetustatem, putamus, nos accediæ nostræ quotidianæ
conti-

continuaeque perducunt, si Regina
caelorum tam modica Fratris acedia se
inueterasse monstravit? Quomodo
nos per opera superflua, quibus (ne
nihil fecisse videamur) ad tegendam
acediam nostram vacamus sapissimè,
nos poterimus excusare; cum non ad-
mittatur ad excusationem occupatio
Fratris, quae necessaria videbatur? Di-
scamus hoc acediae vitium tantò magis
pertimescere; quantò magis est abs-
conditum, & spiritualibus, ipsique
spiritui, occultis insidijs insidiari con-
suevit. Habeamus continuè in memo-
ria Salutatione Angelicam, & gaudia
Beatissimae Virginis, & haec ei ad me-
moriā reuocemus: per hoc enim nos
ipsi plurimum complacere sciamus.
Hoc etenim ipsa in loco libellum
quemdam, ipsius gaudia multiplici-
ter continentem, à quodam viro valde
religioso, primo Ecclesiae Steiuelden-
sis Abbate (nam ante ipsum Praelati
Praepositi vocabantur) compositum,
pluri-

*Albertus
1. Abbas.*

ORDINIS PRAEMONST. 79
plurimum commendavit, dicens no-
stro IOSEPH, se in illis suis laudibus
non modicum delectationis habere.

CAPVT XXV.

*Dentes duo B. IOSEPH excussi à Vir-
gine Matre mirabiliter restituantur.*

INTER cetera charitatis insignia,
quæ circa IOSEPH suum, Mater
beneficentissima multipliciter exhi-
bere consuevit, hoc mirificum specia-
liter enarratur: quòd cum aliquando
minùs cautè procedens pedibus offen-
disset, cadens in faciem duobus denti-
bus orbatus est. Quos cum euulsos
manu portaret, sine omni spe recupe-
rationis (neque enim edentulus si quis
factus, rursus ei dentes orti sunt, mul-
tò minùs aliquando repositi; cum, se-
cundùm naturam, non sit à priuatio-
ne regressus ad habitum) ibat euomens
sanguinem, fortassis ad lauatorium, vt
illum ablueret profluentem. At Mater
miseri-

misericiordiæ, dolorem, pudorem, & tantum detrimentum sui fidelissimi miserata, beatissimam & consuetam illi suam præsentiam occurrens exhibere curavit; &, verbis compassionem signantibus, familiarissimè sciscitata est: Quid, inquit, habes? Cui ille, quantum potuit loquēs; Dentes meos, ait, perdidit, cruciorque dolore. At illa subiecit: Da mihi, inquit, ipsos dentes euulsos. Quos cum de manu dilecti accepisset, in gingiuas sanguinolentas illos reposuit locis suis; & omni dolore remoto, vulnereque sanato, dentes solidavit eosdē, ut nullum omninò doloris aut vulneris vestigium remaneret. Puto, hos dentes lacte innocentiae lotos, nec voracitate fuisse corruptos, nec motu iracundiæ vel inuidiæ super aliquem frendere consuetos; quos Mater sacratissima benigna manu contingere, & tam mirabiliter reformare curavit.

*Dentes ei
per casum
excussi à
Virgine
Deipara
restituuntur.*

CA-

CAPVT XXVI.

Variè à Deo exercetur beatus IOSEPH.

MVLTIS talibus beatissimus iu-
 uenis beneficijs consolatus, &
 reuelationibus subleuatus, iam in vi-
 rum spiritalem profecerat; quem cibis
 solidioribus, & pane filiorum, & ipsis
 Dominicæ mensæ ferculis esset neces-
 sarium enutrir. Illos ergo panes hor-
 deaceos, quos ipse noster Paterfami-
 lias in manus suas accipere (tribulatio- Psal. 114.
 nem enim & dolorem inuenit pro no-
 bis, & infirmitates nostras ipse porta- Isa. 53.
 uit, & pro nobis doluit) nec non bene-
 dicere dignatus est, nostro IOSEPH,
 vt filio dilecto, copiosè diuisit. Flagel-
 lis ergo durioribus cinxit eum; intus
 dolore cordis, & foris corporis tribu-
 latione fatigans. Cùm enim apposuis-
 set ei scientiam cum charitate & zelo Eccle. 1.
 (quem erga cunctos, quos cognoscere
 potuisset, & Ecclesiam propriam &
 F vniuer-

vniuersalem, habebat) apposuit & dolorem, charitati & zelo æqualiter respondentem. Ex nimijs quoque laboribus & vigilijs (quibus modum transgrediebatur humanum) tantam corporis infirmitatem incurrit, vt stomacho lassescente, moles totius corporis turbaretur; cum nullos iam cibos posset digerere, præ languentis stomachi cruditate, de quo fumi indecocti & crudi in cerebrum iam dudum exhaustum vigilijs euaporauerunt, & pænè incessantem illi molestiam capitis intulerunt. Tunc tandem illum ab omnibus necesse fuit officijs remoueri, & permitti, vt suæ, prout res postulabat, necessitati vacaret. Et licet vexaretur in corpore infirmitatibus, vsque ad defectum omnimodum; pro eo tamen, quòd iam reputaretur inutilis, & ad consueta officia exire non posset, multo magis in animo torquebatur: maxime, quia ipsemet sibi hunc dicebatur inflixisse defectum; qui in ineptis labo-

Varijs affligitur infirmitatibus & capitis doloribus.

laboribus, cum moneretur à multis, sibi parcere nolisset. Ipse quoque indiscretos labores suos in nostra praesentia nonnumquam postea reprehendit, & nos labores nostros temperare commonuit; semetipsum nobis proponens in speculum & exemplum. Et haec quidem, quantum ad hominem, dixerim. Quantum verò de divina datur providentia & ordinatione cognoscere, non insipienter intelligo, datum ei hunc stimulum carnis suae (quem B. Augustinus etiam in Apostolo quamdam acutissimam infirmitatem intelligit) quo colaphizaretur, ut puer; ne, ut iuuenis, superbiret, ipsam revelationum & magnitudine & multitudine extollente. Nec miretur aliquis, nos in aliquas tribulationes & dolores ex nostra indiscretionem decidere; in quas nos cadere, omnium Moderator, ex sua summa discretionem, permittit. Nihil enim dubium est, illum aliquando nostra insipientia (ma-

2. Cor. 12.

*Quare
Sancto suo
Deus tot
permiserit
afflictiones
evenire.*

ximè cùm non deest nobis voluntatis bonitas) benè vti; qui etiam malitia diabolica pro sua benè vtitur voluntate.

CAPVT XXVII.

Ab immoderato languore ope Sanctissime Virginis releuatur.

ACCIDIT itaque, cùm quadam die acriùs torqueretur, multorum illum Sanctorum suffragia implorare: sed ex hoc nihil fuit remedij confectus; puto, vt per illam dulciùs solaretur, cui se specialiter deuouerat specialem; imò magis, què illum sibi specialiter adoptauerat specialem. Igitur cùm ante maius Altare tortus infirmusque veniret, vidit super Altare residentem Feminam gloriosam: quam non agnoscens, & putans aliquam esse mortaliùm, cœpit non modicè indignari super tanta præsumptione temerariæ mulieris. Illa verò se Fideli suo

Videt in summo Altari Virginem beatam qua eum sanat.

ORDINIS PRAEMONST. 85
suo reuelans, vocauit eum ad se, di-
cens: Si me, sicut Sanctos alios, inuo-
casses, te fortassis à tua infirmitate cu-
rasset. At ille, vt Dominam, quæ se
iam per aliquod tempus à sua absen-
tauerat præsentia, recognouit, procidit
ante illam, & remedium postulauit.
Illa verò dicente; Ecce, iam sanus esto;
ab illo immoderato languore releua-
tus est: consueta tamen infirmitate
manente, quam, ob custodiam humi-
litalis, à Magistro humilitatis accepit;
& quæ solius mortis remedio fuerat
terminanda.

C A P V T XXVIII.

*Sub Festa maiora grauiùs affligi solet; ac mi-
rũ in modũ diuinitus semel confortatur.*

NONNVMQVAM tamen nouimus
accidisse, quòd ad tempus ali-
quod mirabiliter curabatur; elapsoque
tempore ad feliciorẽ consuetudinem
suam, & ad panem quotidianum
F 3 eden-

edendum, vocante Domino, est reuersus. Hoc autem pro consuetudine habuit multis annis, vt aduenientibus solemnitatibus nouam semper miseriam exspectaret; nisi dispensatori prudentissimo Domino placuisset, in diebus solemnitates præcedentibus, exspectatam miseriam præuenire. vnde istud verbum, Festa sunt mihi infesta, nobis sæpissimè recitare solebat. Consequit autem in festiuitatibus (nisi, sicut dixi, flagella contingeret præueniri) ita acriter flagellari, vt in se verè sentiret impleri, quod scriptum est; Dies festi vestri vertetur in luctum; & à multis, ipsum non cognoscētibus, humiliatus & proiectus à Domino crederetur. Tali modo in vna vigiliarum Natiuitatis Dominicæ tam immisericorditer cœpit affligi, vt omnes videntes, circa ipsum misericordia mouerentur. Timor enim cordis, pro solēnitate præsentē, & tremor corporis, præ algoris membrorū magnitudine super ipsū venerunt;

Tob. 2.
Amos 8.

Psalm. 54.

runt; vt tectus omnium vestimētis calefieri non valeret: quin etiam & magnam molem lignorum, ipso rogāte, super membra rigentia posuerunt; sed neque sic aliquid profecerunt. Adueniente tandem hora temporis benedicti, qua puer IESVS tamquam sponsus de vtero processerat Virginali, thalamo venerando; omni recedente dolore, processit & IOSEPH de thalamo ægritudinis; & ad Laudes Matutinas introiens, ipsa die cum tāta cordis alacritate terna Missarū solēnia celebrauit, vt non solū nullum in eo doloris signum aut tristitiæ appareret, verū etiā de manu Domini munificentissimi, pro omnibus tribulationibus suis, recepisse duplicia videretur. Siccine per omne tēpus vitę suę, tamquā duobus molaribus, nunc tribulationibus, nunc consolationibus molebatur; vt panis fieret, sine omni fermento & fure, similigineus, delicatus, dignus mēse summi Patrisfamilias presentari?

*Psalm. 18.
Mirandum
in modum
diuinitus
confortatur.*

CAPVT XXIX.

*Quanto amore S. VRSVLAM & socias
Virgines Martyres complexus sit.*

NVNC ad illas reuelationes mirabiles & iucundas, quas ipsum de B. VRSVLA & comitibus eius habuisse cognouimus, manum cum animo pariter aduertamus: videbimusque manifestè, quòd etiam in continuis tribulationibus, iucunditatem & exultationem thesaurizauerit super ipsum, & nomine æterno hereditauerit eum Dominus Deus noster. Tantum circa has Domini Virgines speciosas, & Martyres pretiosas, felix IOSEPH affectum conceperat, vt illum signis euidentibus satis aperire non posset: tanta illis familiaritate & animi fuit puritate connexus, vt multa per illas secreta cognosceret, & aliquæ illi sua nomina reuelarent, & in suis eum tribulationibus solarentur. Vt er-

Eccli. 15.

*Amor eius
& deuotio
erga S. VRSV-
LAM &
socias Vir-
gines.*

go

go intimum, circa has sacras Virgines, comprobaret affectum; noui cantus historiam in illarum honorem componere proposuit, & amorem. Cumque applicuisset dexteram ad scribendum: ecce, vna Virginum illi euidenter apparuit; & stans coram eo, quid scripturus esset, benignissimè & familiarissimè informauit. Quin etiam columbam pulcherrimam super humerum suum residere conspexit, quæ rostrum suum dictantis auriculæ incessanter infixit. Hanc quoque vnam fore de numero sanctarum Virginum intellexit: vnde & postea totam sacram sodalitatem illam, necnon omnes virgines Domino deuotas, Columbellas vocare, quasi nomine vsitato consuevit. Sed cum melodiam historiarum, iam conscriptam, (quod maioris difficultatis erat) deberet componere; quotiescumque ad hoc animum applicabat, non paruum Virginum Chorum super se in aëre audire consuevit,

Sacras virgines Columbellas vocare consuevit.

concinentem cum iucunditate cælesti talem, quæ verbis conscriptis competeret, melodiam. Hoc quoque, quia quorundam fidem cum difficultate merebitur, me ex ore ipsius (qui de se mentiri non potuit) gaudeo audiuisse. Nam cum multo post tempore solus cum solo familiariter confedissem, cœpi, quasi iocando, præsumptuosum vocare, qui historiarum auderet componere melodias, quod etiam peritissimis artis Musicæ admodum difficile videretur. Coactus scandalum mihi tollere, & sibi falsò impositum, præsumptionis vitium excusare, celatam eatenus mihi aperuit veritatem. Non ego, inquit, hanc solus composui melodiam; sed sacræ mihi fuerunt auxilio Columbellæ. Et cum modum huius admirandæ reuelationis inquirerem; Cum post dictamen, inquit, verborum historiæ, de melodia sollicitus meo me lectulo reclinasset, Chorus Virginum super me in aëre congregatus,

tus, ipsam mihi præcinuit melodiam: quam ego sicut ab ipsis didici, verbis subscriptis studui annotare. Cui ego; Hoc, inquam, friuolum videtur & fictum, ut quisquam quanticumque ingenij taliter auditam à concinentibus melodiam possit memoriæ & scripto postea commendare. Ille verò volens omnino satisfacere dubitanti, admirationem meam maiori admiratione dissoluit. ait enim: Quotiescumque me illarum concentum contigit obliuisci, & mandare scripturæ notas alias quàm audieram; illæ super me iterùm & iterùm & multis vicibus redeunt, illas notas, quas obliuioni tradideram, tamdiu, & toties repetere minimè destiterunt, donec meæ perfectè imprimeretur memoriæ, & meum errorem abraderem, & scripto, quod ipsæ docuerant, integrè commendarem. Solebat autem quædam verba eiusdem historiæ cum melodia sua nobis sæpiùs recitare: quæ concinendo, Doctri-
ces

ces suas tanta dixit alacritate commo-
tas, hæc eas cum tanta hilaritate mul-
toties asseruit repetijſſe, vt & ipſe hæc
nobis referens mira iucunditate & oris
& animi moueretur. Vnde & pro il-
lius auditu, quo illi dedijſti gaudium
& læticiam; & pro auditu meo, quo
mihi ex ore beati IOSEPH veritatem
hanc reuelare dignatus es, benedico te,
ô Domine IESV.

CAPVT XXX.

*Magna precum instantia caput vnum
SS. Virginum obtinuit.*

VERITATEM quoque duorum
miraculorum ſequentium, tuo,
ô Frater chariſſime, audeo testimonio
comprobare: neque enim tu dicendo,
ſed nec ego ſcribendo veritatem of-
fendam: te dicente, quæ ſciſti; & me
ſcribente, quæ neſcientem per os tuum
agnoscere voluiſti. Accidit, Dei nutu,
aliquando beatum Virum fuiſſe præ-
ſentem,

sentem, vbi illum nobilissimum the-
 saurum, in agro terræ absconditum,
 & illas pretiosissimas margaritas (Reli-
 quias dico Virginum beatarum) con-
 tigit inueniri. Inuētum fuit tunc tem-
 poris inter cetera, sed præ ceteris ama-
 bile, corpusculum Virgunculæ paruu-
 læ, cuius caput accipiendi summo I O-
 S E P H, virgo & ipse, desiderio fere-
 batur. Ad eas igitur, quibus Reliquia-
 rum sanctarum cura commissa fuit,
 & præcipuè ad Abbatissam, pro ca-
 pite puellulæ supplicaturus accessit;
 humillimè & instantissimè supplica-
 uit; quæcumque potuit fauorem con-
 ciliantia intermiscuit verba, sed repul-
 sam patitur obstinatè. Sæpiùs preci-
 bus retentatis, cùm nihil proficeret;
 dicētibus illis, quòd Reliquiarum so-
 dalitatis eiusdem, si veller, sibi copiam
 ministrarent; illud verò corpusculum,
 & caput præcipuè, à se nulla posse ra-
 tione diuelli: tulit ille repulsam æger-
 rimè; & humano deficiente subsidio,
 diui-

*Sanctarum
 Virginum
 reperiun-
 tur Reli-
 quia.*

diuinum sensit auxilium imploran-
 dum. Petiuit ergo, vt secundum
 consuetudinem suam, in eadem Ec-
 clesia sanctarum Virginum, sacrosan-
 cta permetteretur mysteria celebrare:
 intra quæ, tanta se Domino & sacris
 Virginibus deuotione prostrauit; vt
 certus fieret (siue reuelatione, siue in-
 spiratione, nescio) se, quod petierat, ac-
 cepturum. Nec mora. ab altari rece-
 dens ad Abbatissam accessit: quæ
 præfatum caput Capellæ propriæ in-
 ferri præceperat, pro specialibus illud
 Reliquijs habitura: & primis precibus
 replicatis, ipsam tam mirabiliter mu-
 tatam inuenit; vt offerendo, quod an-
 tè tam durè negauerat, etiam præue-
 nire videretur humilitatem petentis.
 Accepto igitur tam desiderato thesau-
 ro, fulgidam ad nos detulit margari-
 tam; & quòd Gertrudis nomen habe-
 ret (sicut ei fuerat reuelatum) nobis
 congratulantibus reuelauit.

*Nota
 quam IO-
 SEPHI
 preces effi-
 caces.*

CA-

CAPVT XXXI.

Irreuerentia cuiusdam erga sacras Reliquias diuinitus punitur.

SVB idem tempus, ad quamdam bonę deuotionis Matronam, in quodam castellum intrauerat IOSEPH noster; vt saluaret eamdem, quam pro deuotionis opinione, & ministerij sedulitate (quod religiosis exhibere consuevit) admodum familiariter diligebat. Allata fuerant illuc duo capita Virginum beatarum: quę apud eam in scrinio seruabatur. Quod cum (nescio quo casu) fuisset positum super terram; quidam in oculis IOSEPH, nullam exhibens sacratis Reliquijs reuerentiam, super illud non timuit residere. Vidēs dilector Virginum sacratarum, talem ipsis exhiberi contemptum, zelo zelatus est nimio pro dilectis; & (sicut ipse nobis in iucunditate spiritus recitare solebat) totus intrinsecus igne

igne indignationis exarsit; concupiuitque, ut ea ultio contemptorem Virginum sequeretur, qua vesanus beati Martini contemptor, sella confligente sub eo, sancto Viro assurgere cogebatur. Mirum in modum, effectus continuo beati Viri desiderium est secutus, illo zeli ardore (quem tacite gerebat in pectore indignanti) in contumacis posteriora fessoris mirabiliter transeunte; quem ille non ferens, cum festinatione exsiliit, causam tam subiti, quem senserat, ardoris ignorans: quam tamen beato Viro referente cognouit; nequaquam tamen sibi, sed sacrarum Virginum meritis, hanc eo attribuente vindictam. Qualem, putamus, ardorem timebimus, qui nec Sanctorum Reliquiis, nec locis sacratis, imò nec ipsi Sancto sanctorum in Ecclesia vel in Choro, vel coram Altari reuerentiam exhibemus; indignantibus nobis sanctis Angelis, sacrorum locorum custodibus, & maxime

Ultio diuina in sacrarum Reliquiarum contemptorem.

ximè circa Corpus Dominicum, imò circa ipsum Dominum deuotas & reuerendas excubias celebrantibus? Indignantur nobis proculdubio, indignantur, quoties nos sancta altaria, vana cogitando, negligentius inclinando, Dominum non orando & honorando, viderint pertransire.

CAPVT XXXII.

Quomodo in raptu viderit pulchritudinem creaturarum.

IN quotidianis laborantem tribulationibus seruum suum Dominus mœstorum consolatio, laborantium fortitudo, multiplicibus consolationibus, tum per creaturas suas, tum per semetipsum, confortare decreuit. Et quidem de consolationibus, quas illi per præfatas factas Virgines ministrauit, paucissima hæc mihi comperta sunt, quæ per hoc scriptum memoriæ commendavi: supersunt autem multa
G   valdè,

valdè, quæ nec mihi comperta, nec scripto commendata sunt. Quomodo verò per notitiam harum creaturarum, quæ oculis sunt subiectæ, & quarum species naturalis spectantium oculis se commendat, (scilicet cæli & siderum,) virum * simplicitatis lætificauerit; volo quidem, sed non valeo explicare. Talis enim res est, quæ nec ab ipsis videntibus & sentientibus valeat explicari vt est; quantò minùs ab imperfectè audientibus? Ne tamen nihil dicam; quantum & qualiter poterò, explicabo. Cùm quotidianis (vt dictum est) tribulationibus manu Domini tangeretur, & hoc interiùs responsum à Domino accepisset; **SUFFICIT TIBI GRATIA MEA: NAM VIRTUS IN INFIRMITATE PERFICITVR; cœpit frequenter cogitare de præmio quod sperauit: & quid supercælestia delectationis haberent, desiderabat cognoscere, & in Dei sanctuarium introire. His autem medi-**
tatio-

* Fortè
deest exi-
mix aut
mix.

2. Cor. 12.

rationibus occupatum, contigit nocte quadam ad fenestram Sacristiæ consistere, & ad Orientem respicere: ubi ortum Lunæ & siderum aliquorum, & puritatem firmamenti aliquatenus potuit contemplari. Cumque his omnibus intuendis tota mentis & corporis acie inhæreret; magna creaturarum delectatione, & eas integrè cognoscendi ardore correptus, sic ipsum Creatorem affatus est: Domine, omnium conditor, etsi teipsum, dum in hac habito Babylone, per speculum & in ænigmate oportet cognoscere; da mihi tamen tuarum cognitionem creaturarum, per quam ad te ipsum cognoscendum mentis contuitus aliquantum perfectiùs subleuetur. Et dum orans desideransque consisteret; ecce, modo mirabili (quem explicare ipse non potuit, sed nec ego) alienatus à se, in alterius scientiæ virum subito translatus est. Posuitque Dominus subito sub eius contuitu, ni-

1. Cor. 13.

Deus Iosepho à se alienato pulchritudinem exhibet creaturam.

G 2 miùm

miùm dilatato, qualitatem & quantitatem (quod manifestius pulchritudinem & magnitudinem possumus appellare) firmamenti ac siderum; & per aliquod tempus eius desiderio satisfacit. A reuerso autem ad se nihil aliud potuimus intelligere; nisi quòd in hac cognitione perfecta creaturarum, tam inæstimabili fuisset delectatione refectus, vt nullius lingua hoc aliquatenus explicare valeret. O verè inæstimabilem virum, omni prosequendum laude! quem Dominus vt filium flagellare; & vt amicum vnanimem, secretorum suorum delicijs voluit consolari. An non videtur in hoc facto compar illius incomparabilis Benedicti, sub cuius oculos in momento totus mundus adductus est? Non contendamus de meritis; sed in vtroque Dominum meritò collaudemus.

CA-

CAPVT XXXIII.

*Calitus beati ENGELBERTI Coloniensis
Archiepiscopi eadem prænoscit.*

OPERAE pretium est, illud etiam
inferere lectioni, & Lectorū me-
moriam commendari, qualiter passio
eximij Præfulis ENGELBERTI, Co-
loniensis Archiepiscopi, nostro IO-
SEPH, non per phantasmata somnio-
rum, sed per visionem etiam corporeis
oculis manifesta fuerit præostensa.
Scribo autem illam (quantum valeo
meminisse) sicut eam ex videntis ore
suscepi. Ante præfati Pontificis pas-
sionem circiter quatuor septimanas,
vna nocte media, firmamenti & fide-
rum (vt æstimo) puritate delectatus,
ex causa supradiçta, sub diuo exierat;
& stabat, Dominum Creatorem in
creaturarum speciositate cõtemplans.
Ab eo enim tempore, quo naturam &
dispositionem creaturarum per exces-

G 3   sum

sum cognouerat, illas cum maiori deuotione & delectatione consueuerat intueri. Cùm ergo lunarem globum in Meridionali plaga inspiceret, eo tempore pleno & inoffenso lumine resplendentem; ad plagam Aquilonarem conuersus, vidit aliam Lunam oriri, cuius claritas tanta erat, vt naturalis Lunæ claritatem perfectam pænè penitus obscuraret. Et cùm rei nouitate staret attonitus; ecce, respexit firmamentum ad dexteram aperiri, & inter aperturam & Lunam illam phantasticam (quæ iam versus aditum cæli ceperat eleuari) vidit figuram gladij, breuis quidem, sed lati, quales sunt gladij* bauuvarorum. Luna verò, quæ ab Aquilone versus Orientem ascendere videbatur, cùm gladium contigisset; aditum firmamenti pariter intrauerunt. At IOSEPH, non intelligens visionem (non dubius tamen, quin aliquid magni portenderet) cum anxietate cordis ad lectulum est regressus. In quo

* An Bauuvarorum, vt habet Surius, an verò bauuvarorum, pro, rusti-
corum.

ORDINIS PRAEMONST. 103
quo cum se sollicitus reclinaret, palpe-
bris ad dormitandum aliquantulum
resolutis, turbam quamdam ante do-
mum, in qua iacuit, sibi visus est trans-
euntem audire, & alterum ad alterum
conquerendo dicentem: Heu! heu!
Episcopus ENGELBERTVS occisus
est. & hoc saepius repetebant. Coniecit
fatis ex hoc vir beatus, quid visio illa
portenderet, sed dubitavit credere vi-
sioni. Dixit enim apud se: Quomodo
vir tantæ gloriæ, & tantæ potentæ,
tantis semper fultus comitibus, occi-
detur? Quòd si occisus fuerit, quis cre-
det, virum totum sæculo deditum, vi-
rum tantorum successuum, & tanta-
rum deliciarum, subitò coronari? Sed
non potuit res præostensa non perfici,
& ordinata à Domino non consum-
mari. Cecidit ergo breui pòst tempore
vir tantus suorum gladijs proximo-
rum; pro quo, ne caderet, extraneorum
potiùs debuerant gladios sustinere.
Vna tamen visionis parte completa,

G 4   adhuc

adhuc IOSEPH (vt sibimet semper suspectus esse consueuerat) de glorificatione Martyris dubitabat. Facta est itaque vox dicens ad eum: Pro eo, quòd visioni verissimæ, fidei oculos aduertere noluisti; ecce, oculorum corporis dolorem incurres: nec sanitatem aliquatenus consequeris, donec oculos cereos ad sepulchrum Martyris offeras, & in tua sanatione eam experiaris certissimè (de qua nunc dubitas) veritatem. Dicta, fides protinus subsecuta est; IOSEPH oculorum dolore grauius infirmato, &, per impletionem voti præfati, subita & integra sanitate recepta. Omitto scribere, quid mihi responderit, quærenti ab eo quid cælo aperto conspexerit; ne Philosophis aut Theologis quæstiones videar suscitare. Sed nec ipsam visionem articulatim expono: videlicet, quid pulchritudo Lunæ Lunam superans naturalem, & iter ipsius ab Aquilone in Orientem significet; quid etiam breuitas

*Oculi eius
curantur
oblatis oculis
cereis ad
sepulchrum
S. ENGEL-
BERTI.*

ORDINIS PRAEMONST. 105
tas & latitudo mucronis, & cetera quæ
circa hæc possunt disquiri; cùm nostra
breuitas possit sufficere simplicitatis
amicis, quibus in hoc Opusculo me
fateor potissimum deseruire.

CAPVT XXXIV.

*Quantos sub Altaris Sacrificio mentis
sepè patiatur excessus.*

SVBNECTERE libet (utinam di-
gnè liceat) de gratia singulari, quam
ei omnium largitor gratiarum, ali-
quot annis ante decessum suum, con-
tulerat in sacrosanctis Missarum my-
sterijs, omnibus antè actis tempori-
bus inauditam. Sed nec ista scribimus,
vt trahantur ab aliquo in exemplum,
qui non fuerit similis exemplari. Bea-
tus igitur, & Deo dilectus & homini- Eccli. 45.
bus, IOSEPH, licet à principio Or-
dinationis suæ, singularis fuerit gratiæ
in diuinis, vt summo Patri, præ ceteris
Fratribus suis, tamquam vnicus habe-
G 5 retur;

*Sub diuino
Missa Sa-
crificio mi-
rabiles
mentis pa-
ritur ex-
cessus.*

retur; maximè cùm suum Patri Vni-
cum immolaret: circa nouissima ta-
men tempora sua, ita inaudito modo
illum visitare curauit, vt singulis penè
diebus infra Secretas diuini Mysterij
fieret in excessu; & stans sine omni
corporis motu, per horas plurimas,
cunctis de se mirabile spectaculum
exhibebat. Et factus est multis in scan-
dalum & in parabolam; non solùm
extraneis, sed & Fratibus proprijs: ita
vt etiam vix aliquis haberetur, qui
ipsi, propter tantas moras, in Altaris
mysterijs ministraret. A nonnullis et-
iam Fratibus monitus & rogatus, vt
vel à tanta protractione cessaret, vel
causam tam inauditæ protractionis
indicaret; eisdem minimè acquieuit.
Ego quoque inter ceteros ipsum super
hoc facto in familiaritate conueni, pe-
titiuè suppliciter, vt causas tantæ
moræ, non mihi, (qui me sciebam
tanto mysterio prorsus indignum) sed
alicui de Fratibus, quos innocentia
vitæ

vitæ & animi puritas commendauit, suum vellet communicare secretum. Cumque non consentienti, etiam animo commotus, instarem, dicens, periculo plenum esse, quod tam inauditorum non haberet conscium secretorum; tale tandem ab ipso potui extorquere responsum: Verè, non audeo hoc cuiquam reuelare secretum; quia si reuelauero, & gratiam deuotionis amittam, miserabiliterque torquebor. Deceui ergo ego de cetero cessare ab homine admirando; ne mea importunitate spiritum fortassis extinguerem, & ne spernerem prophetiam. Quidam verò (qui ei familiarius solebant assistere) quid in tanta mora faceret, explorare volentes, illi, sic stanti, in faciem se dederunt; & tantam quietem corporis eum retinere viderunt, vt nec ore ad loquendum, nec ad videndum oculis vteretur. Illos enim, qui in facie eius in proximo & ex directo steterunt, se aspicientes, non vidit; cum tamen

men

men oculos ad videndū haberet apertos. Post multas autem moras, tamquam à somno euigilans, spiritum vehementer attraxit, & myſteria ſacroſancta perfecit. Puto ab eis, qui ſuper

Pſal. 118. præuaricantes tabeſcunt, & non ſuper eos qui ambulant in lege Domini, facile comprehendere, quòd ad magna, multa, ardua & dulcia contemplanda viri ſpiritualis ſpiritus raperetur; cùm omnes ſenſus corporis ita relinqueret, ut in nullius illorum officio deſeruiret. Quantum, putamus, ſpiritualibus intendit, qui ſe in corpore eſſe, minimè perſenſit? Quantum, putamus, intendit cęleſtibus, qui ſolo corpore remanſit in terris? Quantum, putamus, introiit in Deum, in quem ſitiuit anima eius, qui corpus proprium dereliquit? Quanta puritate ſpiritus vidit &

2. Cor. 12. audiuit ineffabilia verba, quæ non licet homini loqui, qui apertis oculis corporis nihil vidit, patulis auribus nihil audiuit? Meditans & tractans iſta, cogor

gor intueri (& vtinam benè intuear!) *In eos qui negligentè accedunt ad diuina Sacramèta*
 miseriam animæ meæ, similibusque
 meorum; qui ad illa terrifica Sacra-
 menta tam toti carnales, imò potiùs
 toti caro, accedimus: nihil spirituale,
 nihil cæleste, nihil diuinum medita-
 mur, sapimus & aspiciamus: vix solam
 fidem, & illam (heu!) nimis infirmam,
 de diuinis Sacramentis habemus:
 Creatoris, Redemptoris, Iudicisque
 præsentiam non sentimus, nec præsen-
 tium Angelorum deuotissimum mi-
 nisterium cogitamus. Maiestatem
 Domini nec dignè laudamus cum
 Angelis, nec cum Dominationibus
 adoramus, nec tremimus cum Pote-
 statibus: cum cælis cælorumque Vir-
 tutibus ac beatis Seraphim, minimè
 exultamus. Frigidi, duri, graues, & ari-
 di corde, cogitationibus inquieti, &
 varijs passionibus obnoxij, Dominum
 sabaoth contrectare & sumere præsu-
 mimus indeuoti: heu! dissimiles illi,
 qui non solùm exiit veterem homi- *Coloss. 3.*
 nem

né cum actibus suis, & induit nouum
 hominem; verùm etiam semetipsum
 Psalm. 41. reliquit, & Domini recordatus, effu-
 dit super se animam suam: transiens à
 tabernaculo carnis in locum taberna-
 culi admirabilis vsque ad domum
 Dei; imò vsque ad ipsum & in ipsum
 Deum, fontem viuum: ad quem siti-
 uit anima eius, sicut desiderat ceruus
 ad fontes aquarum. O saltus illos cer-
 uinos, quos dedit ille in spiritu, à visi-
 bilibus ad inuisibilia, à corporalibus
 ad spiritualia, à terrenis ad cælestia,
 ab humanis ad diuina transmigrans!
 Saltauit extra oculum corporis, vt cor-
 poralia & visibilia non videns, videret
 spiritualia & inuisibilia: saltauit extra
 aurem corporis, vt audibilia & fabilia
 non audiens, audiret ineffabilia, quæ
 humanum superarent auditum. Et
 (quod magis mireris) non fuit hæc
 gratia vnus diei, aut vnus hebdoma-
 dæ, aut mensis vnus, nec saltem vnus
 anni; sed & annis pluribus tanta in
 tanto

ORDINIS PRAEMONST. III
tanto viro gratia perduravit, gustante
& vidente suauitatis tuæ abundan- ^{Pfal. 144.}
tiam, Domine I E S V : cuius nos tan-
tūm memoriam, non gustum & satu-
ritatem, egeni nimis & pauperes &
mendici, possumus eructare.

C A P V T X X X V .

*Sub prolixo ipsius Sacrificio cerei non tan-
tum comburebantur, quantum sub al-
terius breuiori.*

ERUCTEMVS tamen, quæ possu-
mus & quæ scimus de seruo Dei,
ad laudem Dei; & seruum in Domi-
no, & in seruo Dominum collaude-
mus. Erat aliquando, Domino dispo-
nente, in Monasterio Sanctimonialium
per annos aliquot, & diuina cele-
brauit ibidem: ortumque fuit contra
illum, de protractione Missarum,
murmur non modicum; alijs con-
querentibus, tempus laboris inutiliter
se expendere; alijs verò dicentibus, de
lumi-

luminaribus diu ardentibus fieri detrimentum. Cumque hæ quæstiones diutiùs * agerentur, doluit vicem beati viri seruus quidam (sed post conuersus) qui cum satis familiariter diligebat : & veritatem detrimenti luminarium cupiens experiri , die quadam (dum esset iturus vi à milliarij vnus, duas aut tres leucas Gallicas continentem) abscondit vnã duarum candelarum, quæ ad Altare ardere solebant, vbi Sacerdos Domini celebrauit ; & longitudinem habebant æqualem : inceptisque Missarum sollempnijs, incepit idem seruus agere iter suum : quo, cum negotijs, consummato, reuersus inuenit Contemplatorem nostrum, sacris adhuc Altaribus assistentem. Perfecto Officio, candelam absconditam, cum candela quæ in Missæ sollempnijs arserat, mensurauit, & inuenit, de illa non tãtum fuisse consumptum, quantum in Missa breuitatis consuetæ naturaliter potuisset consumi. Gaudius tulit

* Fortè
agitarètur.

Nota rem
miram de
candela.

ORDINIS PRAEMONST. 113
tulit vtramque candelam, & ostendēs
eas Sororibus, retulit quid egisset: &
ne de cetero contra famulum Domini
murmurarent, monuit diligenter. Ec-
ce, verè puer Domini electus, quem
elegit, ob cuius meritum comproban-
dum, vim virtutis suæ oblitus est ignis;
vt illam in tam molli materia sui fo-
menti exercere non posset, & puer Do-
mini à calumniantibus liberaretur il-
læsus. An non videtur tibi cereus iste
rubo ardenti & non combusto meri- Exod. 3.
tò comparari? nisi fortè mirabilius sit,
ignem materiale in subiectam ma-
teriam multò minùs, quàm naturali-
ter debuerat, potuisse.

CAPVT XXXVI.

*Eximius IOSEPHI erga diuina Sacra-
menta cultus & reuerentia.*

PUTO, hoc quoque auditorū ædi-
ficationi aliquid profuturum, si,
quantam habuerit reuerentiam Sacra-
H men-

mentis, quantam circa illa conficienda, tractanda & sumenda habuerit diligentiam, quanto timore & tremore omnia vasa & alia utensilia sacri ministerij tractare consueuerit, in medium proferatur. Nec enim puto aliquem hominum in his tam suspectum sibi, & tam leuis conscientiae fuisse repperit, qui se semper in aliquo crederet excessisse. Nunc aquae se nimium miscuisse cum vino, nunc aliquas vini guttulas separatim Calici adhæsisse, nunc in contactu Hostiae consecratae, vel etiam in fractione ipsius, aliquas minutissimas particulas digitis adhæsisse timebat. Aliquando easdem minutias se cum anhelitu, in sumendo Eucharistiam de patena (super quam duas Hostiae partes ponere solemus) se reiecisse pertimuit: aliquando in bibendo Calicem, aliquid distillasse; aut aliquid incautè in Calice remansisse vel Hostiae vel humoris, quod non fuisset diligenter extersum. Modò illam
plicam

ORDINIS PRAEMONST. 115
plicam Corporalis, super quam poni
solet Hostia, vel digitis, vel alia parte
Corporalis se timuit contigisse: modò
illis articulis digitorum, quibus sa-
cram Hostiam cōrectarat, ante ablu-
tionem se aliquid tetigisse: & super
omnia, se deuotione debita caruisse,
flebiliter querebatur; vt verè, Verebar Iob. 9.
omnia opera mea, cum beato Iob di-
cere potuisset. Propter nimiam ergo
reuerentiam, quam adhibuit Sacra-
mentis, omnia morosè peregit: ita
Corpus Dominicum, tamquam Ho-
minem adhuc passibilem leuauit &
posuit: brachiorum eleuatione & de-
missione, & totius corporis gestus ma-
xima reuerentia temperauit. Illorum
digitorum vngues, quibus sacra Ho-
stia contrectatur, & superioris labij
barbam ori proximam, qua aliquo ca-
su cōtingi posset Calicis Sacramētum,
forfice solebat præscindere, & propter
Sacramenti reuerentiam conseruare
apud se; iudicans indignum, illas ex-

*Piarum
mentium
est, ibi etiã
culpam ti-
mere ubi
non est cul-
pa.*

tremitates corporis (licet in se viles) pedibus conculcari, quæ omnium Dominum (licet in Sacramento) contingendo multoties nobilitatæ fuissent. Nec hoc scribimus, vt trahi debeat in exemplum, quod tota Ecclesia non obseruat; sed vt per hoc ostendamus, quantam vir beatus in corde reuerentiam exhibuerit Sacramentis, qui extrema corporis tanta diligentia, propter honorem Eucharistiæ, honorauit. Illos sanè sæpiùs coram nobis, & eorum consuetudinem duriter reprehendit, qui vel simplici, vel etiam duplici post sumptam Eucharistiam sunt ablutione contenti; asserens ex reuelatione se diuina veraciter comperisse, etiam post tertiam ablutionem aliquid Sacramenti (quod idem est & totum) in Calice remansisse.

CA-

CAPVT XXXVII.

Quomodo diuinis intentus, qui aliàs debilis, supra naturam sepe roboratur.

HOC etiam, quod super naturam fuisse, & in seruo Dei metas naturales excessisse videtur, silentio præterire non possum: quòd cum ipse tantæ debilitatis esset, & illam iam vertisset in consuetudinem & naturam, vt ex viribus proprijs nec stare diu nec ieiunare valeret, quin extremum defectum incurreret; circa Altaris tamen ministerium occupatus, & stare diutissimè, & ieiunare valebat. Res admodum stupenda. Accidit aliquando, cum apud tales esset personas, quarum deuotione specialiter lætabatur, per aliquot dies tanta ipsum corporis fortitudine, per alacritatem spiritus recreari; vt & debilitatem consuetam in ieiunio non sentiret, & satis miraculosè etiam corporaliter laboraret. Didicerat enim facere horo-

H 3   logij

logij instrumentum ; propter quod nonnumquam ab alijs Monasterijs petebatur, vt vel noua faceret, vbi non erant, vel distemperata iterum temperaret. Fecit hoc cum tantæ iucunditatis affectu, vt non solum nulli sua præsentia fuerit onerosa, verum etiam omnibus charissimus haberetur. Tanta se benignitate omnium moribus & consuetudini conformare sciebat ; vt quamuis inter perfectos sapientiam loqueretur, ita tamen vt puer pueris haberetur, vt vnum suorum eum pueri reputarent. Hanc etiam corporis fortitudinem ipsum nonnumquam nouimus recepisse, cum ad meditando & scribendum aliquid spirituale (circa quod aliqua singulari deuotione & gratia mouebatur) studium applicaret ; ita vt aliquando vsque ad meridiem, frequenter vsque ad vesperam & crepusculum, ieiunium protelaret. Tunc quoque cum Fratribus commomentibus & compellentibus aliquando

*Vires ei
nonnum-
quam di-
uinitus sus-
ficiuntur.*

ORDINIS PRAEMONST. 119
do (qui in Refectorio ministrabant) vt
fragili corpusculo * indulgeret, acces- * Foriè
sisset ad mensam; vno pulmento fre- deest non-
quenter, & maximè pultibus utebatur. nihil.

CAPVT XXXVIII.

Cuiusdam sanctæ Virginis testimonio beati IOSEPH sanctitas comprobatur.

VENIO nunc ad visiones & reuelationes Domini, quæ alijs quoque personis nobis cognitæ, & vitæ sanctitate probatæ, de beato viro factæ sunt: vt non solùm à seipso, verùm etiam ab alijs habeat testimonium veritatis. Erat in Monasterio nobis cognito & vicino, sancta Virgo Cisterciensis Ordinis, flos & lux nostri temporis: cuius testimonio tantò fortius credere, & illud scripturæ tantò fiducialius audeo commendare, quàm illam specialius familiariusque cognoui. De cuius testimonio quisque mecum minimè dubitabit, qui legerit

H 4 libel-

B IOSEPH libellum, quem ipse I O S E P H primò
Vitam Eli- de beatæ illius Virginis vita conscri-
sabeth san- psit, & ego postea breuiavi, ne quis-
ctæ Virgi- quam prolixitatem illius forsitan fa-
nis, Cister- stidiret. Contigit aliquando, quem-
Ordinis, dam Ecclesiæ nostræ Fratrem, simpli-
scripsit pro- cem Sacerdotem, bonum habentem à
lixam, quã Fratribus testimonium, rebus huma-
Auctor hu- nis eximi, & ad Dominum accersiri.
ius historia Pro cuius anima Domino commen-
contraxit. danda, præfata Virgo sancta multas
 Domino supplicationes effundens,
 petiuit à Domino; vt, quid de Fratris
 defuncti anima ageretur, ipsi reuelare
 veris indicijs dignaretur. Post aliquot
 dies apparuit supplicati defunctus, &
 de saluatione sua certificauit & lætifi-
 cavit eandem. Cui post cetera illa ait:
 Rogo te, vt dicas mihi de I O S E P H,
 cuius sit meriti apud Dominum. Qui
 respondit: Magni est meriti; quia ma-
 gnarū virtutum est. Scire enim debes,
 ipsum in humilitate, patientia, chari-
 tate, & obedientia, * quibus præcellit
 vniuer-

Testimo-
nium de
excellentiã
beati viri,

* Fortè
 sic leg. præ-
 cellere vni-
 uersos, &
 omnibus
 esse virtu-
 tibus ador-
 natum.

ORDINIS PRAEMONST. 121
vniuersos, virtutibus adornatum. At
vbi ad I O S E P H hęc relata est reue-
latio; respondit: (quia ab ore suo au-
diui tempore procedente) Ego, inquit,
hactenus reuelationibus Elisabeth
(hoc enim erat nomen eius) fidem ad-
hibui; sed modò timere compellor,
hanc esse deceptam, cui de vniuerso-
rum nouissimo, & prorsus inutili, &
qui non sit dignus pane quo vescitur,
* hęc fuerint reuelata. Per talia ver-
ba, & se in semetipso confundere, &
apud nos dissimulare qui erat, & ne
magnum aliquid de ipso sentiretur,
præcipuè laudes hominum declinare
solebat.

* Hęc de-
erat MS.

CAPVT XXXIX.

De meritis B. I O S E P H.

REVELATA est & secunda visio
similis præfatæ ancillæ Dei de
I O S E P H; quam mihi ore proprio
enarravit. Appropinquante autem ter-

H 5   mino

*Huc vsque
capitibus
deevant sua
summaria
in MS. co-
dice.*

* Videlicet
Elisabetha
Virginis
supradicta.

* Fortè
fuerat.
* Fortè Eia.

* Fortè
consequetur.

mino dissolutionis * illius , mihi lamentabilis , quem illa orationibus & lacrymis suis ab omni aduersitate protegere , & in omni dubio certificare solebat , astitit illi Angelus Domini , ita dicens : Præpara te , quia citò itura es . Intelligens illa de quo itinere diceret (pro hoc enim Dominum multo tempore * fuit instantia maxima deprecata) respōdit : * Ey ! quàm citò iturum ? At ille : Valdè citò , inquit . Subiecit illa : Numquid ego sum citiùs transitura , vel IOSEPH ? Ait : Tu quidem citiùs es transitura ; sed ille te non multo pòst tempore * cōsequitur . Cui illa iterùm ait : Qualis vir est IOSEPH ? Respondit Angelus : IOSEPH magnus vir est . Quàm magnus ? inquit . Nulum habet , inquit , similem in Ecclesia Steiueldensi . Cœpit ergo Virgo sancta , bonæ opinionis Fratres eiusdem Ecclesiæ , suis nominibus Angelo recitare , & dixit : Numquid IOSEPH maior est omnibus istis ? istos enim bonos

nos esse Fratres, omnium opinione
 *habetur. Ait Angelus: Isti quidem
 admodum boni sunt; sed nihil ad Ioseph.
 Et cum quadam vocis feueritate, vim
 intentionis significante, subiicit: Nemo
 similis est Ioseph; scias enim certissime,
 Ioseph in castitate & puritate animæ &
 corporis, humilitate perfecta, in charitate
 suprema, & in patientiæ longanimitate
 præcellere vniuersos. Pluraque in hunc
 modum de viri virtutibus replicauit. In
 extrema quoque vnctione, dum Famulæ
 Dei, ipsa iubente, & præsentem Ioseph,
 hoc officium mœstissimus impendissem;
 omnibus amotis, me solum cum sola
 faciens residere, sic exorsa est: Ecce,
 inquit, iam non multa loquar tecum
 de cetero. Scio enim certissime implendum
 quod per Dominum didici, annuntiante
 Angelo, & desiderio concupiui. In
 extremis ergo colloquijs Ioseph tuæ
 charitati commendo: & te commoneo
 diligenter, vt omnibus

* An deest
 certum?

*Praclarum
 Angeli
 de Ioseph
 sanctitate
 testimonium.*

bus modis cauere studeas, ne ipsum verbo vel facto aliquando conturbes. Infirmi-
tati ipsius misericorditer condescende; & in omnibus fer subsidium, quibus potes: scias enim certissimè, quòd nemo IOSEPH exacerba-
uit impunè, etiam in vita præsentis; præter pœnam futuram, quam (si impœnitens decesserit) sustinebit. nam & memetipsam in hac vita diutiùs cognosco torqueri, quia IOSEPH aliquoties conturbauit. Et recitauit verba Angeli, qui dixerat: Quia IOSEPH vir magnus est.

CAPVT XL.

De Castitate IOSEPH.

SED quia virtutum beati viri mentio facta est; (in quibus tota vis & summa sanctitatis consistit) vt & eadem virtutes per signa possint exteriora cognosci, dignum videtur, singularum signa virtutum (quæ oculis nostris

stris in ipso videre, & in ipso auribus audire potuimus) explicare. Et primùm quidem de castitate ipsius, à qua primùm commendatus est, videamus. Hac virtute ita à receptione vestis candidæ & immaculatæ, qua Baptisti tempore vestitus fuit, tanta perfectione, decoratus est; vt gemma virginum, flos virginitatis, lilium castitatis, titulus pudicitiae, vas electum continentiae, agnus innocentiae, & virgo virginum nostri temporis meritò potuerit appellari: virgo in corde, virgo in oculis, virgo in auribus, virgo in olfactu, virgo in gustu, virgo in tactu. Quantum enim perpendere potuimus, in hac virtute nostram super modum fragilitatem excefferat; dum (quod opus trahere non conuenit in exemplum) in omni loco, etiam in diuinis (si quando opus erat) deuotarum feminarum, sicut virorum, ministerio utebatur. Scio non defuturos qui hunc articulum mordaciter, fieri minimè debuisse, nec

ea

*Eximia
eius virginitas, nullis
vquam
libidinum
facibus
ambusta.*

* Contendunt
omissum
videtur.

ea scriptis oportuisse mandari *. Sed quid agam? Quomodo cæcutientes illuminem, ut videant quid commendem? Non enim ministerium feminarum, quantumcumque sanctarum, ministrantium Sacerdoti commendo; sed oculos carnos Sacerdotis, innocentiae lacte lotos, ita repletos & absorptos à spiritu, ut non discernent mulierem à viro: vel, si discreuit, nihil per adspectum in cor purissimum humanæ fragilitatis intrasse, quidni commendem? Talis quippe in corpore Angelus erat. Commendatur B. Bernardus, quod equitans in sella aurea, coloribusque depicta, (quam mutuò se asseruit accepisse) non discreuerit, præ occupatione spiritus, in sella cuiusmodi resideret; cum tamen non esset bonum, talem sellam Monachum equitare: sed commendabile erat, ipsum à vanitate oculos auertisse. Quòd si dixero & scripsero, quòd aliquando, cum in meridie IOSEPH tertius,

O R D I N I S P R A E M O N S T. 127
tertius, castissimus, vellet lectulo reclinare corpus angelicum, non refugit in illo se strato reponere, in quo mulier sopita iacebat? Quæ cum, adhuc dormiente I O S E P H, expergisceretur à somno, virumque videret, expauit, erubuit, & aufugit. Numquid & hîc non vident illi, qui videntes non vident, & audientes non intelligunt, quem commendem? Non commendo virum in vno lecto cum muliere dormire; sed virum spirituales mulieris præsentiam non sentire. Neque enim malum esset virum cum muliere dormire, si posset illicitum nil sentire; cum in castitatis commendatione dicatur: Iuuenis cum virgine habitabit. Isaia 62.
quod utique malum non erit, quando nec spiritus aduersus carnem, nec caro aduersus spiritum concupiscet: quod etiam in nostro I O S E P H vidimus iam impletum.

CA-

CAPVT XLI.

De humilitate.

*Eximia
eius humi-
litas.*

VIRTUTEM humilitatis eius quomodo dignè commendem? Præcunctis enim virtutibus specialiter fuit hæc virtus, virtus IOSEPH: quam nimirum tamquã verus veri Magistri discipulus (qui de se docendo dicebat; *Math. xi.* Discite à me, quia mitis sum, & humilis corde;) corde, voce, gestu, habitu, actibus & passionibus obseruabat. Hac virtute ita præminuit, vt cùm cunctis cunctos virtutibus superaret, humilitatis tamè excellentia in ipso cunctarum virtutum suarum excellentiam superabat. Et quidè, si vocem modūq; loquentis audires, si quàm pròptus sui fuerit accusator, & aliorum excusator, attenderes, & (vbi necessarium erat) quàm verecundus fuerit reprehensor; verè diceres, humilitatis virtutem in corde suo, super hominem, & super virtutes

virtutes proprias alias, thronum regalis celsitudinis obtinere. Et sicut bona sua numquam iactabat; ita semper aliorum bona laudabat. Si quando in sui praesentia laudabatur; illam laudem aut iocis aliquibus, aut circumlocutione negationis, aut aliqua commemoratione suae confusionis, ita mirabiliter didicerat declinare; ut nonnumquam id ipsum, quod oculis nostris vidimus, & auribus nostris audiimus, ita à nostra credulitate excuteret, ne de ipso virtutis aliquid crederemus. Quotiescumque suimetipsum coram nobis faceret mentionem; se opprobrium hominum & abiectiorem plebis, cifram * algorismi, numerum tantum, & fruges consumere natum, pomum siluestre putridum, eiectum de pomis utilibus, & onus omnium nominabat. Gestus omnium membrorum eius simplicissimi; ut nihil * nobilitatis, nihil singularitatis in illorum aliquo inuenires. Com-

I

pun-

* Idem est quod computus.

* An forte mobilicatis aut potius notabilitatis? quamvis & nobilitatis le- gi possit, ad excludendos Nobilium Aulicissimos & carimonias, quae humilem religiosum non decent.

pungor ponens te in adspectu cordis mei, Frater charissime; & dissimilitudinem meam ad te, in tui consideratione, deploro. Caput tuum sicut caput lilij candidissimi, humiliter declinatum: nec enim contra Deum, ceruice armata & collo pingui, cum superbo aliquando cucurristi. Oculi tui verissimè columbarum; qui nihil raperent alienum, nec nociuum quid inducerent in domicilium cordis tui.

Tob 15.

Cant. 1.

Cant. 1.

Genæ tuæ, sicut genæ turturis; humilitate deiectæ, virginalis pudoris vercundia rubicundæ. Incessus pedum tuorum moderatus & simplex; nihil in se omnino superbiæ, nihil leuitatis ostentans. Siquando aliquem sibi aut videbat aut putabat offensum; ad veniam petendam solebat, sine acceptione personarum, facillimè super genua inclinari, & voce humillima indulgentiam postulare. Habitus vestimentorum illius, nec delicatus nec sordidus; sordidior tamen, quàm delicatior
appa-

Qualis fuerit habitus eius.

apparebat. Pluribus annis noua non vidimus eum cappa vestitum: quod ipse nequaquam humilitati, sed debilitati corporis sui attribuere solebat; asserens, noua se vestimenta non posse, præ grauitate, portare. Quod licet veritatem haberet; præcipuè tamen humilitatis virtutè nouimus in causa fuisse. Nouis tunicis aliquando usus fuit; frequentius verò libentiusque veteribus, cum manicis * petiatis. Pelliceum suum, quod diutissimè portare solebat, proprijs aliquando manibus, cum panno laneo, æquè veteri, resarciuit: redargutusque à Fratре, sibi familiari, prodidit veritatem; Ego, inquit, meliori dignus non sum. Calceamentis, nulla arte compositis, & sæpè veteribus, & quæ alij ante ipsum portaerant, utebatur; & siquid in acumine anteriori videbantur * nobilitatis habere, allisione eorum ad obiecti ligni vel lapidis duritiam retundebat. In omnibus actibus illius nihil erat,

* Petiatis,
id est, re-
sartis, sine
refectis.

* Fortè no-
bilitatis.

*Sanctitas
reluceat in
omnibus
eius acti-
bus, potissi-
mum au-
tem magna
humilitas.*

quod cuiusquam virtuosi adspēctum offenderet; sed magis in omnibus sanctitatis indicia p̄ferebat. Totus enim sibi ipsi ex corde viluerat; & quod sibi intus erat, foris etiam alijs ostendebat. Quomodo ergo laudem ab alijs quæreret, quam sibi met etiam ipse negabat? Certè non solùm non laudari, sed etiam vilipendi quærebat: quod euidenti documento probabo. Eunti IOSEPH, in via quidam rusticus occurrit; coram quo salutato, genua sua Sacerdos Domini inclinavit, & dixit: Obsecro te, vt quod peto à te, facias mihi. Respondente illo, se libenter facturum; subiicit: Rogo te, ait, vt me percütias in maxillam. Territus rusticus re insolita, cœpit confabulari cum eo, & causam petitionis insolitæ percunctari. Ait IOSEPH: Ego meliori dignus non sum, quàm cædi in faciem; quia putridum cadauer sum. Hoc idem rusticus de Sacerdotibus nostris vni narrauit. Quo comperto, sim-

simplicitatē viri, stulti propter Christum, & prudentis in Christo, tulimus satis ægrè: non humilitatem (quæ verè facti huius caussa fuit) sed stultitiam attendentes in eo. Ille verò reprehensus à nobis, vt nos ad viam reduceret; Quo alio, inquit, iam dignus sum, immundum cadauer, nisi vt cædar in faciem? Docuit nos, doceat & legentem, plena humilitate responsio, quid de seipso vir beatus sentiret: nec reprehendere stultitiam audeamus, vbi tantæ humilitatis sapientiam inuenimus; cùm perfecta humilitas, sine nota stultitiæ (in conspectu hominum, gloriam ab inuicem querentium) vix aut numquam valeat obseruari. Huiusmodi ergo factis pænè omnes, qui ipsum cognouerunt, ita in sui consideratione cæcauerat, vt nullis eum dignum laudibus iudicarent; multò magis optans stultitiæ, quàm sanctitatis cognomen habere: mirabiliter sciens gemmam in concha, frumētum in palea, ignem

*Vile seit
apud multos,
licet sanctissimus.*

sub cinere conseruare. Parum est, propriè propriam IOSEPH virtutem verbis aut scriptis talibus commendare, quæ in omnibus, quæ de illo dicuntur & scribuntur, præconium obtinent speciale. Si enim spernere mundum, spernere nullum, spernere sese, spernere se sperni, humilitatis perfectionem verè dicuntur habere; humilitatis perfectionem super omnes, quos nouimus, veraciter asserimus fuisse in IOSEPH. Item, si sufficiens est humilitas, subdi maioribus; abundans, subdi æqualibus; superabundans, subdi minoribus; de hac superabundantia IOSEPH nostrum, non solùm coram hominibus (qui falli possunt) sed coram facie tua, Domine IESU infallibilis, fiducialiter prædicamus.

CA.

CAPVT XLII.

De Charitate eius.

LAUDEMVS & Charitatem viri
 laudabilis, & quo possumus, præ-
 conio explicemus, quæ omnium radix
 est & origo virtutum: ita, vt quæcum-
 que ex illa, tamquam ex radice, non
 prodeat, non virtus, sed stultitia verissi-
 mè iudicetur. Quid enim est Humili-
 tas, nisi stultitia; si non ex Charitatis
 radice procedat, hoc est, si non habeatur
 propter Deum? Quid Castitas?
 Nonne virgines fatuæ, iudicio veri Iu-
 dicis refutantur, quæ Charitatis oleo
 caruerunt? Quid stultius Patientia,
 quæ laboris sui præmium non à Deo,
 sed ab hominibus iudicat expeten-
 dum? In hac ergo radice & fundamen-
 to virtutum, omnes virtutes suas plan-
 tauerat & fundauerat noster Archite-
 ctus: quod nullatenus dubitabit, qui
 perfectionem illius Humilitatis vo-

Matth. 25

*Sublimis
Charitas
eius.*

luerit intueri. Simulatio quippe virtutum (quæ Hypocrisis dicitur) plerumque pro gloria transitoria exercetur. Pro qua, si pauper Christi, mundi que contemptor, se in virtutibus non exercet; quid quærit, nisi gloriam Dei? Et hoc est diligere Deum, & Dei charitatem habere; Dei gloriam quærere, & non suam. Dilexit verè Deum, dilectus Dei: propter quem corporis voluptatem, in Castitate; & mundi gloriam, in Humilitate, contempsit. Dilexit verè Deum, dilectus Deo; propter

Psal. 16. cuius labiorum verba vias durissimas custodiuit, vias difficiles ambulauit,

Psal. 118. viam mandatorum ipsius cucurrit; per

Lucæ 13. angustam portam Humilitatis, Paupertatis, laboris & doloris, intrare contendit. Dilexit Deum verè, Dei dilectus, qui & pro omni transitoria voluptate contempta, & omni tribulatione suscepta, aliud præmium non quæsiuit, nisi faciem tuam, Domine I E S U. Quid enim quæsiuit, nisi te? qui neque

que diuitias, neque delicias, nec gloriam, nec aliquid transitorium quaesivit, praeter te. Tibi, tibi, & tibi soli dixit cor eius, charitate tua vulneratum: Exquisiuit te facies mea: faciem tuam Psal. 26. requiram, Domine I E S V. O quoties, & quam profundis gemitibus (etiam nobis praesentibus,) tibi suspirabat, Domine I E S V! quam miserabiliter huius Babylonis praesentem miseriam, tui vultus absentiam querebatur! Nostram querebatur miseriam, tuam quaerebat praesentiam: & ecce, quod querebatur, amisit; &, quod quaerebat, inuenit. Nihil est iam in Christo, quod queratur; nihil extra ipsum, quod quaerat, nisi forte secundam stolam, sua omnino cessante miseria, & tua ipsum, Domine I E S V, misericordia fatiante. In tantum proximi charitate feruebat, vt verè sciret gaudere cum verè gaudentibus, & flere cum Rom. 12. Eius erga proximum charitas. flentibus. Et, vt ea quæ in ipso conspeximus, charitatis insignia praedice-

I s mus,

* *Putarit
quispiam
potius le-
gendum:
(quod, te-
telte, Do-
mine I E-
S V, dici-
mus.)*

*Commise-
ratio erga
afflictos.*

Galat. 6.

mus, (* quod tibi Domine I E S V, di-
cimus) tanta circa afflictos, tam men-
te quàm corpore, compassione & mi-
sericordia mouebatur; vt cor eius mi-
tissimum & benignissimum, omnium
mœstorum, laborantium, infirmo-
rum, & de quacumque tribulatione
clamantium, omnium susceptiuum
crederes hospitale. Vidi ego aliquan-
do, cùm quidam Fratrum suas illi ten-
tationes ac alias aduersitates conquere-
ndo exponerent, tanta illum miseri-
cordia & compassione moueri, vt vul-
tus eius decideret, cordis eum defectio
manifesta teneret. Omnibus quoque
quibus potuit modis, sollicitudine,
compassione, cōsolatione & oratione,
afflictorum onera deuotè portauit, vt
legem CHRISTI, quæ est charitas,
adimpleret. Dederat illi Dominus
gratiam bonam, & linguam erudi-
tam; vt sciret sustentare eos verbo qui
lapsi fuerant, & quorum vestigia nu-
tauerunt; quia ex his quæ passus erat,
& pa-

ORDINIS PRAEMONST. 139
& patiebatur quotidie, omnibus tribulatis omnia facere se sciuit: qui & à Spiritu sancto, & per experientiam erat in omnibus institutus, & charitate cogente, nullum sibi extraneum reputabat.

CAPVT XLIII.

De Patientia eius.

A VIRTUTE quoque Patientiae esse non potuit alienus, qui crucem suam, tamquam ex duobus lignis compositam, exteriori videlicet tribulatione, & interiori dolore, sequens vestigia Domini crucifixi, quotidie batiulabat. Tamquam cinctus enim erat verberibus, licet mirae innocentiae vir, ut in omni parte eius posset Patientia exerceri. Et à Domino quidem flagella multorum generum tolerauit, ut omnium generum gaudia recipere mereretur. Multis itaque & quotidianis & pænè continuis infirmitatibus corporis,

Lucæ 9.

*Excellent
eius Patientia.*

*Varijs ex-
ercetur in-
firmitati-
bus.*

corporis, debilitate stomachi, dolore capitis, defectione cordis creberrima, (exceptis sæpè superuenientibus languoribus) est vexatus. Afflixit & eum Dominus quodammodò omnia illi corporalia commoda prohibendo, ciborum, potuum, & equitaturæ, molliumque stratorum: ita vt sæpè esuriret & sitiret; nec tamen illis cibis & potibus, quos esuriit & sitiuit, se reficere est permissus. Erat omnibus nõ parua admiratio, cùm viderent eum, esurientem aut sitientem, non vti cibis & potibus, quibus secundum Ordinem vti potuisset. Nonnumquam etiam, cùm post laborem & fatigationem extra Monasterium lectuli molliores à diligentibus eum sibi substrati fuissent, vt artus infirmos & debiles aliquantulum releuaret, abiecit lectulos compositos, & super sola stramina membra debilia reclinauit. Aliquando requisitus ab admirantibus, quid causæ esset, quòd vel cibis licitis, vel lectulis

lectulis mollioribus, tam debilis, nollet uti; respondens breuiter, IESVS, ait, prohibuit hoc: siue, IESVS hoc non vult. Equitaturis autem, siue curribus, per duodecim annos ferè vsus non est, nec in niuibus, nec in pluuijs, nec feruore, nec frigore; sed vias quascumque difficiles pedibus ambulauit, baculo paruulo valdè imbecillia membra sustentans. Hanc autem Pœnitentiam se auctoritate diuina * suscepisse, tali casu sumus experti: Erat aliquando iturus ad grangias Ecclesiæ nostræ, assumpto secum Fratre, speciali sibi familiaritate coniuncto, & solum in comitatu equum habebant. Cumque ducentes equum in manibus, paruam viæ spatium pertransissent, ait IOSEPH: Iam procedere vix valeo, quia nimium lassus sum. Hortante eum Fratre, vt equum ascenderet, & aliquantulum repausaret; respondit: Non possum. Tandem Fratre importuniùs insistente, equum adscendit: & cum ad

Cur nihil sibi indulgere voluerit, etiam valdè imbecillis.

* Deerat suscepisse: sed omnino ita legendum.

ad paucos passus processisset, equus ita grauiter offendit, vt vix in eo residens remaneret. Ait ergo: Nónne dixi tibi, quia equitare non possum? Respondit Frater: Experiamur adhuc. Experti sunt; & grauior offensio est secuta. Adhuc, inquit, dimitte me, vt descendam, ne casum grauiorem incurram. Admirans Frater, & tamen quid ageretur ignorans; Etiam tertio, ait, in nomine Domini attentemus, teneboque te, ne casu grauiori possis collidi. Vix verba finierat: & equo pedes mouente, totus corruit; ita vt fessor, Fratrem sustentante, vix remaneret illæsus. Tunc Frater videns se toties sua voluntate frustratum, cœpit rogare suppliciter, vt ei huius rei mysterium reuelaret. Ait IOSEPH: Ego tibi dico; Dominus IESVS hoc mihi prohibuit. An putas, quia si non essem prohibitus, comederẽ, biberem, & equitarem, sicut ceteri hominum? Nunc verò, Domino iubente, tales me singula-

ORDINIS PRAEMONST. 143
gulariter oportet sustinere labores.
Itaque vsque ad mortem suam, Do-
mini IESV permansit præcepto con-
strictus; vt exemplo ipsius, nec equis
nec curribus aliquatenus portaretur.
Ab hominibus & à proprijs Fratribus
quibusdam contumelijs est vexatus,
obijcientibus ei, quòd sæpiùs posset
comedere, & minimè laborare: non
attendentibus insensatis, quòd omni
labore laboriosius erat ei, laborare non
posse; & omni ieiunio durius, quòd
non poterat ieiunare. Credo, Domine
IESV, quòd verecundiam & erube-
scenciam, quam sustinuit, etiam cum
nullius audiret impropria (pauci
enim erant apud nos, qui scandaliza-
rentur in illo) tu ei hodie reuelatio-
ne vultus tui clarissimi recompenses.
Cibos illos, quos eum, etiam in com-
munibus ieiunijs, sicut puerulum, su-
mere oportebat (nec enim ipsi, etiam
in tempore Quadragesimali peper-
cisti, nec ab eo paternæ manus tuæ du-
ritiam

ritiam retraxisti, vt tunc saltem posset interpolatis diebus cum paruulis ieiunare) credo te ei hodie reuelatæ faciei tuæ dulcedine compensare. Ipse quoque satan ei, quantum potuit, fuit infestus, nunc in corui, nunc in catti specie oranti transfiguratus apprensus, nunc cum cuculla cappæ in tergo pendente retraxit; vt ipsum faceret saltem ab oratione cessare, vel vt eum ex improviso terrore concuteret, quem ad voluntatis suæ malitiam aliter non poterat inclinare. Exercebatur in his omnibus, & multis alijs, quotidie patientia athletæ fortissimi; & in vtroque homine viriliter dimicans, coronæ præmium merebatur. Hęc de Beati virtutibus, non significantibus, sed efficientibus sanctitatem, duxi * aliquantulum latiùs prosequendum; vt hęc tamquam in speculo possit inspicere, qui nostrum IOSEPH voluerit infallibiliter intueri. Nec est necessarium, hęc de ipsius singulariter omnibus

*Diabolus
ei etiam
sæpè est in-
festus.*

* An, ali-
quantò la-
tiùs prose-
quenda?

ORDINIS PRAEMONST. 145
bus tractari virtutibus, de quibus per
hunc textum & tractatum est, & tra-
ctabitur: sed hæ quatuor virtutes sunt
omnium moralium origo & summa
virtutum.

CAPVT XLIV.

Quòd appellatus fuit Liliu[m] Ecclesie.

DVXI & aliam reuelationem præ-
fatae Christi ancillæ, hauddu-
biu[m] de Ioseph factam, breuiter
explicare, summam sanctitatis eius
laudem certissime continentem. Nam
etsi viri glorificati & Angeli irrefraga-
biliter testimonijs sit credendum (nam
nuntij Dei sunt, & testimonium asse-
runt veritati) multò potius tamen, &
ipsi Deo, & ipsi Veritati fidem firmis-
simam conuenit adhiberi. Cùm ita-
que Ecclesia Steiueldensis magnis
aduersitatibus quateretur, & solùm ei
remedium esset à Domino expeten-
dum; præfata Christi virgo ELISA-

K BETH

BETH (quæ propter spirituales amicos, quos in eadē habebat Ecclesia, ipsam tamquam propriam diligebat) cœpit sibi Ecclesiæ perturbatæ causam assumere, & nocte ac die à precibus & lacrymis non cessare. * Experta loquor: fuit talis Christi virginis consuetudo, vt quotiescumque pro causa aliqua Domino supplicare cœpisset, nequaquam ab inceptis laboribus * temperabat, donec certam à Domino consolationem recipere mereretur. Instanti itaque precibus, & multis lacrymarum fluminibus ianuam misericordis Domini valido clamore pulsanti, astitit ei ipse inœrentium consolator, & sua præsentia & dulci alloquio suam est consolatus ancillam. Quid, inquit, pro Ecclesia Steiueldensi clamas ad me? an putas me illius oblitum? Certissimè scito, iam in eadem Ecclesia Liliū germinare, quod te ipsam dignitate præcellet: & quamdiu illud fuerit in ea Ecclesia, non poterit

* An Expertus?

* Fortè temperaret.

*Præclara
de IOSEPHO
reuelatio.*

terit deperire. Siquis dubitet, quem hoc Liliū significet; studeat florem Liliij & testimonium Angelicū comparare. Requisitus enim de meritis eius à sæpè dicta Dei famula Angelus, respondit: Nullus ei in Ecclesia similis est. * Præfertur Liliū omnibus floribus; præfertur omnibus Fratribus IOSEPH. Et si eas, quas præostendimus, virtutes velis in Lilio intueri; fuit non solūm Liliū conuallium per Humilitatem, sed fuit & Liliū inter spinas, per Patientiam: fuit Liliū agri, per Charitatem, omnibus se communicantem; fuit Liliū, sine adiectione nominatū, per Castitatis excellentiam & candorem. Et (vt omne dubium absoluamus) Dominus per miraculorum frequentiam, quòd eum Liliū hoc appellauerit, multipliciter, mirabiliter, & misericorditer iam ostendit. Magnificauit enim eum, non solūm super omnes Fratres suos, sed etiam super ancillam suam, Virgi-

K 2 nem

* An hæc
adhuc An-
geli, aut
Auctoris
Vita huius
sunt verba?

Beatus IO-
SEPH opti-
mè lilio
assimila-
tur.

148 VITA B. IOSEPH
nem pretiosam, cui ista prædixerat, &
in vniuersos fines terræ sui Liliij diffu-
dit odorem.

CAPVT XLV.

De testimonio alterius virginis
ELISABETH.

VIRGINIS alterius, æquè sanctæ,
& eiusdem nominis, testimo-
nium annectimus. neque enim atte-
stationes fidelium feminarum, maxi-
mè viraginum, quæ sexum pariterquæ
sæculum calcarunt (virgines Dei dico)
in tali articulo à beneuolis repellun-
tur. Breuia sunt, sed magna, quæ dico.
dilige breuitatem, magnitudinem ad-
mirare. Stabat aliquando Dei Sacer-
dos eximius, & cum prolixitate dul-
cedinis, & cum dulcedine prolixitatis
consuetæ, in maxima hiemis asperita-
te, sacrosancta mysteria celebrauit:
qui dum, infra Canonem, manibus
eueatis astaret, frigoris vehementiam
(qua

(qua alijs locis & temporibus vehementer vrgeri solebat) non persensit omnino: ita enim à seipso efficiebatur extraneus, vt membra sensibus corporis deputata, per id temporis, in ipso vacarent. Oculus nihil vidit: auris nihil audiuit: à manibus ipsis sensibilitas tactus aufugit. Interfuit tunc temporis Missarum sollemnijs, optimæ opinionis, simplicitatis purissimæ, & castitatis eximiæ præfata Virgo Christi: quæ super Sacerdote Domini cœpit vehementiùs admirari, quòd in tãto temporis spatio, quo adstabat Altaribus, tam immensam frigiditatis vehementiam non sentiret. Mirabiliter aperuit Dominus oculos admirantis, & maiori miraculo dubium admirationis eius absoluit. Fecit enim eam videre summum Sacerdotem, & verum Pontificem, Dominum IESVM, ex vna parte; & beatissimam Matrem ipsius, ex altera parte stare beatissimi Sacerdotis. Nec otiosi astabant, sed

Nota mirabiles eccl[esi]as Viri sancti sub Missæ Sacrificio.

Assistunt Christus & B. Virgo celebranti IOSEPH.

suo Ministro charissimo, in sacrosanctis mysterijs, inuicem ministrabant. Dexteram enim manum eius IESVS, sinistram MARIA tenebat; easque suo calefacientes attactu, frigoris eius vehementiam temperabant. Quid indignaris inuida incredulitas? quid fidelis charitas admiraris? Vide factum; & * prouisionis reuelatione poteris nec admiratione, nec inuidia commoueri. Tam manifesta est veritas, ut à quocumque inuido vel incredulo dubitari non possit, beatissimum Domini Sacerdotem, tantam vim frigoris non sensisse: hoc enim corporalium sensuum testimonio confirmatur. Quomodo enim si frigus, ut homo, sensisset, tot horis debilitatus homo in tanto frigore perdurasset? Sed perstitit, sed perdurauit: nec igni manus adhibuit; nec saltem contractione digitorum, aut frigus temperauit, aut passionis aliquod signum dedit: sed neque peractis mysterijs, in manibus signum
 algoris

* *Ecce*
pro visio-
nis.

ORDINIS PRAEMONSTR. ISI
algoris retinuit : relinquitur igitur,
quòd non sensit. Quòd autem frigus
non sensit, cuius credi potest gratia fa-
ctum, nisi Domini I E S V? Verè igitur
(etsi non fuisset reuelatione probatum)
manus tuas, Sacerdos dignissime, Do-
mini I E S V dignatio calefecit. Quis
dubitet etiam venerabilem Matrem
ministerium suo reddidisse Ministro;
quæ ipsi ignem, non solum corpus,
sed & spiritum inflammantem, à suo
vnico Filio suis potuit precibus impe-
trare? Credo, istam veritatem pio cor-
de videntem, de visione iucunda mi-
nimè admirari, aut dubitare debere.
Perfectis itaque in feruore cordis, &
corporis refrigerio, sacris Missarum
sollemnijs; accedens ad angelicum Sa-
cerdotem virgo contemplatiua, ei,
quid viderit, explicauit. At ille (sicut
semper auram humanæ laudis mira
prudencia declinare solebat) Ego hoc,
ait, non vidi: sed quia frigus non sensi,
sic posse fieri cogitavi. Per hoc quod

K 4   ait,

ait, Non vidi (quod utique corporali-
ter intelligendum est, quia nec corpo-
re nec corpora vidit) suam, negando,
humilitatem insinuat: in hoc quòd
ait, Cogitavi, spiritualis visionis indi-
cat veritatem. Qui ista mirando defi-
ciunt (quia & viri dignitatem, & dig-
nationem Domini IESU minimè
comprehendunt) non minùs mirari
poterunt, quæ subnecto. Quid enim
minus admirationis habet & miraculi
à prædictis, quod à fideli teste & ma-
gnæ opinionis audiuius, beatissi-
mam Virginem & Matrem Domini
visam fuisse suo Ministro, cum aureo
Calice (habente auream Crucem in
medio) adstitisse, cum suum vnicum
Deo Patri in beatæ Matris offerret
honorem; & tandem, aperto & dila-
tato pectore Sacerdotis, tantæ digni-
tatis Ministram, vnà cum Cruce &
Calice, in medio pectoris suscepisse.
Ego non multùm miror, eam in illud
pectus visam fuisse introire, in quo
per

*Aliacius-
dam de ce-
lebrante
IOSEPH
visio.*

ORDINIS PRAEMONST. 153
per dilectionis affectum & iugem
memoriã sine intermissione manebat.

CAPVT XLVI.

Quòd additi sunt vitæ suæ nouem anni.

VOLO (utinam & dignè valeam!)
aliud præfatæ Virgini & IOSEPH
commune miraculum enarrare; quod
nobis est testimonio vtriusque com-
pertum. Percusserat seruum suum,
imò filium prædilectum, ad suam
gloriam, infirmitate & graui & lon-
ga; quæ omnibus omnino ad mortem
tendere videbatur. Venit igitur Virgo
Christi, vt suum visitaret infirmum,
quem firmiter diligebat; & vt extre-
mum vale diceret morituro. Iacebat
autem tunc, dispositione diuina, in
quodam castello, vbi à Dei famulis,
sexus vtriusque, licitè poterat visitari.
Veniens autem Christi virgo, ami-
cum quidem humanitus est miserata
languentem; altiùs * cum multo do-
lore

* Fortè le-
gendum
tamen.

K 5

lore

lore ingemuit, quòd non esset præcessura, vel saltem comitatura pergentem, & ad vtriusque dilectum pariter profectura. Collecto igitur spiritu, spem concepit, iam etiam desperatum, Domini misericordia, ab ipsis posse mortis ianuis reuocari. Ventum est ergo ad orationem, & Domino IESU Christo pro vita, iam morientis, instantissimè supplicatum. Tandem itaque omnium exauditor, tanta fiducia & tanta instantia in precibus vigilantibus, semetipsum reuelare dignatus est, & sic alloqui procumbentem: Iam tuam petitionem exaudiui; & propter te, vitæ illius addidi quinque annos. At illa: Si petitionem meam exaudisti, inquit, non tantùm quinque (quos à te non petiui) annos, sed ei duodecim addere non recuses. Quid enim sunt quinque anni? Certè istis contenta non sum. At Dominus miserator & misericors, vt aliquantulum satisfaceret filix delicatæ (cuius spiritum contristare

tristare nolebat) Ecce, ait, dabo tibi, ad augmentum vitæ illius, nouem annos. nam in hac vita duodecim annis nullo modo permanebit. Illa verò nihil dubitās de oraculo, infirmo * quid acceperit reuelauit; alijsque aliud omnino sentientibus dixit, non esse tunc moriturum IOSEPH. Secuta est veritas veritatem, id quod prædictum erat, rerum euentu sequente. Contulit enim contra spem omnium; & in hac vita nobiscum terminum annorum à Domino præfinitum exegit.

*Nouē annis
IOSEPHO
grauiter
decumbētē
vita diuini-
tus pro-
longatur.
* Fortē
quid re-
sponfi.*

CAPVT XLVII.

*Quòd anima Virginis præsentata fuit
ei in Altari.*

ET quia iam illius habui Virginis mentionem, finem illius breui sermone contingam: hoc etenim pertinet ad commendationem IOSEPH. Beata igitur Virgo illam perfectam Sponsi sui præsentiam perfectè desiderans,

* *Fortè*
mortis.

derans, & supplicans vehementer, vt ante mortem IOSEPH * morti debitum concederetur exsoluere; & IOSEPH adhuc viuente migravit ad Christum. In hora autem defunctionis illius beatus vir iam sollempnijs Missarum intererat: nec de obitu illius ei quidquam fuerat humanitus reuelatum. Et, ecce, inter ipsa sacra & secreta mysteria diuinorum Sacramentorum, adstiterunt ei Angeli: qui ei sacrae Virginis, iam exemptam à corpore felicem animam præsentarunt; eiq̄ue corporalem eius obitum nuntiarunt. Contristatus de Virginis obitu, sed de gloriosa eius præsentatione lætatus, completis Missarum officijs, omnibus, qui aderant, recentem Virginis obitum nuntiauit: familiaribus verò, quomodo hoc sibi reuelatum fuerit, secretiùs reuelauit. Ecce, qualiter, etiam adhuc in temporibus nostris, Dei sapientia ludit in orbe terrarum; cuius deliciæ sunt esse cum filijs

Videt sub
Missâ ani-
am san-
ctæ Virginis

ORDINIS PRAEMONST. 157
filijs hominum. Ecce, qualiter in oculis nostris renouantur antiqua miracula, & spiritualium luce stellarum ista nox nostri temporis illuminata refulget: vt sit iam nox nostra sicut dies temporum exactorum, & noctis nostræ illuminatio inter diei delicias debeat computari.

CAPVT XLVIII.

Quòd visum est caput eius ardere.

COGOR, sed volens, sanctitati tuæ, Frater charissime, etiam virorum fidelium & nobis cognitorum testimonia* adhibere, ne te solum feminarum testimonio mirificum prædicemus; tamquam virorum testimonijs careamus, aut eadem suppressamus. Audiant ergo, sub compendiosa breuitate, quiddam satis mirificum, quod* de ipso IOSEPH (non ipso, sed Domino reuelante) cognouit. Stetit aliquando Dei Angelus (teste enim
Pro-

* Defectus hic erat in MS. codice, quem hoc pacto restituendum puto.

* Fortè quidam deest.

Malach. 2. Propheta, Sacerdos Angelus Domini exercituum est) iuxta Altare (non in tempore Sacrificij salutaris, sed alio, aliaque de causa) habens in manu sua librum positum super Altare; & in illum respiciens, aliquid meditando, legebat. Contigit in ipsa hora, Domino ordinante, superuenire Fratrem Ecclesiae nostrae conuersum, quem diligebat IOSEPH: qui & de ore ipsius, nonnulla de eis, quae tractata sunt, magnifica intellexit. Et respiciens IOSEPH stantem, vidit vultum eius tamquam vultum Angeli coruscantem; ipsius verò capitis summitatem similem carbonum ardentium & flamman-
 tium lampadarum. Ecce * verè viri veri Israëlitæ testimonium, viri iurati, viri omni exceptione maioris. Quid vobis videtur? Clament omnes, & clament singuli: Dignus testis; dignum testimonium. Dignus enim à digno laudatus est, & innocens innocentis testimonio probatus est. Qui enim vidit,

Facies beati IOSEPH quasi cincta lapidibus visæ est radios emittere.

*Fortè Ecce viri verè Israëlitæ.

ORDINIS PRAEMONST. 159
vidit, testimonium perhibuit de his:
& scimus, quia verum est testimo-
nium eius. Accedamus & nos corde
quo possumus; & comprehendamus,
si possumus, quale Domino holocau-
stum, illo sub tempore, fuerit spiritus
IOSEPH: quanto illum igne Spiritus
sanctus inflammauerit, cum ille cami-
nus interior intus in corpore non po-
tuerit latitare.

CAPVT XLIX.

De expositione Cantici canticorum.

HA B E M V S etiam Fratris alterius
testimonium (siquidem sancti-
tas viri virorum testimonijs astruen-
da) sed necessarium est vt praemittam,
quod ab ipsius IOSEPH mihi rela-
tione compertum est. Cœperat expo-
nere, & exposita in scriptum redigere,
Cantica canticorum; mirantibus no-
bis, & intra nos, & inter nos, aut præ-
sumptionem, aut simplicitatem eius
accu-

*MS. de-
rat iuxta.

accusantibus vehementer. Nondum enim plurimi noueram vitam & facta viri, * iuxta institutionem ipsius Domini I E S V, aut secundum monita beatissimæ Matris eius in omnibus ordinari. Dum igitur aliquando, occasione accepta, ipsum super hoc facto familiariter conuenissem; competentem excusationem non habens, coactus est dicere veritatem. Ait enim: Non temeritate aliqua, nec virium mearum præsumptione, vt creditur, nec simplicitate deceptus, (tamquam ignorans, quantum ingenij Tractatus iste requirat) opus istud aggressus sum, sed Matre Domini commonente. Ego verò, nequaquam sermonis breuitate & veritate contentus, modum reuelationis diligentius inquirebam. At ille; Videbam, inquit, & ecce, Mater Domini I E S V apparuit mihi, ferens manibus speciosam & spatiosam scutellam, in fundo * sui parum olei continentem. Et arridens blandi-

* Haud re-
tè in MS.
est legitur.

Iubetur à
Virgine
Matre ex-
ponere Cã-
ticum can-
ticorum.
* Fortè suo.

ORDINIS PRAEMONST. 161
dissimè dixit mihi : Et hîc modicum
tibi est, vt illud exhaurias, reseruatum.
Et adiecit dicere & docere: Quoniam
liber Cantici canticorum diuersorum
expositionibus pænè penitus est ex-
haustus; hoc modicum tamen (quod
ad similitudinem huius modici olei
adhuc superest) à te, ad commendatio-
nem meam, est necessarium exhauriri.
Tantæ igitur Auctoris commonitio-
ne, & tantæ commonitricis auctori-
tate confusus, mihi importabilem as-
sumpsi laborem; magis eligens igno-
rantia hominum, quàm Matri Do-
mini displicere.

C A P V T L.

Quòd scribens non est visus à Fratribus.

EVESTIGIO est testimonium sub-
nectendum, valdè mirabile dictu,
& ad credendum difficile; sed est non
vnus solus huius veritatis assertor, vt
in ore duorum vel trium testium fi-
dem

dem verbum mirabile nanciscatur. Aggressus exponere & scribere in persona ROSÆ speciosæ, Columbæ formosæ, (Rosæ sine spina, Columbæ sine felle) Cantica canticorum, in locum solitarium se * reclusit; vbi nec clamantium insolentiâ turbaretur, nec multorum frequentaretur accessu. Ibi sæpissimè suæ debilitatis continuæ, & quotidianæ infirmitatis oblitus, tanta spiritus vehementia raptabatur, tanta fruebatur contemplationum dulcedine, tanta sacræ Scripturæ (quam tractabat) ebrietate potabatur; vt miserum omnino traderet obliuioni corpusculum, & horam vel cœnæ vel prandij (quam anxius cum puerulis præuenire consueuerat) vel minimè cogitaret, vel ignoraret omnino. Extædiati nonnumquam Fratres, qui in Refectorio ministrabant (cùm etiam ad secundam mensam ministrantium venire tardaret) iuerunt ad locum solitudinis, vbi illum solitum sedere cognoue-

* Legendū
reclusit, et-
si in MS.
haberetur
reclusit.

nouerant: & cum non inuenientes, vel
 potiùs non videntes (ibi enim erat, li- ^{Præfens}
 cet minimè videretur) nimia expecta- ^{fapè à præ-}
 tione commoti, cœperunt verbis ali- ^{sentibus nõ}
 quantulùm durioribus culpæ præ- ^{videtur.}
 sentem, quem putabant absentem,
 & recedere indignantes. Quos ille suo
 tempore profecutus, cum venisset ad
 eos, cœpit verba eorum ex ordine re-
 plicare, & commotionem animi re-
 prehendere; & à motu iracundiæ, & à
 verbis inordinatis, cum lenitate con-
 sueta, monuit eos de cetero tempera-
 re, si iram IESU & ROSAE Matris
 eius declinare curarent. At illi, nimia
 admiratione cōmoti; Vnde, inquit,
 verba nostræ commotionis potuisti
 cognoscere, cum te præsentem mini-
 mè viderimus? Ille verò, vt eos in ali-
 quam cognitionem veritatis induce-
 ret; Ego, inquit, verba vestra, non ali-
 quo referente, sed memet audiente,
 cognosco: à quibus, rogo, vos de cete-
 ro abstinere.

CAPVT LI.

*Miro Dei fauore, ne in Contemplatione
turbetur, sæpè à præsentibus non
videtur.*

* Fortè
deest pluri-
bus.

NEC vna vice contigit eum, licet præsentem, à præsentibus non videri; vt veritas tanti miraculi (quæ etiam * testibus cõfirmatur) nulla posset tergiuersatione celari. Deuotione Fratris, qui in Refectorio ministrabat, & familiaritate confisus, in ipso sibi Refectorio elegerat sessionem; in quo post prandium tempore æstiuiali, & post cœnam tempore hiemali, toto pænè die potuit contemplationi studioque vacare. Ibi nonnumquam à Fratре intrante & exeunte, ianuamque claudente, minimè visus est: ita vt intrans summoperè miraretur, se non inuenire, quem reliquerat; rursusque regrediens non minùs stuperet, se eum reperisse, quem se ibi non reliquisse
puta-

ORDINIS PRAEMONST. 165
putabat. Clausura enim ostij talis erat,
vt ab aliquo interiùs existente aperiri
non posset ; ne quisquam existimet
eum Fratre ignorante egredi aut re-
gredi potuisse. Vnde aliquando, cùm
Frater exiret clausurus ianuam , nec
eum præsentem adspiceret, (existimãs
tamen quòd posset intus esse , sicut
heri & nudius tertius) clamauit aperte:
Iam, si intus es, Ô I O S E P H , te mani-
festa; ne, clauso ostio, exire non possis.
Tacente I O S E P H , ac illo Refecto-
rium exire parante , & iam clauem
feræ inferente, clamare cœpit post ter-
gum eius: Parce, inquit, claudere; iam
enim tecum egredi paratus sum. At
ille admirans & stupens vehementer;
Sic te, inquit, me egrediente, de cetero
non prodideris , per totum diem te
oportet clausum intrinsecus remane-
re. Ille verò secundùm consuetudinem
suam volens dissimulare quod negare
non poterat ; Quare, inquit, me non
vidisti, qui coram facie tua sedi ? Ecce

L 3   testi-

testimonia virorum, Fratrum Ecclesie Steinueldensis, à quorum ore, ea quæ scribo, te teste, Domine I E S U, in meum * deduxerunt auditum; ne forte minus fidei & credulitatis acquirant, si in tertiam vel quartam putentur transisse personam, antequam scripturæ fuerint commendata, aut si dubio recitetur auctore. Nec rarum fuit, imò pænè quotidianum, ipsum à Fratribus per omnes angulos officinarum Monasterij studiosè quæsitum, minimè fuisse repertum; &, quando ei placuisset, cum admiratione eorum, fuisse * reuersum. Nos quoque tantum miraculum non perfunctoriè transeamus, sed quantum possumus in ipsius intremus mysterium: & corde studioso quæramus, quantæ subtilitatis spiritus eius fuerit; quàm perfectè ad illud inuisibile & incircumscriptum lumen diuinum accesserit; quàm totus in interiora velaminis, in potentias Domini, in illud secretissimum Domini

* An forte
defluerunt?

* Forte
reuisum
pro iterùm
uisum.

Psalm. 70.

mini sanctuarium introierit; cum etiam corpusculum eius corruptibile tantæ fuerit subtilitatis effectum, ut à præsentibus videri non posset. Quàm totus in cellaria Regis, in cellam Sponsi ^{Cant. i.} vinariam, ipso Sponso introducente, in lætitia & exultatione introierat! quàm totum sese sub umbra ligni vitæ, quod est in medio Paradisi, absconderat, & fructus eius edebat; vinumque vitis veræ in cordis iucunditate bibebat! Quàm dulciter, post illum languorem amatorium, (quo diu continueque languerat) post illud, mortiferum nescio si dicam, siue vitiferum vulnus Charitatis, (quo dulcissimè & fortissimè percussus, & mortem bonam tentationum & molestiarum mortificatricem inciderat, nihilominus & vitam meliorem, intellectus & saporis intimi viuificatricem, acquisierat) quàm dulciter, inquam, & quàm totus in illis incomprehensibilibus Sponsi amplexibus, in illo inte-

reriori cubiculo soli Sponsæ obdormie-
 rat peruo; ipso Sponso cum in suæ
 Pfalm. 30. speciei, sui vultus speciosissimi absco-
 dito abscondente, & filias Israël ad-
 Cant. 2. iurante, ne suscitarent neque facerent
 euigilare Dilectam, donec ipsa vellet.
 Quid enim tibi videtur dixisse Spon-
 sus, Dilectum etiam corporaliter abs-
 condendo, nisi quòd non suscitaretur
 ab inquietis; neque euigilare, nisi vo-
 luntariè, cogeretur? Quid, Fratres, mi-
 ramini, si talis horam prandij & re-
 fectionis corporalis non sentiat, qui
 Pfalm. 33. gustat & videt quàm suavis sit Do-
 minus, & quanta sit multitudo &
 Pfalm. 30. magnitudo dulcedinis Domini, quam
 abscondit timentibus se; perficit eis,
 qui sperant in se; absconditè quidem
 & perfectè largitur diligentibus se,
 quos in lumine vultus sui abscondit à
 conturbatione hominum, in taberna-
 Pfalm. 41. culo suo illo, vbi tantùm auditur vox
 exultationis & cõfessionis, sonus festû
 celebrantis, protegit à contradictione
 lin-

linguarum? * Siquid, anima mea, conaris; certè non peruenis, certè non apprehendis: quantò minùs scribendo & garriendo ad illam requiem alios introducis? Benedic tamen, anima mea, Dominum, & omnia interiora mea Nomen sanctum eius: quia mirificauit misericordiã suam facere cum IOSEPH: & congratulare ei: & hæc sit portio gaudij tui, vt gaudeas cum gaudente IOSEPH; & hæc ad præsens satietas tua, vt (quantum potes) videas satiari IOSEPH; & hæc requies tua, vt cõsideres in amplexibus Sponsi requiescentem IOSEPH. Solus ad gaudium istud non intret, solus de delicijs istis non gustet, solus requie somni huius minimè perfruatur Frater ille, maiorem se æstimans, inuidensque minori; qui magis in agro corporis, spinas & tribulos germinante, diligit conuersari peruersus, quàm intrare ad conuiuium Fratris minoris, vbi audiat symphoniam & chorum, &

* Fortè
Ecquid, anima mea,
conaris?

Psal. 102.

Luc. 15.

L 5 hædo

170 VITA B. IOSEPH
hædo lasciuia despecto, vitulum co-
medat faginatam.

CAPVT LII.

*Quòd apparuit ei Dominus ferens secu-
rim in manu sua.*

* A mira-
bilibus le-
gèdum, et si
Ammira-
bilibus ha-
beretur.

A*MIRABILIBVS testimonijs (qui-
bus coram pluribus testibus San-
ctum suum mirificare curauit Domi-
nus, faciēs mirabilia) ad ea, quæ ab ipso
IOSEPH de ipso audiuius, redea-
mus. Puto testimonijs præcedentibus
ita percussas esse & contritas inuiden-
tium & detrahentium frontes, vt ultra
ipsi IOSEPH dicere non præsumant:
Tu de teipso testimonium dicis; testi-
monium tuum non est verum; cum
Psal. 91. testimonia eius credibilia facta sint
nimis. Audiamus igitur & credamus
veritatem; & nos audire & credere
gaudeamus. Dispositione diuina in
quodam aliquando Monasterio mo-
rabatur, quod multis & diutinis tri-
bula-

ORDINIS PRAEMONST. 171
bulationibus agitarum est, & crebris
disciplinæ Dominicæ percussionibus
ad extrema perductum. Nomen au-
tem Monasterij ideò reticemus, ne de
aliquo videamur infamiam seminare.
Motus ergo misericordia super Mo-
nasterij contritione I O S E P H (in quo
conterebatur & ipse, qui cum infir-
mantibus didicerat infirmari) inuali-
dam causam sibi, validus Orator, &
non in legibus hominum, sed in lege
Domini (quæ Charitas est) peritissimus
Aduocatus, assumpsit: & sumpto thu-
ribulo orationis incensæ, & hausto
igne charitatis ardentis, inter Deum
viuentem & homines mortuos pecca-
tis medium se obiecit, nitens suauissi-
mo deuotæ orationis odore senten-
tiam iam egressam seueri Iudicis vin-
dicisq̃ placare. Cumq̃ in spiritu
humilitatis, & animo contrito, non
desisteret ante faciem Domini intro-
ire; tandem & ipse Dominus I E S V S
ad eum venire, & ad orantem introire
digna-

dignatus est. Venit autem, non vt ex-
 auditor orantis, sed vt vindex seueris-
 ſimus delinquentis. Tremebundus
 enim, & in vultu totius seueritatis ap-
 paruit, ferens manu securim acutam,
 tamquã eandem Ecclesiam radicitus
 excisurus, & funditus euersurus. Terri-
 tus, supra quàm dici potest, ad tam ter-
 ribilem Domini venientis adſpectum
 amabilis interceſſor, tremens & pauẽs
 ad genua prouoluitur irascentis; &
 quibus potuit, precibus, lacrymis &
 gemitibus, tentauit manum continere
 minantis. Cui Dominus in magna ſe-
 ueritate, Surge, ait, & adſpice, pro qui-
 bus intercedas. Conſidera & cognoſce
 totũ hunc locum nihil viriditatis ha-
 bere, niſi quantum occupãt pedes tui;
 & vide qualem cauſſam defendas. Sur-
 gens IOSEPH, & verborũ Domini ve-
 ritatem agnoſcens, pauimento iterũ
 ſe proſtrauit, & non ceſſauit à preci-
 bus; donec, Domino aliquantulũ
 placato, vocem Domini, ſe conſolan-
 tis,

*Agit cauſ-
 ſam Cœno-
 bij cuiuſdã,
 corã Chri-
 ſto illud ex-
 cidere vo-
 lents.*

ORDINIS PRAEMONST. 173
tis, audiret: Ista quidem Ecclesia misericordia se reddidit indignam; sed, propter te, manus iustissimæ ultionis meæ suspenditur ad tempus.

CAPVT LIII.

Quòd languens non indignit necessitate naturæ.

BENEFICIA Dei, quibus super humanam naturam auctus fuit noster IOSEPH, huius Capituli breuitas explicabit. Decubuit aliquando, vt putabatur, corporis infirmitate consueta, & (vt postea veriùs comperitum est) languebat, Charitatis iaculo vulneratus. Iacuit itaque super stratum suum toto triduo continuato, ita vt nullus omnino per totum tempus illud ad ipsum accederet gratia visitandi. Solebat enim ipse & hoc mihi sæpiùs replicare, quòd aliquando hominum gratia ita fuit ab ipso sublata, vt quibusdam, quidquid ageret, penitens

tus

tus displiceret; alij verò, quidquid ei accideret, non curarent. Cùm ergo sic sine visitatione iaceret; venit tandem ad eum Frater quidam, cuius iam sepè in hoc scripto feci sine nomine mentionem: & decumbentem inuenit. Cui Frater; Quid est, inquit, quòd sic decumbis? Languedo, ait. Ille; Quanto, inquit, tempore languisti? Respondit: Triduum iam est, quòd ab hoc lectulo non surrexi. At ille; Numquid, ait, non surrexisti etiam ad necessitatem naturæ? Respondit IOSEPH: Ego quidem scio, nequaquam me per triduum resurrexisse: sed, propter Deum, subleua me; & vide, ne fortè aliquid inhonesti acciderit nescienti. Hoc autem dicebat, volens inducere Fratrem, vt ab huiusmodi inquisitione cessaret; ne hoc incredibile secretum fieret manifestum. Sustulit ergo eum, vt petierat, lectulumque respexit; sed nihil indecori nec indecoris est inuentum. Tunc Frater ille, qui iam consue-

tudi-

ORDINIS PRAEMONST. 175
tudine doctus erat secreta sua rimari,
& nihil circa eum fieri sine causa;
Rogo te, inquit, ne abscondas à me
mysterium hoc. Quid est, quòd toto
triduo decumbens, nullis naturæ ne-
cessarijs eguisti? At I O S E P H, Fratris
familiaritate deuietus, precibusque
constrictus, aperuit veritatem. Ego,
inquit, quando naturali infirmitate
decumbo, naturæ necessitatibus me,
sicut & te, & quemuis hominem, est
necessarium subiacere. Cùm verò Do-
minus I E S U S mihi languorem im-
mittit, ab omnibus naturæ necessarijs
liber existo. Verè liber, quem Dei Fi-
lius liberauit: verè liber, qui in sanctis
languoribus suis potuit naturæ præ-
ceptis minimè subiacere. Quantam,
putamus, sanitatem spiritus in his lan-
guoribus consecutus est, in quibus
corpus sic euaserat omnia detrimenta
naturæ? Si corpus tantæ fortitudinis
existit, vt nec refectione nec euacua-
tione indigeat; spiritus quomodo ve-
geta-

*Languens
IOSEPH
amore diui-
no, natura
necessitati-
bus non vi-
debatur
subiectus.*

getatur? Corpus, vas stercorum, esca vermium, super hominem, super naturam est, gloriam hominis iam glorificati prætendit; quantum proficit spiritus, quantâ gloriâ sublimatur? O si videre liceat, sapere, & gustare, qualis sit iste languor, qui tantas vires etiam corruptibili corpori administrat! O si mori liceat hoc languore! Benedictus es tu, Domine I E S V, Pater Rectorque naturæ, qui abscondisti hæc à sapientibus & prudentibus, & tuo ea Paruulo reuelasti.

CAPVT LIV.

Quòd bibit de lagena vacua.

CREDO, non minùs mirabile & naturæ contrarium, quod subiungo. Quia Domini Benedictus, in tanta debilitate corporis, quam sustinuit in itinere, nec equo nec aliquibus vehiculis vtebatur: consueuerat paruum secum portare lagunculam, trium hau-

haustuum quatuorve capacem; ut quando praenimio labore & aestu intolerabili procedere non valebat, corpusculum nimis exhaustum aliquantulum recrearet. Secundum hanc igitur consuetudinem, iam appropinquante tempore resolutionis suae, cum quodam admodum religioso viro, laico tamen, seruus Domini ambulabat: & cum iam omnino fatiscentibus artibus caderet in defectum, confedit, & porrigi sibi lagunculam postulavit. Cui socius itineris sui ait: Iam de ista laguncula non bibetis, quia exhausta est. Ait I O S E P H: Oro, fac mihi duos calamos, quos per orificium lagunculæ in fundum eius immittam; si forsitan ibi aliquam guttam inueniam, quæ me aliquantulum refocillet, quia iam totus in defectu sum. At ille, licet sciret, nihil remansisse humidi in laguncula; obtemperavit tamen, & factos calamos porrexit I O S E P H. Quos ille mittens in

M   fun-

fundum lagunculæ, hausit vinum, quantum cum calamis poterat exhauriri. Et dixit socio suo: Accipe, & bibe

* Hoc videtur velle dicere: Credidit Frater laicus, se opinione deceptum; vinumq; a se fortasse non ita totum iam antè fuisse epotatum, ut non potuerit hausit superesse: ideoq; lagunculam, ut biberet, ori applicauit.

tu. * Credidit ille se deceptum, eò quòd fuisset aliquid in laguncula; & ori, ut biberet, applicauit. Sed, cum trahentem per calamos, nihil sequeretur omnino; comperit se non fuisse deceptum: dixitque ad IOSEPH: Quid bibitur, vbi nihil penitus inuenitur? Respondit: Tu nihil omnino scis. Et, accepta lagena, ait: Verte in partem hanc, ut inuenias. Et bibit etiam secundò: porrexitque ministro. Tentauit ille iterum; sed nihil inuenit. IOSEPH verò iterum, cum quadam iucunditate exprobrans ei quòd nihil inueniret, accepta laguncula, bibit & tertio; nihil penitus inueniente ministro: quia verè naturaliter nihil erat. Quòd autem vir plenus gratia vinum inuenit, vbi non fuerat; illius gratia factum est, qui cuncta creditur creasse de nihilo, & qui Electo suo tam inauditum

Mira sanè sunt hæc, ex laguncula vacua hausit vinum.

ditum voluit miraculum non deesse. Mirentur alij elementorum mutationem, absentium cognitionem, praesentiam futurorum, sanitates languentium; etenim haec mirabilia sunt: ego nihil tantum admiror horum, sicut de nihilo aliquid factum esse. Vnde enim in vasculo vinum est inventum, vbi nihil dimissum fuerat; nisi operante folius potentia Creatoris?

CAPUT LV.

Quòd praedixit locum sepulturae.

DVM in talibus, & multò pluribus mirabilibus, circa seruum suum suas Dominus virtutes ostendit; etiam spiritu prophetiae eum magnificare curauit. Nam cum dissolutionis suae tempus desiderabile immineret; eodem anno quidam de Fratibus, cum post Matutinas Laudes, pausantibus ceteris Fratibus, Ecclesiam introisset, & Officij matutinalis debi-

M 2 tum

tum (à quo abfuerat) implere cœpisset, audiuit à latere suo in medio Monasterij fieri sonitum vehementem; ita vt totus concuteretur horrore, & expauesceret vehementer: nec minùs mirabatur, ex qua causa sonus tam insolitus in loco posset accidere, vbi nihil erat talis materiæ, cuius ruinâ talis posset sonitus generari. Itaque orationibus adimpletis, non sine admiratione recessit; & misit Dominus in cor eius, vt hoc, quod audierat, referret ad IOSEPH; si fortè per eum Dominus sibi huius rei mysterium reuelaret. Manè itaque factò (sicut Dominus voluit) factus est IOSEPH obuius procedenti: cui statim Frater explicuit quid audisset; & petiuit sibi referri, si sciret quid tantus sonitus portendere potuisset. At IOSEPH subridens; Ego, ait, tibi, quid hoc factum significet, * manifestabo. In eodem loco, vbi ille strepitus est auditus, quidam sepelietur tempore procedente:

ad

* MS. habebat manifestato, sed legendum manifestabo.

ad cuius sepulchrum magnuserit con-
 cursus, & magnus tumultus homi-
 num audietur; quem Dominus per il-
 lum sonitum, quem audisti, voluit
 praesignare. Certè valdè manifesta fa-
 cta est veritas prophetantis; ad ipsius
 tumulum (ipse enim ibidem tumula-
 tus est) ruentibus populis. cateruatim,
 remedium sanitatis quærentibus; siue
 cernere cupientibus & audire, quæ
 per eum Dominus mirabilia opere-
 tur. Prædixit quoque ante plures an-
 nos, Ecclesiam Steinueldensem multis
 tribulationibus fatigandam; cuius rei
 veritas iam per experientiam nimiùm
 est probata. Promisit etiam eidem Ec-
 clesiæ post tribulationum angustias,
 felicia tempora successura: quæ in spe
 & desiderio exspectamus, & exspecta-
 bimus patienter, nihil de oraculo
 dubitantes.

*Prædicit
 euentura
 post obitum
 suum.*

M 3 CA-

CAPVT LVI.

Quòd prædixit mortem suam.

FELICIS etiam resolutionis suæ tempus sibi non fuisse incognitum, ipse quibusdam patefecit indicijs, quæ breuiter explicamus. Circa idem tempus, quo de sepulturæ loco (sicut præmissimus) prophetauit, accessit ad quosdam de Fratibus, qui sibi maiori erant familiaritate coniuncti; & de quibus habuit fiduciam specialem, tam pro communicatione quorundam secretorum suorum, quàm pro singularitate deuotionis ad Deum. Nam de nullis Fratibus, qualis vitæ fuissent, vel essent, ipsum non dubito ignorasse. Accessit enim quadam die ad quemdam de Fratibus (cuius omnino notitiam habeo, sicut meipsum) qui in sæculo dies primæ iuuentutis exegerat, antequam Religionis habitum assumpsisset. cui dixit: Dignum est,

ORDINIS PRAEMONST. 183
est, vt hunc Psalmi versiculum; Boni- ^{Psal. 118.}
tatem fecisti cum seruo tuo; quoties
cumque protuleris, magnam cordis
deuotionem apponas. Quod cum ille
non intelligens diceret, non solum il-
lum versum, sed & sequentem, & om-
nem Orationem cum magna deuo-
tione dicendam; vt intentionem suam
pleniùs declararet, & vt Fratrem ad
cognitionem suimet, & ad agendas
Deo gratias incitaret, subiecit: Est &
alius alterius Psalmi versiculus, qui
quoties à te cantatur, singulari debet
intentione & deuotione cantari: Quia ^{Psal. 85.}
misericordia tua magna est super me:
& eruisti animam meam ex inferno
inferiori. quasi diceret: Intellige, quòd
hæc est Domini bonitas, quam tecum
fecit; quia eruit animam tuam ex in-
ferno inferiori, in quo iam eras per
meritum culpæ, non per passionem
pœnæ. Stupet adhuc Frater ille, vitam
suam peccatricem, dignam supplicio
inferioris inferni, beato viro reuela-

M 4 tam

tam fuisse, quam non ab homine poterat didicisse. Non ergo ad hunc, & sui similes, sed ad alios maioris innocentiae & deuotionis, imminente tempore suae resolutionis, accessit, & humiliter supplicans ait: Ecce, cuiusdam Sacerdotis, amici nostri, finis appropinquat: rogo vos propter Deum, vt illum orationibus vestris Domino commendare curetis. Quærentibus de persona, non aperuit quis esset; hoc solum ait: Quia citius per experientiam cognoscetis. Ecce Propheta magnus, de præteritis, præsentibus, & futuris. quod verum esse, si attentionem apponas, ô Lector, poteris inuenire. Et quidem tam præteritorum quàm futurorum ipsum habuisse notitiam, præsentis Capitulo declaratur; in quo & præteritam Fratris vitam peccatis obnoxiam cognouisse cognoscitur, & sui exitus horam & locum sepulturæ secundæ non ignorasse probatur. Præsentis quoque temporis, in his quæ
sibi

*Obitum
suum præ-
dicat.*

ORDINIS PRAEMONST. 185
sibi erant absentia, eum habuisse scientiam, illo * Capitulo declaratur, vbi * Cap. 47.
praesentata sibi super Altare anima virginali, ipsius Virginis cognouit & praedicauit excessum.

CAPVT LVII.

De tentationibus eius.

GRATI Deo & amabilis viri, non solum virtutes & gratias singulares, verum & tentationes & infirmitates, perfectiuras virtutum, ad consolationem tentatorum & infirmorum euoluere dignum duxi; vt dicti Apostolici, etiam in Fratre nostro, veritas comprobetur, quia diligētibus Deum Rom. 8.
omnia cooperantur in bonum; & quod virtus in infirmitate perficitur. 2. Cor. 12.
Appropinquante igitur tēpore transitus sui, quo vocaretur ad Regnum is in quem verē aduenerat Dei Regnum; Lucæ 11.
inconsuetis illum tentationibus Dominus titillauit, quas antè per experientiam
M 5 rien-

*Sub mortē
insolitis affligitur tē-
tationibus.*

rientiam minimè recognouit. Nec reor aliam fuisse caussam tentationis huiusmodi, quantum ad se; nisi vt humilis humiliaretur adhuc, & iustus iustificaretur adhuc. In alijs verò alia causa fuit; videlicet vt etiam scirent in tentatione sperare, & manum Domini nos non ad consumptionem, sed ad consummationem ferire. Fuit autem hæc carnalis tentatio, comparatione nostrarum tentationum, parua quidem, & quasi nulla; sed, respectu suæ Angelicæ puritatis, maxima videbatur. Permisit etiam cum Dominus alijs importabilibus tentationibus infra diuina mysteria fatigari, diabolo sibi imagines muscarum, & maximarum aranearum (quarum magnitudo nobis est incognita) ostendente, & viri deuotissimi animum perturbante. In tantum verò talibus fuit phantasijs & tentationibus fatigatus; vt propter hæc etiam ab Altaris ministerio aliquando abstineret. Post aliquod tempus
ad

ad aliquem de Sacerdotibus, Fratribus nostris, accessit humiliter; & quas patiebatur molestias, ei miserabiliter est conquestus. Et subiecit: Ecce, ad te missus sum, ut ab his molestijs, quas patior, curer à te. Territus Frater ille, qui se sciebat multò minorem illo in meritis; Quis ego sum, ait, ut à tentationibus tuis te curem? Respondit: Certè ad te missus sum, ut insidias diaboli coërceas à me. Videns Frater ille instantiam deprecantis, simul & memor cuiusdam infirmantis, qui (sicut legitur in Dialogo) non fuit curatus à B. Petro, cuius suffragium flagitabat, sed ad quemdam multò minoris meriti, ad * Abundium, mittebatur, à quo & curatus est; beati viri infestatorem dæmonem, non in suis meritis confisus, sed in Domino adiuravit: nec eum postea ab huiusmodi molestijs comperimus fatigatum. Gratias tibi, Domine: qui infestantis inimici iacula, probationem fidelium

tuo-

* Legendū
omnino
Abūdiū,
etsi scriptū
haberetur
Acontium,
& postmo-
dū correctū
fuerit ad
cōlocium.
Videatur
lib. 3. Dia-
log. S. Greg.
c. 25. & in-
ferius No-
tationes
nostra.

*Demoni
inacula ver-
tit Deus
suis in
triumphum.*

tuorum esse voluisti, & non vulnera: qui talem tuis tribuis pro labore mercedem, vt nullum tuorum fuisse gaudeat hostis imbellem: quinimò perpetuum eis largiris triumphum, vt tuis sint fidelibus in exemplum; dum tentati, in humilitate liberati, in tua charitate * firmentur.

* Fortè
firmentur.

CAPVT LVIII.

De receptione gratiæ quam perdiderat.

HABVIT Sacerdos Domini quemdam iuuenem, in habitu Canonico Regulari, in Monasterio monialium Cistertiensium, Domino seruientem: qui admodum sibi magna charitate deuinctus, cùm ad idem Monasterium veniret, in diuinis sibi ministrare consuevit. Præceperat autem eidem iuueni Dei seruus, ne post peracta Missarum sollemnia sibi loqui, aut aliquid ab eo sciscitari præsumeret, donec ipse eum prior alloqui voluis-

ORDINIS PRAEMONST. 189
voluisset. Quadam itaque die, dum
post perceptionem consuetæ gratiæ,
peractis sacris mysterijs, recederet ab
Altari, gratiam, quam habere consue-
uerat, citiùs quàm speraret, amisit.
Euentu territus inconsueto (vt sibi
semper suspectus esse consueuerat) ali-
quid se in gratiæ collatorem deliquis-
se timebat: & cùm in nullo eum con-
scientia remorderet, incidit mèti eius,
quòd fortassis, volente Deo, secretum
suum præfato familiari suo commu-
nicare deberet. Conuersusque ad Do-
minum; Domine, inquit, si tuæ est vo-
luntatis, vt secretum hoc huic tuo fa-
mulo debeam reuelare; iam per eius
merita, reddere digneris mihi gratiæ
tuæ solatium, quod amisi. Vix verba
finierat; & ecce, dulcissima vehemen-
tia, vehementissimaque dulcedine, re-
dijt odor mirificus, quem amiserat:
quo eum credimus quotidie fuisse de-
tentum, cùm in Altaris administra-
tione tardaret. Nihil enim aliud, præ-
ter

*Odor miri-
ficus eum
calitus re-
ficat.*

190 VITA B. IOSEPH
ter illud, pro certo potuimus compe-
rire; quod tamen cum non solummo-
dò credimus tenuisse. Tunc accedens
ad iuuenem sæpè dictum, quod eue-
nerat, enarrauit: sed sub seueritate pro-
hibuit, ne, quàm diu viueret, secretum
hoc cuiquam præsumeret publicare.

CAPVT LIX.

*Cùm caput
hoc omnino
sit idè cum
33. videtur
aliunde de-
sumptum,
vel ab alio
descriptum
qui vitam
S. ENGEL-
BERTI cõ-
scripsit.
Vide infe-
rius Nota-
tiones no-
stras.*

*Videtur
hinc posse
colligi, au-
ctore huius
Capitis nõ
fuisse Cano-
nicũ Stei-
neldẽsem.*

*De præostensa B. IOSEPHO B. EN-
GELBERTI cede, ex alio Tractatu
testimonium.*

SVBNECTERE autem dignum duxi,
sin calce huius Libelli, ad omnium
eorum, quæ præmissa sunt, corrobo-
rationem, manifestam visionem Dei
Sacerdotis, Fratris IOSEPH, in Eccle-
sia Steinueldensi, Ordinis Præmon-
stratensis, Coloniensis Diocesis: cui
visioni tantò firmior fides est adhi-
benda, quantò præfata Ecclesia viros
religiosos semper habuisse dignosci-
tur; præsertim cùm & idem IOSEPH
(cui

(cui hæc visio reuelata fuit) tam bonæ fuerit opinionis, tamque probatæ conuersationis, vt de testimonio ipsius nequaquam debeat dubitari. Cùm igitur Ioseph noster staret sub nudo aëre in prima vigilia noctis, & more solito preces Altissimo devotas effunderet; circumfulsit eum lux ignea magnæ claritatis. Ipse verò timore correptus, direxit aspectum versus Aquilonem: & ecce, in eadem plaga cæli vidit cælum apertum, vnde lux illa emicuit; & iuxta aperturam gladium latum quidem, sed breuem. Cùmque eadem hora Luna naturalis in Meridionali plaga multa claritate fulgeret; vidit in Aquilone aliam similitudinem Lunæ, cuius claritas tanta fuit, vt naturalem Lunam ferè penitus obscuraret. Quæ paulatim *apertura, quæ patuit in Aquilone, in cælum recepta est: & statim gladius ille, qui in eadem regione videbatur, disparuit. IOSEPH verò visione perterritus, cùm ad lectū

pro-

* MS. habebat aperturam, sed legendum apertura, aut certè deesse videtur appropinquans.

proprium rediisset, & cum nimia admiratione, quid hæc visio portenderet, in animo anxius volutaret, nec plenè dormiens, nec perfectè vigilans; audiuit vocem claram, sibi manifestè dicentem: Quod vidisti, mortem significat ENGELBERTI, Colonienfis Archiepiscopi; & ita gloriosè, vt vidisti Lunam illam in cælum recipi, ita anima eius, in egressu corporis suscipietur in cælum, & ita gloriosè fulgebit coram Domino. Sed iam dictus IOSEPH, voci, sibi visionem exponenti, minimè credens (quia credebatur sibi aliqua phantasia illudi, eò quòd hominem illum in carnis voluptatibus enutritum, & maximè in eminentia sæcularis dignitatis excellentem, nequaquam crederet, de tanta gloria temporali ad æternam gloriam in momento transferri) exemplo Zachariæ, verbis Angeli minimè credentis, fuit ad credendum compulsus. Nam beatissimo Martyre per martyrium

* MS. habebat tenuit, sed erat superfluum.

ORDINIS PRAEMONST. 193
rium consummato, vehementi oculorum dolore correptus, cum ad sepulchrum eiusdem Martyris, secundum consuetudinem, cereos misisset ocellos, pristinam meruit protinus recipere sanitatem. Sicque vir sanctus postea cognouit, indicio eorum qui passionis locum, respectu loci illius in quo viderat visionem, agnoscere, & ipsi demonstrare potuerunt, super eundem locum sibi visionem ostensam, in quo gloriosus Martyr in breui postea calicem salutaris passionis bibiturus fuerat. Ostensa autem fuit haec visio viro sancto non per somnum vel alium excessum, sed vigilantibus: anno gratiae millesimo ducentesimo vigesimo quinto, circa Festum S. Gereonis.

Deest huic Tractatui felix obitus Viri sancti, adeoque remansit imperfectus; nisi forte propterea Auctor eundem non adscripserit, quod diffusè satis in sequenti Tractatu, qui primo scriptus est, de eo egisset. Vide Notationes nostras.

N TRA-

TRACTATUS
ALTER:

quo, post compendiò recensitam
B. IOSEPH vitam, felix eius
obitus & Translatio, cum mi-
raculis quamplurimis, con-
tinentur.

*Ex vetustis Steiueldensis ac Marchtal-
lensis Ecclesiarum membranis.*

Pfal. 150.

** HER-
MANNI
rubroductu
quasi dele-
tum erat.*

*At supra
cap. 21. ha-
betur, eum
nunc duo-
rum alte-
ro, nunc
utroque
nomine vo-
catum.*

AD laudem nominis tui,
laudabilis IESU CHRI-
STE, qui non solum in
Maiestate tua mirabilis,
verum etiam in Sanctis tuis gloriosus
appares (propter quod etiam in Sanctis
tuis te laudare monemur) praesentem
schedulam, de tanto numero miracu-
lorum, quae per merita serui tui, Fratris
* HERMANNI IOSEPH (cuius corpus-
culum

culum in Steiueldensi Ecclesia requiescit) operari dignaris, conscribere curau; & ad laudem tuam, benigne Deus, mentes legentium excitare, qui non cum inuidia tabescente iter habet, qui aliorum profectum suum putant esse defectum, sed vera charitate cogente, gaudere cum gaudentibus, & flere cum flentibus didicerunt. Te ergo teste, qui es in caelo testis fidelis, Domine IESV CHRISTE, ea quae vel ego ipse vidi, vel ab his qui viderunt, & verè sciuerunt, veraciter intellexi, praesenti schedulae, quantum breuitas temporis permisit, fideliter annotaui: omiſſis plurimis, quae in alio Opusculo (si tu, summe Opifex, annueris) plenius, lucidius, dulciusque tractabo. Omitto igitur, quomodo ab ineuntis aetatis primordijs puerum purissimum, in benedictionibus dulcedinis, Gratia diuina praeuenerit: *quam dulcibus, licet puero, conuenientibus reuelationibus, se nostro

Tractatus hic de obitu, translatione & miraculis beati Viri, ante praecedentem de eius vita Tractatum scriptus. * Fortè quam dulcibus & puero conuenientibus.

N 2

Sa-

Samueli, tamquam puer, IESVS cum
Matre Virgine reuelare curauerit: quo-
modo ipsa Mater misericordiæ, mi-
serans puerum in hiemis asperitate
algentem, ostensis numismatibus,
calceauerit: quomodo ætate pariter &
gratia proficiens, B. Virginis se obse-
quijs mancipauerit: quanta se absti-
nentia, quantisque vigilijs, vltra hu-
manum modum, cruciauerit: quo-
modo B. Virgini, sibi vigilanti, & cor-
porali specie apparenti, ab Angelo
fuerit desponsatus: per visum verò,
ipsa Virgine Matre suum Filiolum
ipsi dante, vt portaret eum, sicut à IO-
SEPH portatus fuerat in Ægyptum,
hoc nomen IOSEPH primùm ab An-
gelo vigilans, postea ab ipsa Matre
Domini (qui antè vocatus fuerat
HERMANNVS,) per visum * me-
ruerit adipisci. * Præterea quoque,
quomodo à Matre Domini, in specie
vetulæ apparenti sibi, commonitus
fuerit, in seruitio ipsius, maioris deu-
tionis

* Meruit
habebatur.

* MS.
Marchtall.
Præterea.

tionis existere, in quo (sicut humani moris est) aliquantum fuerat tepefactus: [*In Ecclesia quippe sua Stein- ueldt Custodis officium tenebat, & cum post Completorium luminaria incenderet, orationes & genuflexiones de Domina sua, quam non alio nomine quàm ROSAM appellauit, ferè omisit, vel tepidè dixit. Volens igitur quadam nocte post Completorium ianuas Ecclesiae obserare, subito vetula quaedam discissis vestibus, rugosa facie, & veluti moritura coram eo adstitit. Horam & locum inconuenientem ille attendens, increpauit eandem, quid ibi staret vetula tam deformis. quæ paululùm mota in risum, dixit se esse Matrem Domini & ROSAM, quondam suam amicam & sponsam. Interrogata quare ita vetula foret; dixit: In corde tuo ita facta sum, sicut tibi appareo; sed si emendare proposueris, pulchra & speciosa fiam ut antè. Quæ statim mutata processit

* Hac ex Marchtalensi MS. desumpta sunt: & posterius ab alio videntur inserta.

vt sol, & vt aurora confurgens: & sic Frater ille feruorem pristinum recepit. Omitto etiam] quomodo per multos annos, singulis pænè noctibus, beatæ Matris Domini consolatione * meruerit releuari, ipsam quæcumque voluit interrogās, & ad interrogata ei vicissim respōdens. [* Inter innumerabilia quibus Mater misericordiæ illum studuit honorare, illud omni nationi memorabile, vtpote sibi familiarissimo addidit. Nam, vt in Vita sua legitur, multis annis, ferè omni nocte, aut per visum, aut vigilantiam sibi apparuit. Sed ne magnitudo reuelationum eum extolleret; ipsum consolari studiosè distulit, vt feruentiorem redderet in quærendo. Quadam ergo die ipsius simplicitas, vel vt melius creditur, quædam indignatio, Missam pro Defunctis Requiem æternam ipsum compulit Dominæ suæ veluti mortuæ decantare. Si enim, inquit, apud semet ipsam viueret, me quasi orphanum procul-

* Meruit
habebatur.

* Hæc in
Steinuel-
densi Ar-
chetypo non
habebatur,
& satis
certum est
ab alio
postea ad-
dita, vt ex
hisce ver-
bis colligi-
tur.

ORDINIS PRAEMONST. 199
proculdubiò visitaret. Missa pro De-
functis vsque ad Offertorium exple-
ta, subito iuxta Altare adest illa terri-
bilis vt castrorum acies ordinata; &
quasi subridendo, se viuere, & non
mortuá affirmauit. Vifa igitur Stella
maris, sine qua nil se videre arbitratus
est, stella inquam quæ verum Solem
nobis protulit, statim Offertorium Fe-
lix namque incipit: & sic Missam de
beata Virgine expleuit.] Sed neque
hîc ad præsens explicare propono,
quantùm dilexerit, quantùm honora-
uerit Virgines * sacras, Ursulam & so-
dales eius; quantis reuelationibus ea-
rum fuerit consolatus: quo modo,
cùm ad laudem earum Historiæ ver-
ba composuisset, ipsis docentibus &
præcipientibus totius pænè Historiæ
melodiam didicerit, & quædam et-
iam Virginum nomina sua ipsi digna-
tæ fuerint reuelare. Visionem quoque,
quæ de occisione martyris ENGEL-
BERTI, Coloniensis Archiepiscopi,

* An fan-
ctas?

nostro IOSEPH, non per somnium, sed vigilantibus, reuelata fuit; laudem quoque Domini, qui ipsum Liliam Steinueldensis Ecclesiæ appellauit; laudem quoque Angeli, qui ipsum in Humilitatis virtute cunctis præcellere mortalibus prædicauit; ceterarumque virtutum ipsius insignia, & animi puritatem, futurorum præscientiam, & cælestium cognitionem, qua ipsum ipse Creator lætificare curauit, omitto.

*Digreditur
Auctor ad
recensendam
felicem
B. IOSEPH
mortem.*

Venio autem ad tempus illud, quod totis toties votis optauerat, in quo Creator lucis, lux vera, lucernam suam, ardentem & lucentem, non iam sub modio & in abscondito ponere, sed super candelabrum manifestationis exaltare dignatus est. Appropinquante igitur tempore dissolutionis suæ, per totam Quadragesimam illam panem nihil, nisi panem simplicem & cereuisiam calefactam, & pauca pyra assa (cùm tamen miræ debilitatis existeret) nobis omnibus mirantibus,

ORDINIS PRAEMONST. 201
tibus, ipsumque culpantibus, assum-
psit in cibum; nihilominus con-
templationi, dictamini & Scripturae,
in corpusculo iam fatifcente, ani-
mum infatigatum intendens. In Do-
minica verò, qua cantatur, Oculi mei
semper, cum illum oculis misericor-
diae Dominus respicere dignaretur, ut
euelleret de laqueo pedes vnici & pau-
peris sui; venit ad Dominum Abba-
tem nostrum nuntius Monasterij
quarundam Sororum Cisterciensium,
petens, ut ipsis (cum quibus etiam
quandoque conuersatus fuerat) conce-
deretur ad tempus: quatenus per
Quadragesimam diuina Sororibus
celebraret eisdem. Quod cum Abbas
& Fratres omnino renuerent, eò quòd
videretur constitutionibus nostri Or-
dinis obuiare; ille, in spiritu futura pre-
noscent, ad Abbatem accessit, * di-
mitti petiuit, ut ad praefatas Sorores
accederet: & hoc Dei asseruit esse vo-
luntatem. Quod cum obtinuisset, &

* Forè
deest copia.
la.

N 5 Fra-

*Spiritu
prophetica
suã trans-
lationem
prædicit.*

*Locum se-
pultura suã
designat.*

*Febri cor-
reptus ad
extrema
perducitur.*

Fratres de suo recessu conqueri, & quàm plurimum contristari videret; Vna, inquit, causa est, quare nunc recedam: sed sciatis me post Pascha sine dubio reuersurum. Ambulans itaque pedibus suis (non enim in multis annis aut equo vel vehiculo vsus fuit) cum multa festinatione venit ad locum petitum; statimque intrans ad interiora Claustrum, baculo (quo sustentari solebat) terram in modum sepulchri signauit; ijsque, quæ præsentibus erant, Sororibus dixit: Ecce, in hoc loco sepelietis me. In die Palmarum, contra consuetudinem suam, tantæ fortitudinis fuit, vt totum Officium perageret indefessus, & tantæ consolationis gratia repletur, vt ad agendas Deo gratias Sorores hilariter inuiteret. In tertia feria correptus febribus lectulo decubuit; & de die in diem acrius torquebatur. Per horas verò duas raro spiritu requieuit: & factus in ecstasi, cum ad sese rediret, se nihil profi-

ORDINIS PRAEMONST. 203
proficere, & IESVM suis durum esse
petitionibus, querebatur. Causa verò
nos haectenus latet. Hora verò dissolu-
tionis instante, circumfidentibus va-
ledicens, & in manus sui IESV spiri-
tum suum commendans, erecto cor-
de & vultu migravit ad CHRISTVM.
Dei autem nutu, sepultum fuit cor-
pusculum ipsius in eodem Monaste-
rio, in loco praesignato; Supprie no-
stro praesente, & frustra rogante Soro-
res, vt corpus Fratris nostri nobis re-
mitteretur, quem, cum viueret, con-
cesseramus eisdem. Quod cum nobis
nuntiatum fuisset, post effusionem la-
crymarum, cum ad nos fuisset re-
uersi, proposuimus repetere corpus
Fratris nostri, & pro hoc non parcere
laboribus, nec expensis. Laborantibus
itaque adfuit Deus noster, mæstorum
consolatio, laborantium fortitudo, &
data nobis gratia in conspectu Domi-
ni Archiepiscopi Coloniensis, ipso
iubente, corpus Fratris nostri exhu-
maui-

*Piissimè ex
hac vita
decedit.*

mauimus, ad laudem & gloriam Domini nostri, & fidelissimi Serui eius.

*Exhumatū
sacrum cor-
pus post
septem heb-
domadas,
inuenitur
incorruptū.*

Siquidem, cū in quinta feria die-
rum Paschæ carne solutus fuisset, &
in sepulchro terræ palustris, naturali-
ter humente, depositus fuisset, & in
tertia dierum Pentecostes exhumatus

à nobis, corpusculum sacrum inueni-
mus incorruptum: ita, vt non solūm
in illo nullus vermiculus appareret,
verūm etiam ipsa cutis superficies to-
ta inueniretur illæsa.

Psal. 125.

*Gloriosè
Steinuel-
diam trās-
fertur.*

Tanto igitur ac-
cepto thesauro, facti sicut consolati,
cū repedaremus ad nostra, factus est
concurfus populorum, in circuitu ha-
bitantium, cum cereis & crucibus oc-
currentium, laudantium Deum in

Psal. 117.

Psal. 4.

Luc. 14.

*Plurimis
incipit co-
ruscare mi-
raculis.*

1. Pet. 2.

Sancto suo, & dicentium: Benedictus,
qui venit in nomine Domini. Statim-
que Dominus Sanctum suum cœpit
magnificare miraculis; & secundūm
propriam sententiam, eum, qui se, su-
pra humanum modum, sub omni
homine humiliauerat, & omni crea-
turæ

turæ

ORDINIS PRAEMONST. 205
turae subiecerat propter Deum, mira-
biliter exaltare.

Nam quidam ciues ciuitatis Co-
loniensium sacro corpusculo occur-
rentes, cum haberent puerum, magno
dolore dentium fatigatum, maxillam
pueri inflatam feretro sacri corpusculi
applicuerunt, & statim euanuit * tu-
morque cessauit.

Henricus, seruus noster in Bessen-
nich, à simili morbo, post inuocatio-
nem nominis Fratris IOSEPH, cura-
tus est.

Agnes [* de Schurci in Parochia
Steinueldensi] puella, virgo Deo de-
uota, à morbo, quo per triennium la-
borauerat, & per annum & dimi-
dium lecto decubuerat, membris om-
nibus in inferiori corporis parte præ-
mortuis; apparente sibi per visum
Fratre [* sancto] IOSEPH, & manum
suam super ipsam ponente, & fanita-
tem promittente, ita sanata est subito,
vt, quæ vespertino tempore in carruca
se de-

* MS.

Marchtal-
lense, infla-
tura, dolor-
que cessa-
uit.

Bessenich
villa prope
Tolbiacū,
sive Tulpe-
rum.

* Hac MS.
Marchtall.

* Ita MS.
Marchtall.

Præclarum
miraculū.

se de-

* MS.
Marchtall.
decubans.

* decumbens, à multis eatenus fuerat
visitata, Deum laudantibus cum ea
pariter, & in ea, qui tam misericordi-
ter visitasset eamdem.

* MS.
Marchtall.
maledictio.

Nec hoc prætereundum reor quòd
quidam ex nostris magno feruore de-
uotionis accensi, in nocturnæ quietis
silentio ad thecam sacri corpusculi
accedentes, aperuerunt eamdem; sed
nec tunc quidem aliquo sunt fœtore
coërciti: sed, quascumque poterant,
vestium particulas sibi pro benedi-
ctione sumpserunt: sanguinem recen-
tem, de innocentis ore stillantem (de
quo numquam turpiloquium, aut
scurrilitas, aut iuramentum incau-
tum, vel * maledictum prodierat) dili-
gentiùs

gentiùs absterferunt; mirantibus cunctis, quòd in corpore sepulti, post septem septimanas (tantum enim temporis, à die defunctionis suæ, vsque ad diem secundæ sepulturæ suæ, effluxerat) tam recens sanguis potuerit inueniri: lauerunt etiam corpusculum sacrum aqua, per quam plurimi post eà sanitatis beneficia sunt consecuti. Totum corpus ita tractabile, sicut uiuentis, inuentum est: manus quoque, & digitorum articuli, tam facili poterant flexibilitate moueri, vt uiuere crederetur.

Recens ex ore viri sancti sanguis effluit.

Corpus eius sacri, æquè ac si uiueret flexibile.

In adductione sacri corpusculi, fuerat apud nos * quidam de Paro-
chia nostra per dies aliquot; quem
tanta phrenesis arripuerat, vt ab omnibus crederetur obsessus, & multis cum oporteret funibus alligari: nec enim ab vxore aut filijs manus abstinent; sed quoscumque poterat arripere, trahere, cædere, lacerare gaudebat. Cumque in die Trinitatis ad se aliquan-

* MS. Marchtall, Gollfridus quidam.

quantulum reuersus, semiligatus ad sepulchrum sacri corpusculi resideret; accessit ad illum Sacrista nostræ Ecclesiæ (qui & hoc scripsit) quæsiuitque, si per merita Fratris IOSEPH, ibidem sepultri, se à Domino confideret adiuuandum. Infirmo confitēte quòd sic; subiecit Sacrista: Inuoca ergo Deum, vt per merita Fratris IOSEPH tibi subuenire dignetur. At ille continuo exclamauit: Domine Deus, rogo te, vt, per merita boni sancti IOSEPH, mihi mentē meam reformare digneris. Tunc Sacrista, nescio quo vero spiritu motus; Vade, inquit, in domum tuam, & Dominus te per merita Sancti sui citiùs liberabit. Ex illa hora, illo reuertente in domum suam, mentis suæ sanitas est ad ipsum reuersa: & vsque hodie, per Dei gratiam, incolumis perseverat.

*In March-
tallēsi MS.
hac com-
pendiosius
recēsentur.*

*Phreneri-
cus ad in-
uocationē
B. IOSEPH
sanatur.*

*Dollēdorp
pagus 2.
leucis di-
stans à
Steinuelde.*

Eodem die (in Festo Trinitatis) venit mulier quædam de Dollendorp, ferens infantem adhuc pendentem ad vbera:

vbera: qui nocte, matre dormiente, suffocatus in cunis, manè, cùm mater surgeret vt vbera sugenti præberet, mortuus inuentus est. Cumque aures omnium miserandis vocibus & eiu-latu replet, & materno dolori per multas horas satisfaceret lacrymando (non enim poterat esse dubium de morte infantis) tandem recordata beneficiorum, quibus Deus Israël plebem suam per beatum I O S E P H visitare dignatur, accepta fiducia, proclamauit: Tibi voueo, sancte I O S E P H, si infantem meum meritis tuis suscitaueris, ipsum ad sepulchrum tuum præsentabo cum oblationibus. * Audiuit Deus, & non distulit: sed, resumpto spiritu, infans paulatim moueri cœpit, & oscitare. Quo viso, mater infantem arripuit festinanter, ad sepulchrum Fratris I O S E P H, cum quodam compatre suo (huius miraculi teste) per duo milliaria prouinciæ nostræ cucurrit. Cumque infantem im-

O   posuif-

* MS.
Marshall.
Suscitauit
Deus.

*Mortuus
reniuit.*

posuisset sepulchro, ille tunc primùm oculos aperuit; & colorem viuificum, pristinumque vigorem omnino recepit. Ad confirmationem veritatis, iuramento firmavit mulier, puerum verè fuisse mortuum & suscitatum.

* MS.
Marchtall.
de Hon-
kirchen.

Post octo dies venerunt ad sepulchrum Fratris IOSEPH, vir quidam & vxor eius*, ducentes puerum secum, circiter octo annos habentem: qui graui casu de equo, quem ascenderat, cadens, duro ligno, super terram iacente, allisus est; ipso ligno cerebrum pueri imprimente, & quasi quamdam concavitatem in testa cerebri faciente, ipsa tamen cute cum ossè integra permanente. Parentes stupidi accurrètes, puerum, inuentum exanimem, voluunt sapiùs & reuoluunt, tentantes modis omnibus, si quod signum vitæ in attractu anhelitus, vel calore vitali valeant inuenire: sed cùm nullum indicium vitæ inuenire valerent, mortem filij miserabilem * diutiùs sunt

* MS.
Marchtall.
diutinis, &
fortè me-
liùs.

sunt

sunt lacrymis profecuti. Tandem veniente fama beneficiorum, per merita Fratris nostri, à Deo factorum, in memoriam plangentium mortem filij; *Alius puer mortuus reuiuiscit.* inuocatione facta cum voto, filium suum viuum & incolumem recipere meruerunt: qui & ita factum esse iurauerunt, praesente Conuentu.

Mulier quaedam de Reiferscheidt *, *Reiferscheidt opidum in Eyfflia.* omnium membrorū officio in puerperio destituta, cum aduecta fuisset ad sepulchrum Fratris nostri, tam celere consecuta est sanitatem, vt proprijs se inde pedibus reportaret, quæ alienis fuerat manibus apportata. ** Adelhaidis nomine, habetur in Marcht.*

Vir quidam * ducens puerum sex annorū ad sepulchrum Fratris nostri, dixit: Ecce, filius beati I O S E P H. Siquidem puer ille validè conculcatus rotâ currus, per quinque dies iacuit sine sensu, ita vt vix vitalis in eo sentiretur spiritus, & singulis horis moriturus crederetur. Tandem facto voto adducendi puerum ad sepulchrum

*Moribun-
dus vita
restituitur.*

FRATRIS IOSEPH, puer conualuit,
contra spem omnium, & insperatae est
redditus sanitati.

*Arvveiler
opidam.*

** MS.
Marchtall.
sustinuit
dolores ca-
pitis & tu-
multus.*

Quaedam puella de Arwilre, quae
maximos * capitis sustinuit tumultus,
cum stillam aquae, qua corpus inno-
centis lotum est, accepisset in aure;
abacto tumultu, perfectum recepit
auditum.

** MS.
Marcht. de
Pelheym.*

*Caca illu-
minatur.*

** Keyserf-
verd Ca-
saris Insu-
la, nunc
opidum ad
Rhenum.*

*Energum-
enus san-
natur.*

*Wer pagus
Abbatem
Steinu. ag-
noscit Do-
minum.*

Puella quaedam *, quae per annos
quatuor oculorum lumen amiserat,
cum ad sepulchrum Fratris nostri lar-
giter fleret, illuminata est.

In villa Werde, ubi Castrum Im-
periale est, daemoniacus quidam, qui
exorcismos & Reliquias non curabat,
applicato sibi panno qui in sanguine
IOSEPH intinctus fuerat (sicut su-
pra dictum est) statim ab obsessio cor-
pore compulsus est exire.

Similiter quidam de Were villa,
Hermannus nomine, ab infestatione
daemonis apud sepulchrum Fratris
IOSEPH liberatus est.

[Bea-

[Beatrix vxor Ioannis institoris in
 Colonia, per impositionem pilei bea-
 ti I O S E P H , ab intolerabili capitis
 dolore liberata est.]

Mulier de Fussenich, Gertrudis no-
 mine, ad inuocationem beati Fra-
 tris nostri, quotidianis est febribus
 liberata.

Habebat eadem quemdam infan-
 tulum anniculum, qui ex quo de ma-
 tris utero est egressus ad vitam, mortis
 indicia semper in suo corpore porta-
 uit. Toto enim corpore quasi mor-
 tuus, in solo pectore vitalis spiritus ali-
 quid sentiebatur habere. Quæ ad con-
 fidendum de salute pueri sui, sua pro-
 pria salute (quam consecuta fuerat)
 celeriter animata, vouit etiam filium
 suum nostro I O S E P H , * & integrè est
 redditus fanitati.

Mulier quædam de * Brische *, vnũ
 oculum habens obscurum, alterum
 verò omnino cæcatum, est illumina-
 ta: quæ cum oculis fidei & fiducia ad

O 3 sepul-

*MS.
 Marchtall.*

*Fussenich
 pagus prope
 Tolbiacũ,
 in quo Ordo
 Praemonstr.
 Mon. Vir-
 ginũ habet.*

** MS.
 Marchtall.
 per cuius
 merita ad
 laudẽ tuã
 Deus &
 serui tui
 innocenti
 I O S E P H .
 * Brisich
 ad Rhenũ.
 * MS
 Marcht.
 Elisabeth
 nomine.*

sepulchrum IOSEPH properaret, in itinere vtriusque oculi perfectam sanitatem recepit.

*Freissem
pagus in
Diocesi
Coloniensi.*

Puella quædam, quæ erat in obsequio Aduocati de Freissem, cum in aurem eius vermis auricularis intrasset, & intolerabili illam dolore torqueret; monente domina sua, votum fecit veniendi ad nostrum sepultum: & ecce, mirum in modum, in emissionem voti, omnis dolor à capite dolentis sine mora pariter est egressus.

*Flaitorff
pagus.*

Puer quidam de Flaistorp, Reinerus nomine, cum per sex menses morbo dysentericæ tam validè laboraret, ut etiam à parentibus proprijs, qui ipsum tenerè diligebant, mori optaretur; cum cinctus esset cingulo corporis casti IOSEPH, quo cinctus fuerat in sepulchro, & monente Celerario nostro (cuius ipse puer cognatus erat) parentes illum ad sepulchrum IOSEPH ducere promississent, votum fiduciæ fidelis est sanitas consecuta,

*Dysenteria
curatur
cingulo
B. IOSEPH*

Virgo

Virgo de Veya, Methildis nomine, ^{vey pa-}
 horribilem incidit infirmitatem, ita ^{gus.}
 vt corpus vndique, tamquam hydro-
 picæ, tumesceret, & tota cutis, extensa
 tumore, sanguinea appareret. Habuit
 mater eius apud se particulam pel-
 lium, quibus noster I O S E P H fuerat
 (cùm adhuc esset nobiscum mortalis)
 vestitus, & apud se mulier deuota, pro
 benedictione, seruauerat. Prolatâ pel-
 liculâ corpus filix mater vndique ob-
 liniuit; & statim omnis tumor detu-
 mit, & calor naturalis * est ad corpus
 vndique reuocatus.

*Hydropica
 sanatur.*

** Habetur
 est in MS.
 Marcht.*

Infans quidam de villa Rode, cùm <sup>Rodt vil-
 la.</sup>
 propter nimium dolorem gutturis
 etiam linguæ officium perdidisset; ac-
 cepit in ore stillam aquæ salutaris, qua
 corpus casti I O S E P H fuit ablutum.
 Ad * tactum tanti medicaminis con-
 tinuò omnis dolor aufugit; &, sanato
 gutture, lingua expedita verba sua cœ-
 pit directè proferre.

** Marcht.
 introitum.*

In villa Fussenich, mulier quædam <sup>Fussenich
 pagus.</sup>
 O 4, habe-

habebat infantem, caduco morbo tam validè laborantem, vt, infra vnus diei naturalis spatium, sedecim vicibus pateretur. Pro quo cùm mater eius vouisset, quòd puerum, si curaretur, ad sepulchrum IOSEPH deferre deberet; ita curatus est puer, vt illum morbum miserabilem de cetero minimè pateretur.

Comitialis morbus curatur.

Cetera quæ sequuntur usque ad hoc] signū ex MS. Codice Marchallensi desumpta sunt.

Guttur affectum sanatur.

Oculi male affecti curantur.

[Mulier quædam de Vrs, nomine Hildegundis, dolorem gutturis tam grauiter patiebatur, vt ei esset impossibile cibum aut potum deglutire: cumque iam esset constituta inter mortis & vitæ confinia, & vnicum sibi videret superesse solatium vt ad beati IOSEPH confugeret suffragium; eius nomen dum inuocasset, & stillam salutaris aquæ degustasset, statim dolor euauit, & ad sumendam escam facta est habilis.

Eiusdem Hildegundis filia Adelhaidis nomine, cùm nimium doleret oculis, quos etiam in modum duorum

rum

rum ouorum habebat turgidos, & visu priuatos, ad sepulchrum IOSEPH cum oculis cereis aduenit: quibus oblatis, & de aqua salutaris ablutionis oculis absterfis, dolor abiit, lux *redijt, & puella sana recessit.

* Mendosè scriptū erat redigit.

Conuersus noster Nicolaus quondam de ictu gladij grande vulnus recepit in brachio dextro: ab eo tempore, quamuis cicatrix vulneris videretur obducta, doloris tamen acerbitas vsque nunc ex magna parte remansit. Accedens igitur ad sepulchrum beati IOSEPH, supplicauit vt ei dolorem inueteratum aliquantulum mitigaret.

Brachij dolor sanatur

Exaudita est oratio eius, statimque dolor sedatus est. Post paucos dies venerunt orandi gratiâ hospites quamplurimi cum equitaturis multis. Ex quibus dum quidam horreum Ecclesiæ violenter irrumperent, & non tamquam hospites sed quasi prædones agere inciperent, Frater ille ad impatientiam prouocatus ait: Vtinam Do-

O 5 minus

minus iste, propter quem tantas hominū importunitates patimur, in loco vbi primū sepultus fuerat remansisset. Vix protulerat verba, & statim linguæ temerariæ luit pœnam & peccatum. Nam dolor rediuius* redijt, & vehementiùs quàm antea dolere cœpit. Iterum ergo cucurrit ad sepulchrum, confessus est peccatum, postulauit auxilium, & adeptus est remedium.

* Iterū per errorem redigit scriptum erat.

Mulier quædam Mechtildis nomine, de vico qui* Goich nuncupatur, oculum habuit tabescentem, & iam præ nimijs doloribus pænè deficientem. Porrò fidelis* hastulam de theca, in qua corpus beati IOSEPH fuerat collocatum, pro deuotione absciderat, de qua cum oculum infirmum contigisset, sanatus est.

* Fortè Goch.

* Fortè affulam.

Oculus aeger sanatur.

Vir quidam de Blanckenheim Peregrinus nomine, filiam habebat claudicantem, & fistula laborantem, quam ad tumbam sancti corporis humeris alla-

allatam deposuit: quæ statim mutari
 cœpit in melius, ita vt tumor detu-
 mesceret, laxarentur nerui, omnisque
 dolor conquiesceret, & sub adspectu
 multorum quæ fuerat humeris alienis
 allata, proprijs gressibus rediit in sua.

*Clanda ac
 fistula mor-
 bo laborans
 cōualescit.*

Matrona quædam de Treuensdorf
 Hildegundis nomine, filia Hermanni
 Aduocati de Marmach, varijs afflictæ
 doloribus, & ambobus debilitata
 cruribus, gradiendi vsum ab annis
 pænè quatuor perdiderat. Quæ cùm
 per necessarios suos ad memoriam
 beati IOSEPH fuisset adducta; fudit
 supplicem orationem, fecit humilem
 confessionem, spemque salutis suæ, se,
 & sua diuinæ Prouidentia & oratio-
 nibus beati IOSEPH deuotè com-
 mendauit: sicque domum reuersa est.
 Sed non frustra visa est expetijsse bea-
 ti IOSEPH suffragia: nam statim
 post reditum melius habere cœpit, &
 resumptis paulatim viribus, infra
 paucos dies tam crurium quàm om-
 nium

nium membrorum optatam adeptam
est sanitatem.

Philippus vir nobilis de Werne-
burg, cum in vnius brachij dolore &
debilitate fatigatus esset longo tem-
pore, audiens & ipse de beati IOSEPH
miraculis, promisit mera fide, quod si
ei brachium restitueret, memoriam
eius peragendis gratijs aditurus esset.

*Brachium
malè affe-
ctum sana-
tur.*

Expertus est illicò in se quod de alijs
fideliter crediderat: siquidem bra-
chium, quod nulla fomenta, nulla
vmquam medicamenta curare pote-
rant, inuisibili Dei virtute sub eodem
momento curatum est.

Adolescens quidam de Berendorf
Gollfridus nomine, cæcitatem finistri
oculi per octo annos patiebatur: pel-
licula quippe pupillam obtexerat,
omnemque ei videndi facultatem in-
tercluserat. Hic inter ceteros auxilium
beati IOSEPH postulaturus aduenit;
sed ad sepulchrum curari non potuit:
verum cum reuertens iter caperet, pel-
licula

licula oculum deserēte visum recepit. *Visus resti-*
tuitur.

Conuersus noster Ioannes de Gu-
 stene guttur habebat perstrictum in-
 teriùs graui vlcere, vnde metuebat vi-
 tæ suæ grande periculum imminere:
 sed cùm degustasset salutaris aquæ
 poculum, confestim absque vllo sen-
 su doloris, ruptum est vlcus; sicque
 homo ab instanti periculo libera-
 tus est.

Puella quædam de Holtzheim Go-
 desta nomine, habens annos octo, tri-
 bus annis & ampliùs mirabiliter &
 miserabiliter infirmabatur, in qua de-
 fecit omnis medicina, nec poterant
 vlla subuenire remedia: deferebatur
 ad diuersa Sanctorum limina, vbi
 circa infirmos gratia operabatur diui-
 na; sed frustra agebantur omnia: quæ
 quantò diutiùs viuebat, tantò deteriùs
 habebat. Tandem cùm iam proxima
 esset defunctioni, auunculus eius eam
 vouere fecit, vt si per beati merita I O-
 S E P H conualesceret, candelam ei ce-
 ream

ream ad suam mensuram afferret. Audiui ab ore puellæ matris, quòd statim post voti prolocutionem, filia consecuta est sanitatem.

Paulina Monasteriensis Matronda in laneis & nudis pedibus incedens, humiliter aduenit, & pro salute viri sui duo crura cerea deuotè obtulit: fuerat namque idem vir eius ab annis duobus infirmus cruribus, & præ tumoribus & vlcerum vulneribus, nec caligis uti, nec ad publicum debilitato gressu incedere quiuit: at ubi mulier post oblationem reuersa domum, vir ad introitum ipsius persensit cæleste beneficium: nam crura solidata, vlcera sunt sanata, & libera facultas gradiendi diuinitus est ei redonata.

*Vlcera curantur,
gressuq;
restituitur.*

Alia puella de opido Monasteriensi aures ad audiendum habebat obstructas, nec nisi clamorosa voce aliquem intelligere quiuit. Hæc, sicut audiui ab Arnolde patruo suo, vittam suam quæ erat de auriphrygio reuerter

reuerter

reter offerens, imposuit sepulchro.
Cuius deuotioni beatus I O S E P H piè
congratulans, desiderantem diutius
suspendere noluit; sed difficultatem, *Surdastra
sanatur.*
quam dudum in audiendo molestè
pertulerat, ab ea quantocyùs amouit.

Negotiator quidam de * Tulpeto, **Tolbiacū
Tacito vo-
catur.*
Erewinus nomine, promisit beato I O-
S E P H ex deuotionis affectu, quòd se-
pulchrum eius visitare deberet; nego-
tijijs exterioribus implicatus, tum per
negligentiam tum per obliuionem,
minimè impleuit quod promiserat:
sed vt vexatio daret homini intelle-
ctum, mirab liter percussus, sed mira-
biliùs sanatus est. Siquidem per qua-
tuor septimanas decubuit lecto, varijs
attritus doloribus, & desperatus ab
omnibus. Ad extremum itaque voti *Desperata
valetudine
quidā con-
ualefcit.*
sui memor, cognouit culpam, petiuit
indulgentiam, emendationem promi-
sit; sicque salutem quam desiderabat
obtinuit.

Reinerus miles de Arlesheim infir-
maba-

mabatur valdè, in super & acutissimis quibusdam punctiõibus crebrò tangebatur in latere, quæ etiam ita graues extiterunt, vt ad singulas puncturas se crederet exhalare spiritum. Cùm igitur nulla iam spes vitæ superesset, seque ad exitum per Extremam vnctionem præparare disponderet; recordatus beati IOSEPH, eius instanti * tribulatione auxilium inuocans, & suam ei oblationem, si conualesceret, deuotissimè spondens (mirabile dictu) postquam hoc votum protulit, mox conualuit, & die sequenti mira cum alacritate currens ad sepulchrum venit; gratias agens, & beati IOSEPH obsequijs, cuius opem celerem expertus fuerat, semper de reliquo deuotum se fore proclamitans.

* Fortè tribulationi.

Moriturus sanatur.

Mechtildi puellæ filiæ Reineri de Fussenich in corpore ebullierunt innumerabiles papulæ; quæ, vt ferebatur, ad eò erant periculosæ atque mortiferæ, vt nisi citò subuentum fuisset, puella

puella cogere subire dispendium
 praesentis vitae. Cuius dolori mater
 eius Mechtildis compatiens, & consu-
 lere cupiens, particulam vestimenti
 beati I O S E P H intinxit in aquam, de-

*Papula
 mortifera
 curantur.*

dit puellae bibere, quin & locum
 doloris de ipsa aqua lauit; statim-
 que omnis dolor cessavit: multitudo
 quoque papularum, quasi numquam
 fuissent, subito non comparuerunt.

Per Christum Dominum nostrum.] *Hactenus
 MS.*

Sed quid moror? Non enim pote-
 rit charta, etiamsi ex integro scribatur,
 comprehendere, quantis signis & pro-
 digijs Dominus Sanctum suum in
 tam paucis mensibus est magnificare
 dignatus. Sed neque filijs Belial (qui
 adhuc Christum, in Sanctis suis ope-
 rantem, dicunt & blasphemant eijce-
 re daemonia in Beelzebub) potest mul-
 titudine miraculorum satisfieri: filijs
 vero lucis (qui confidunt in Domino,
 & congaudent veritati) credo per praesentia
 aliquantulum satisfactum. Di-

*Marchtal-
 lense.*

*Nota Le-
 ctor, quam
 pauca hic
 miracula*

*B. IOSEPH
 conscripta
 sint, ex plu-
 rimis qua
 acciderunt.*

P mitto

mitto illos interim post hanc refe-
ctiunculam prandij mei, esurientes &
sitientes cœnam, delicatioribus fercu-
lis pleniorẽ; donec & hæc & alia,
tam facta quàm fienda, plenius (coo-
perante Dei gratia) rescribemus, ad
laudem & gloriam laudabilis & glo-
riofı: qui facit mirabilia magna solus,
Dominus Deus noster, qui est bene-
dictus in sæcula sæculorum.

Hoc autem magnificum, silentio
præterire non debeo nec possum;
quod, cum Hermannus Custos S. Cu-
niberti in Colonia * portiunculam de
vestimentis nostri IOSEPH accepif-
set, & illam minüs dignè in cistam
propriam proiecisset; nocte, cum se
sopori dedisset, quemdam strepitum
inconsuetum, in eadem cista commo-
tum, audiuit: cumque, expergefactus
tumultu, etiam oculos aperire cœpif-
set, vidit super eundem locum Cu-
stos lumen claritatis ardere. Quod
ibidem credens à seruis suis incautè
fuisse

*Hinc etiã
colligitur
Tractatũ
hunc primò
esse con-
scriptum.*

Psal. 135.

** MS par-
tiunculam
habebat.*

*Particula
vestium
B. IOSEPH
negligentiũs
habitacæ-
lesti lumine
proditur.*

ORDINIS PRAEMONST. 227
fuisse relictum, pro illo extinguendo
surrexit; & eo appropinquante, con-
festim evanuit. Discutiens ergo apud
se, quid hæc visio portendere posset,
recordatus vestis sacratæ, quam illic
inhonestè posuerat, ipsam eadem ho-
ra sustulit, & in Capellam suam, cum
ceteris Reliquijs, deuotione debita
collocavit; ad laudem & gloriam
CHRISTI IESV Domini nostri.

P 2

B. IO-

B. I O S E P H
 AGRIPPINATIS
 PRESBYTERI ET CANONICI
 STEINVELDENSIS
 Ordinis Præmonstratensis
 PIA OPVSCVLA
Ex vetustis Codicibus MSS. eruta.

I.

*De his
 cap. 14. Vi-
 sa eius.*

Duodecim GRATIARVM ACTIONES.

RATIAs tibi, Domine
 IESVCHRISTE, quòd
 homo fieri dignatus es
 propter nos. Per illam in-
 effabilem charitatem, da nobis verum
 & perfectum amorem in te: & sicut
 Matrem tuam, ROSAM, intimè læti-
 ficasti; sic nos intimè lætifica in cor-
 pore & anima. Amen.

Gra-

Gratias tibi, Domine IESV CHRI-
STE, quòd circumcifixus es pro nobis:
& tu abscinde à nobis omnia mala.
Amen.

Gratias tibi, Domine IESV CHRI-
STE, quòd ad te, Regem gloriæ, stella
Reges duxit: & tu, per te, perducas
nos ad te. Amen.

Gratias tibi, Domine IESV CHRI-
STE, quòd oblatus es pro nobis in
templo: & tu nos offer tuo Patri cæ-
lesti. Amen.

Gratias tibi, Domine IESV CHRI-
STE, quòd baptizatus es pro nobis: &
tu laua nos à peccatis nostris in San-
guine tuo. Amen.

Gratias tibi, Domine IESV CHRI-
STE, quòd in nuptijs aquas conuer-
tisti in vinum: & tu conuerte luctum
nostrum in gaudium, nos ad æternas
nuptias perducendo. Amen.

Gratias tibi, Domine IESV CHRI-
STE, quòd ante Passionem tuam cum
Discipulis cœnare voluisti, teipsum

eis dans ad edendum & bibendum:
& tu da nobis sic te sumendum, vt te-
cum perpetuò possimus viuere. Amen.

Gratias tibi, Domine IESV CHRI-
STE, qui traditus es, & captus pro no-
bis: & tu libera nos à captiuitate æter-
na. Amen.

Gratias tibi, Domine IESV CHRI-
STE, qui flagellatus es pro nobis, irri-
sus, colaphis cæsus, spinis coronatus,
crucifixus, felle & aceto potatus, quin-
que vulnera perferens, mortuus & se-
pultus, & ad inferos tandem descen-
dens, tuos inde liberafti: & tu nobis
semper in omni affiftas necessitate,
protegas, defendas, & ab omni malo
nos conferues. Amen.

Gratias tibi, Domine IESV CHRI-
STE, pro his omnibus: & da nobis sic
Passionis tuæ memoriam agere, vt te-
cum possimus perpetuò viuere. Amē.

Gratias tibi, Domine IESV CHRI-
STE, quicum gloria à mortuis resur-
rexisti, ROSAMQUE intimè lætificasti:

per

per ROSAE merita, fac nos tecum re-
surgere, tecumque in æternum gau-
dere. Amen.

Gratias tibi, Domine IESV CHRI-
STE, qui die quadragesima cælos ad-
scendisti, & cælestes lætificasti: fac nos
per ROSAE merita ad te ascendere,
tecumque in æternum gaudere. Amē.

II.

IVBILVS seu HYMNVS de
SS. 11000. Virginibus.

Ex diversis exemplaribus correctus.

OVERNANTES CHRISTI rosæ,
Supra modum speciosæ:

O* nitentes margaritæ,
Diligenter exquisitæ,
Eleganter expolitæ:

Aduenite, me audite,
In seruum me suscipite.

Ego* pauper atque talis,
Ut sim vester specialis,
Vestro feruens in amore,

P 4

Ve-

* Ridentes
habent ple-
rique co-
dices.

* Precor
habet unū
exemplar.

Vestro fiat cum fauore;
 Dum vos oro vel honoro,
 Gratum vestro sit in Choro,
 Et vicem, quæso, reddite.

O puellæ, ô agnellæ,
 CHRISTI charæ COLYMBELLÆ,
 Sine dolo, sine felle:
 Cæli stellæ, Dei cellæ:
 Iubilare purpuratæ,
 Coronatæ conregnate
 Cum Agno innocentia.

O quàm estis vos securæ,
 Deo semper fruituræ!
 Cum quo estis permansuræ,
 Numquam eo carituræ:
 Quem videtis, quem tenetis,
 Qui vos vlnis stringit lætis,
 Serena ridens facie.

O reginæ puellares,
 Passione sancta pares,
 Deo vos familiares,
 Prædilectæ, singulares:
 Nunc florete, nunc gaudete,
 Semper nouæ, semper lætæ,

Festi-

Festiuum Chorum ducite.

Vos iucundæ philomenæ,
 Quarum turmæ sunt vndenæ,
 Sponsæ Dei, Deo plenæ:
 Decantate laudem benè
 Virginales per choreas,
 Et cælestes per plateas
 Iucundum carmen dicite.

Date voces: in sublimi
 Angelorum chori primi,
 Locum dantes admirentur,
 Iucundantes collatentur:
 Vestram nouam melodiam,
 Inauditam harmoniam,
 Auscultet Sancta Trinitas.

O dilectæ conforores,
 Quarum numquam marcent flores;
 Ipse sibi vos præuidit,
 Qui de valle vos præscidit,
 Vos elegit, vos collegit,
 Et in sertum sibi fregit,
 Pulcherrima Diuinitas.

Te, ô turba generosa,
 Præit illa florens ROSA,

P 5

Sola

Sola ROSA principalis,
 Nec est ibi ROSA talis,
 Quæ sit sibi coequalis,
 Mater tota curialis
 Quæ tulit cæli Dominum.

Ipsa est dilecta mea,
 Vos præcedens in chorea:
 Cuius nomen & persona
 Sua lucent in corona,
 Quam inscripsit Deus Pater:
 Hæc est illa IESU Mater,
 MARIA, Virgo virginum.

Hæc vos præit cum honore,
 Trahens suo vos odore:
 Ferens signum vexillare,
 Modulatur vobis clarè:
 Per floreta, per roseta,
 Promit vobis carmen læta;
 Cantantes subsequimini.

Summas voces Angelorum,
 Omne genus musicorum,
 Hæc suprema philomena
 Sua vincit cantilena:
 Quam sequentes condecenter,

Dili-

Diligenter & ardentem,
Dilectum complectimini.

Dulcis Sponsus, qui vos amat,
Sic ad vos de throno clamat:
O dilectæ, ô Sodales,
Sponsæ meæ speciales,
Me videte, me habete,
Memetipsum possidete,
Sentite, perfruimini.

Per meipsum vos complector,
Et in vobis condelector,
O victrices, ô felices,
Meæ charæ dilectrices:
Vester ego sum & ero,
Quem amastis corde mero:
Me Sponsum osculamini.

Ad hanc vocem, ô athletæ,
Lætas aures adhibete:
Quid decanter peraudite,
Et post Agnum mitem ite:
Novis stolis decoratæ
Post dilectum ambulate,
Cantantes cum tripudio.
Eia! modò iubilemus,

Lau-

Laudem Deo decantemus,
 Qui à mundo nos protexit,
 Et de mundo nos transuexit:
 Nos de terris adunauit,
 Et in cælis coronauit,
 Nos implens omni gaudio.

Exultemus & lætemur,
 Et cum Agno iucundemur,
 Delectemur, epulemur,
 Nouo cantu modulemur:
 Hic est Annus Iubileus.

O quàm dulcis es, ô Deus!
 Post te ardentè currimus,

Æstuentes præ amore
 Nos consperge dulci rore,
 Sponse noster prædilecte:
 Trahe nos post te directè,
 Te sitimus, te sentimus,
 In cor tuum omnes imus;
 De vena vitæ bibimus.

In te omnes commoramur,
 Te in nobis amplexamur,
 Vultum tuum contemplamur,
 Quem amantes inflammamur,

Et

Et nos fatis admiramur,
 Quòd de te non satiamur:
 Excedis enim omnia.

Tibi laudem, cum MARIA,
 Quæ nos duxit in hac via,
 Nostro damus Saluatori,
 Pro quo dulce fuit mori:
 Qui amasti, qui iuivisti,
 Qui ad te nos pertraxisti:
 Tibi sit laus & gloria.

O insignes sponsæ Dei,
 Mementote, quæso, mei:
 Non sit vobis hoc indignum
 Paupertatis meæ signum:
 Et hoc vobis carmen charum,
 Quamuis paruum, quamuis parum,
 Feratis cum lætitia.

O præclaræ vos puellæ,
 Nunc implete meum velle:
 Et, dum mortis venit hora,
 Subuenite sine mora.
 In tam graui tempestate,
 Me præsentis defensate
 A dæmonum instantia.

Nulla

Nulla veſtrûm ibi deſit:
 Virgo Mater prima præſit.
 Si qua mihi fæx inhæſit,
 Quæ me ſua labe læſit,
 Veſtra prece procul fiat:
 Vos præſentes hoſtis ſciat,
 Et ſe confuſum doleat.

Quidquid vniquam feci mali,
 Veſtro flore virginali,
 O puellæ, palliate,
 Et me Deo præſentate:
 Coram eo mecum ſtate,
 Cauſſam meam deſenſate:
 Ne draco locum habeat.

Verſ. Ora pro nobis S. VRSVLA cum
 Sodalibus tuis. *Reſp.* Vt digni.

Oratio.

A Vxilientur nobis, Domine IESV
 CHRISTE, B. VRSVLAE & So-
 dalium eius merita glorioſa: vt in hora
 mortis noſtræ earum protectione mu-
 niti, te miſerante, laqueos inimici eua-
 dere valeamus. Qui cum Patre.

O R A-

III.

ORATIO ad D. N. IESVM CHRIS-
TVM, quæ ab eodem creditur
composita.

Ex Cantico canticorum magna ex parte desumpta.

I E S V dulcis & decore, Cant. I.

R O S A fragrans miro more:

Sponse meus amorose,

Supra modum speciose:

Dilecte mi pulcherrime.

Vbi, quæso, commoraris?

Vbi vis, vt perquiraris?

Vbi cubas, aut quiescis, Ibid.

Qui sic sapis & dulcescis?

O dulcis sapor animæ!

Trahe me, ô mi Dilecte: Ibid.

Meam in te mentem flecte:

Tuo curram in odore,

Fatigatus præ amore.

Da manum, dicens: Sequere.

Vide mentem, quæ te videt,

Cuius cor ad te subridet:

Nul-

Nullam curam habet sui,
Vt Dilecto possit frui.

Sta, Chare mi, conuertere.

Cant. 2. Esto mihi, simque tibi:
Vbi cubas, sim & ibi.

Mecum meo sis in lecto,
Vt cum tali sim Dilecto.

Cant. 1. Sit Lectus noster floridus.

Domus nostra liliosa,

* MARIA. Delicatâ sit cum * ROSA.

Nam & noster est Dilectus
Pulcher totus & perfectus,

Cant. 5. Rubicundus, candidus.

Cant. 7. Appropinqua, veni, Chare:

Cum amante commorare.

Ne offendam te amicum,

Tolle, quidquid est iniquum,

De cordis mei medio.

Omne bonum de te spero:

Corde fruor te sincero:

De me profus nil præsumo,

Cuius vita par est fumo.

Tu scis in me, quod nescio.

Ergo veni, I E S V bone:

In

In cor meum te repone.

Esto mecum ista vice,

O dilecte mi Amice:

Sic venias, vt sentiam.

Iam cor meum dilatatur,

Et iam in te delectatur:

Sentit verè te præsentem,

Sentit te in se manentem:

Prægustat suauem gratiam.

O quàm dulcis hic affectus,

Quo iam gaudet meum pectus!

Blandus Amor atque lenis

Meis natat iam in venis.

O tantæ grates Gratia!

Mihi, Chare, coaptare:

Mihi totus applicare:

Te amantem amplexare,

Et cor meum osculare.

O qualis hîc es hodie!

O dulcedo magna Dei!

Imple sinum cordis mei.

Dulcis Amor, augmentare:

Quidquid placet, operare:

Da mel, & fauumingere.

Q | Cel-

- Cant. 2. Cellam pande, plue vinum:
Funde lac, da mel diuinum:
- Psal. 35. De torrente voluptatis
Largè da; nam habes fatis.
Non possunt hæc sufficere.
Temetipsum dabis totum:
Da de manu tua potum.
- Cant. 1. Cellam tuam intro tecum:
Totus eris ibi mecum,
Daturus dulce poculum.
- Cant. 8. Da & gustum de lagena,
Granatorum musto plena:
Cordis tui de catino
Principali da de vino,
- Cant. 1. Post poculum dans osculum.
Iam cor meum non sit suum:
Viuat tibi, sitque tuum:
Sit in te, & tu in eo:
Ut quiescat sic cum Deo,
Fiatque vnus spiritus.
1. Cor. 6. Cordis mei in conclau
Fortè
Cant. 5.
vel 8. Fare mihi voce suaui,
Sponse meus tam dilecte,
Singularis, præelecte,

Quem

Quem diligo medullitus.

Da responsum colloquenti,

Te ex corde complectenti:

In meipso tu loquaris;

Et, vt intus audiaris,

Auditum cordis aperi.

Quid in cælis mihi eris,

Qui tam dulcis hîc haberi?

Quid es ibi, Rex cælorum,

Choros implens Angelorum,

Qui talis hîc es pauperi?

Vbi lucent tot coronæ,

I E S V dulcis, Deus bone;

Quàm es ibi gloriosus,

Et omnino copiosus!

Quàm largus in dulcedine!

Tuo vacant in amore,

Qui te vident in decore.

Ad tam dulce blandimentum,

Post hoc carnis tegumentum,

Me fer pro tuo nomine.

Vbi coram tuo vultu,

Raptus carnis de tumultu,

Fruar te, pro velle meo,

Q 2

Satia-

em

Pſalm. 16. Satiatus dulci Deo,
Amore indiuiduo.

Cant. 2. Languet meum cor & aret,

& 4. Quoadusque non apparet,

*Dehuius-
modi lan-
guore vide
cap. 53. Vi-
ta.* * Cuius me sagitta ferit.

O quàm benè mihi erit,

* Cant. 4. Cùm fruam te perpetuò!

Pſal. 141. Eia, ſolue me captiuam,

Vt in æuum tecum viuam.

Quòd te amo, non ignoras.

Frangere ergo longas moras;

Quò citiùs perficiar.

Cant. 4. Ad amœna vitæ loca

Sunamiten tuam voca:

Mei quæſo memoreris,

Et in longum ne moreris;

Aut hîc amore moriar.

A M E N.

Alia

I V.

Alia ORATIO, quæ ab eodem creditur
esse composita, ad DEIPARAM
VIRGINEM.

*Ea in vetusto Codice præcedentem imme-
diatè sequebatur.*

GAUDE, plaude, clara ROSA:
Esto mæsto chara Prosa:

Salutanti, supplicanti,

Te roganti, dic amanti

In CHRISTO: Te seruauero,

Ex quo nusquam absque pia

TRINITATE ES, MARIA,

Atque choris Angelorum;

Corda mouet hoc tuorum,

Et me qui te desidero.

Gaude, mea valdè grata:

Non ingrata, sed parata

Sis indigno famulanti,

Te instanter collaudanti:

Accepta hoc, quod profero.

Gaude: volo te sentire.

Q 3

Quòd

Quòd sis præsens, fac me scire.

Intuentem intuere:

Sinum tuum da patere.

Me totum tibi offero.

Gaude, mea specialis,

Pulchra, suavis, curialis,

Meus amor, spes in malis:

Non est tanta, non est talis;

Tu omnium pulcherrima.

Aue Mater, aue chara:

Sancta Parens, aurem para

Salutanti, supplicanti:

Te roganti & amanti,

Tu semper esto proxima.

Tu imago Dei viua,

Sanctitatis expressiua:

Vultum tuum rosulentum,

Adornatum, Inculentum,

Recogito, confidero.

Vellem, vellem te sentire:

Quòd sis præsens, fac me scire:

Aurem tuam huc inclina.

Cæli mitis es Regina:

Me totum tibi offero.

Gaude,

Gaude, mea speciosa:
 Tibi clamo: ROSA, ROSA,
 Pulchra nimis & formosa:
 Super omnes amorosa:
 Tu sola sine compare.

Gaude, mea tu dulcedo,
 Verè dulcis plùs quàm * medo:
 Tu cor meum dulcorare
 Debes, & hoc debriare
 Voluptuoso nectare.

Gaude, cuius ad conspectum
 Meum patet imperfectum:
 Quod tu, pia Mater, vides;
 Vides quidem, nec derides,
 Misericors, compatiens.

Ad me vultu vide læto;
 Et da mihi inquieto,
 Da despecto & neglecto,
 Quod affecto, quod exspecto,
 In multis insufficiens.

Gaude, felix & decora:
 Gaude, gaude, omni hora,
 Cuius amor est vt mel:
 Cuius sapor nescit fel:

Q 4

Qua

* Mulsam
 intelligit.
 Fit etiam
 medonis
 mentio in
 MS. Vita
 S. NOR-
 BERTI.

Qua nihil sapit dulcius.

Gaude, cuius vultus ridet.

O quàm felix, hunc qui videt!

Multùm lætus admiratur,

Gaudet, ardet, inflammatur,

Amore tuò faucius.

Gaude semper & exulta,

Auro, gemmis benè culta;

Mea mens ad te suspirat.

Qui non amat te, delirat;

O amor & amœnitas!

Gaude læta sine meta,

Mitis, suavis & quieta:

Eia, chara Mater, vide:

Vide me in tua fide:

Te diligentem dilige.

Gaude, Festum cordis mei,

O solemnis Sponsa Dei:

Quod de corde meo meat,

In cor tuum fac vt eat:

Huc aurem tuam porrige.

Gaude, cuius post odorem,

Cor mouetur ad amorem:

Foues illud, ne frigescat:

Moues

Moues illud, ne lentescar,
Et dicis: Cur non curritis?

Gaude, cuius est vox illa,
Quæ nos lactat, vt mamilla:

Ad me omnes vos transite; Eccli. 24.

Me gustate & sentite,

Qui me concupiscitis.

Gaude, quæ ad tuos clamas,

Quos, vt pia Mater, amas: Ibid.

Ego Mater sum Amoris

Magnæ Spei & Timoris,

Ac Charitatis speculum.

Gaude, pura tu puella,

* Dominatoris Domicella: * Fortè

Cuius tuto sub mantello, Domnato-

Nullus timor est misello; ris.

Sed timidis latibulum.

Gaude Mater: quam qui audit, Ibid.

Contra carnem aurem claudit:

Quam audire nulli graue,

Quam sentire tam suaue.

Tu omnibus es omnia.

Gaude festa, numquam mœsta:

Tu honesta, tu modesta:

Q 5 Gau-

Gaude, gaude, bona Mater,
In qua gaudet Deus Pater;
In cuius gaudes Curia.

Gaude, gaudens sine fine,
O Magistra disciplinæ:
Cuius scholam frequentare,
Cuius virgam supportare,
Non grauat tuos filios.

Gaude valdè diligenter:
Diligentes te ardentem,
Si quid errant negligenter,
Nescienter aut scienter;
Fac culpæ, pœnæ nescios.

Gaude plus quàm vehementer.
Te amantes tam libenter,
Veneramur reuerenter,
Salutamus tam frequenter:
Attende, ô charissima.

Gaude, gignens Dei natum,
Tractans, lactans osculatum
Reuerenter, diligenter:
Quo me frui da frequenter,
Alumna fecundissima.

Gaude, pro mœrore tristi,

Quem

Quem in morte habuisti,
 Illa dura in tortura,
 Et clauorum infixura
 Tulisti, amantissima.

Gaude, clara multis signis:
 Cuius amor globus ignis,
 Carbo, lampas, fax, scintilla:
 Tu insignis, tu pusilla,
 Tu talis, qualem quærimus.

Gaude, cuius dulcis amor
 Est in corde fortis clamor:
 Qui dum præsens experitur,
 Cor & pectus aperitur;
 Ægrotat ardens animus!

Gaude, suavis, amorosa;
 Consolare me * formosa.
 Sapis nobis ô quàm benè!
 Cuius venæ melle plenæ,
 Dulcedo iubilantium.

Gaude, Virgo verecunda,
 Rubicunda, lætabunda:
 Cuius vultum is qui videt,
 De te gaudet, ad te ridet:
 Nam formas vincis omnium.

Gaude,

* Fructuo-
 sa habeba-
 tur, sed
 malè.

Gaude, cum his qui te amant,
 Tibi GAUDE qui proclamant:
 Quorum cor te contemplatur,
 Complexatur, non vexatur,
 * Sed totum in te rapitur.

* Deo
 sed.

Gaude, gaude: dico tibi.
 O quàm dulce est, quod bibi!
 Qui te quærit, numquam perit:
 Tu quem amas, tuus erit.
 Beatus, qui te sequitur.

Gaude, cuius ex feruore,
 Cor ebullit in amore:
 Quod à motu vix quiescit;
 Ingemiscit, si frigescit:
 Quem tangis, ardet dulciter.

Perge mecum tu in mente:
 Tecum ero, te fauente:
 Non inanem me transibis;
 Imò in me tota ibis,
 Mansura mecum iugiter.

Gaude ROSA speciosa,
 Super Rosam tu formosa:
 Tu es ROSA singularis.
 Sola ROSA tu vocaris:

Tu

Tu Liliū & Viola.

Gaude, suavis, plena fauis,
Blanda charis, nulli grauis:
Cordi meo tu iungaris.

Ad cor meum tu loquaris:
Nam ardet nunc ad oscula.

Gaude summa Creatura,
Mater Dei, Virgo pura:
Pulchra nimis, intus, foris:
Fons dulcoris, fax amoris,
Et pectoris incendium.

Gaude, laude infinita:
Redimita Margarita:
In Regali throno sita:
Tuus amor mea vita,
Et meum desiderium.

Gaude tota purpurata,
Viuis gemmis constellata:
Tu cælorum es Præolata
Elevata, non elata;
Subiecta regens æthera.

Gaude, cuius in corona
Perfectorum lucent dona:
Cuius splendor est vt ignis:

Cuius

Cuius honor est insignis.

Quis posset fari cetera?

Gaude, cuius in adspectu

Viuu amor in defectu.

Cordis mei patet bulla;

Cuius scatet iam medulla.

O chara, veni, propera.

*Cap. 45.**Vita, B.***MARIA***apertum**dilatatum;**celebrantis**pectus in-**troire visa.*

Intra, dulcis, meum tectum,

Tuum tecum fer Dilectum,

Quia meum scis affectum.

In me tuum sterne lectum.

Te diligo: considera.

Gaude, cuius ardet finis;

In quo lucet Sol diuinus.

Tuos charos huc inuita:

Egressuros de hac vita

Tu trahe nos; non altera.

Dulce nimis est, quod sapit,

In quo tuus amor capit.

Lingua carnis obmutescit:

Clamor cordis non quiescit:

Mens languet amorifera.

Gaude nunc, Dilecta mea:

Cuius vadunt in chorea

Omnes

Omnes tui speciales,
 Speciosi, curiales,
 Cantantes nouum canticum.

Gaude, dulcis Philomena,
 Cuius vox amore plena:
 Tu suauis cantilena.

Laus Sanctorum es amoena,
 Et gaudium Angelicum,

Gaude, clara lux solaris:
 Quæ nos quæris, vt quæraris.

Lassos piè præstolaris;
 Occurrentes amplexaris
 Charitatis brachio.

Ad te vado corde lato:
 Tibi loquar in secreto:

Hoc, quod peto, promptè dabis;
 Temetipsam non negabis;

Quin dicas: Ecce, venio.
 Gaude, decor Virginalis:

Tu conserua nos à malis,
 Et in tua laude verè

Dona, Virgo, nos gaudere,
 Gaudentium lætitia.

Gaude, gaude: modo miro,
 Tu

Tu es Mater absque viro.
 Te amantem audi precor;
 Sine caussa te non sequor,
 O dulcis amicitia.

Gaude, propter illud AVE,
 Cordi tuo tam suaue.
 Totus manet Deus tecum:
 Tota secum, tota mecum,
 Et mea tecum anima.

Gaude, cuius cor oblectat,
 Cùm te mea mens affectat.
 Salutata gratularis:
 Adsum, dicis, dum vocaris,
 O Virgo benignissima.

Gaude, Fons, qui non siccaris.
 O quàm suavis, dum gustaris!
 Tuus riuus, amor viuus,
 Per medullas transitiuus,
 Beatus, quem inebrias.

Te qui bibit, non peribit.
 Quis amare te nequibit?
 Te qui edit, non abscedit.
 Sitibundus sponte redit:
 Me foras non abijcias.

Gau-

Gaude, mea diues Hera,
Tota mea spes sincera.

Audi me in veritate:

Tu in vera charitate

Es totum quod desidero.

Viues, viues semper diues:

Cuius clari sunt conciuēs.

Is, qui dicit tibi GAUDE,

Semper tecum sit in laude,

In Sanctorum numero.

Gaude, sedens in decore,

Semper ardens in amore:

Cuius vultum concupiscunt,

Qui amare te addiscunt,

Te solam, & non aliam.

Gaude rosis coronata,

Omni flore purpurata:

Cuius fulgens indumentum,

Est candoris blandimentum,

Decorans cæli curiam.

Gaude vernans Paradisus,

In qua viret noster visus:

De qua surgit flos dulcoris,

De qua fluit fons amoris,

R

Et

Et omne quod est optimum.

O amœna vitæ vena!

Languet mea mens egena:

Nil est valens, te non habens:

Perit vadens, malè tabens:

Frigentem foue animam.

Gaude chara, valdè clara,

Tu MARIA, non amara:

Mihi, precor, applicare,

Et cor meum * dulcorare:

** Videtur
pro actiuo
positum.*

Nam satur est, quem satias.

O Regina, sis vicina:

O dilecta, non declina:

Temetipsam non absenta.

Me frequenta, me sustenta:

Nec debilem abijcias.

Gaude Mater Verbi Dei:

Me exaudi: te elegi.

A V E gaudens tibi clamo:

Te, vt possum, totus amo,

Et totis meis viribus.

Ante thronum, tu decora,

Dulcem Prolem pro me ora:

Quod rogaris, prosequaris:

Datur

Datur tibi, quod precaris,
Præ Angelorum millibus.

Gaude, mea Procuratrix,
Peccatorum excusatrix:
Leua lapsum, fœdum laua,
Terge, dele facta praua:
Da castè, cautè viuere.

Gaude, virga numquam arens:
Aret autem tui carens.
Tuo florens in amore
Stet cor meum in vigore;
Te meditetur liberè.

Gaude, clara Stella maris,
Mater magni luminaris:
Rotam Solis specularè,
Trinum Deum contemplare
In sua pulchritudine.

Tu in eo verè tota
Fixa manens & immota,
Deum viuum intuere:
Quem iucundum est videre
In suo viuo lumine.

Gaude, lux indefectiua,
Tenebrarum expulsiua;

R 2

Nutri-

Nutritiua charitatis,
Christi charis chara satis,
Supra modum amabilis.

Meum GAUDE fauens audi:
Hoc inscribe tuæ laudi,
Vt sit dulce, vt sit suaue:
Te vt laudem, mihi faue,
Mater desiderabilis.

Gaude chara, carens pari,
Quæ sit digna sic amari.
Quam amarem, ad quam irem,
Tam suaue cum te scirem,
Quæ nullam habes similem?

Gaude, mundi clara dies,
Cordis mei grata quies:
Ne sit amor sine causa,
Hac in nocte mecum pausa;
Da mentem castam, humilem.

Gaude, ROSA charitatis,
Admirandæ suauitatis:
Toto corde complectenda,
Et nequaquam dimittenda:
Salutanda dulciter.

O dilecta, meum lectum

Purga,

Purga, purum dans affectum,
In quo simul collocemur:

Et cum CHRISTO * connectemur * *An copulemur?*
Ardenter & sinceriter.

Gaude, plaude, chara mea:
Mentem sanctam in me crea:
Ut sopiti cordis vapor
Sit amoris dulcis sapor,
Et suaue desiderium.

O iucunda, me circumda
Charitatis manu munda;
Ut amare te assuescam,
Et amando non quiescam:
Te mihi da in præmium.

Gaude semper tota mecum,
Audi clemens vota precum.
Gaude læta plus quam satis:
Laudes meæ paruitatis
In tuis sonent auribus.

Chara mea, requiesce,
Et, ut Sol, in me diesce:
Totum tibi me commendo:
Tu excusa, quod offendo
Diebus atque noctibus. Amen.

R 3   Pre-

V.

*Precula de quinque Gaudijs B. MARIAE
Virginis, quæ etiam B. IOSEPH esse
creditur.*

I.

GAUDE Virgo gratiosa:
Verbum verbo concepisti.
Aue Maria.

I I.

Gaude Tellus fructuosa:
Fructum vitæ protulisti.
Aue Maria.

I I I.

Gaude ROSA speciosa,
CHRISTO vernans resurgente.
Aue Maria.

I V.

Gaude Mater gloriosa,
IESU cælos ascendente.
Aue Maria.

V.

Gaude fruens delicijs
Nunc ROSA iuncta Lilio:

E mun-

Emunda nos à vitijs,
Et tuo iunge Filio.

Aue Maria.

Oremus.

ROGO * ergo te miserorum consola-
trix: vt per hæc quinque * verba
gandij, quæ ad laudem tuam, vice
quinque Vulnerum Filij tui, decanta-
ui, in obitu meo, pia Mater, animam
meam clementer suscipias, & ab om-
nibus inimicis eripias, & apud tre-
mendum Iudicem pro me interuenias,
vultumque Filij tui dilecti, & deco-
rem gloriæ tuæ mihi & omnibus fide-
libus in perpetuum ostendas. Amen.

* An ego?

* Vnum ex-
emplar ha-
bet, verba
gaudia.

fortè per
hęc V. gau-
dia. aut, per
hęc V. ver-
ba gaude.

Sic cap. 14.

Vita habe-
tur: Matrē

Domini

nouorum

verborum

gaudijs,

gaudia sua

ipsi referē-

tibus, &

multipli-

cato Ange-

licæ Salu-

tationis

verficulo

salutauit.

V I.

Sequentia de 11000. Virginibus.

VIRGINALIS turma sexus,
IESV CHRISTI quæ connexus
Dono sentis gratiæ.

Flos candoris tui rubet,
Trucidari dum te iubet

R 4

Tortor

Tortor pudicitia.

Britannorum insulae

Rector, pater V R S V L A E

* Dionethus claruit.

* Al Deo-
notus.* Vocatur
etiam Ac-
therius, sed
melius Co-
nanus.

Hanc * Conanus Virginem,

Propter pulchritudinem,

Parem thori voluit.

Procos mittit, & precatur;

Minis terret, si spernatur,

Sibi poscens V R S V L A M.

Pater eius, iam Baptismi

Fonte lotus, Paganismi

Prorsus vitat copulam.

Interim V R S V L A

Christi discipula

Docta per somnium,

Statuit nuptias,

Petens inducias

Trimatus spatium.

Vice dotis coniugij,

Reginae votis habiles,

Dato sumptu nauigij,

Coæuæ dantur nobiles.

Vndena demum millia

Sponsa

Sponsæ transmittit virginum,
 Ducunt naues per maria,
 Curam spernentes hominum.

Aura flante leniùs
 Discedunt à littore:
 Huc illucque sæpiùs
 Plano ludunt æquore.

Sic manus feminea
 Rexit, dante Domino,
 Naues, quas Basilea
 Breui vidit termino.

Relictis nauibus
 Ordinant acies,
 Ventis & æstibus
 Exponunt facies
 Et Romam adeunt.

Per Monasteria
 Fundentes lacrymas,
 Trahunt suspiria:
 Commendant animas
 Sanctis, & redeunt.

Quam in portu reliquerunt,
 Classẽ simul inuenerunt:
 Magnum flumen & amœnum

R 5   Naui-

266 B. IOSEPH PIA OPVSCVLA.

Nauigantes intrant Rhenum,
Per Dei clementiam.

Hinc ad locum passionis

Ducit eas Dux agonis:

Florem suæ iuuentutis

Parui pendunt spe salutis,

Euntes Coloniam.

O felix Colonia!

Iuxta cuius mænia

Barbarorum rabies,

Enses, tela, frameas,

Cultos in virgineas

Cruentauit acies.

Felicia sunt virginum

Connubia tot millium,

Agnum quæ sine macula,

Duce sequuntur V R S V L A.

Quarum orationibus,

Felices cum felicibus

Pace fruamur sedula,

Per sæculorum sæcula.

A M E N.

F.IO.